

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 360 / Kanûn 2011

Değerli okuyucularımız!
Serxwebûn gazetesinin internet sitesi www.serxwebun.org Ocak 2012'den itibaren yayın hayatına başlamaktadır. Sitemizde Serxwebûn gazetesinin ilk çıktığı tarihten itibaren tüm sayılarına, kitaplarına ve şehit albümlerine ulaşabilirsiniz. Görüş ve önerilerinizi serxwebun@serxwebun.org adresinden bize ulaştırabilirsiniz.

Kürt halkı statüsüzlüğü artık kabul etmeyecek

● TC'nin faşizan sömürgeci uygulamaları Kürdistan halkının özgürlük amaçlarının önüne geçemeyecektir. Bölgenin yeniden dizayn edilmesinde artık Kürt halkı da yer alacaktır. Kimse bunun önüne geçemez. Kürt halkı statüsüzlüğü kabul etmeyecektir. Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde bölgenin en eski halklarından birisi olan Kürt halkı da layık olduğu yeri alacak ve bu biçimde sürece güçlü bir aktör olarak katılacaktır. Öyle sıradan, vasat, basit değil, devindirici bir güç ve katılma potansiyeline sahip bir halk olarak bugün tarih sahnesine çıkmış bulunuyoruz.

● KCK adı altındaki operasyonlar özünde Önderlik sistemine karşı yapılan operasyonlardır. En son da Önderliğin avukatlarına yönelerek, kendilerince operasyonu zirveye çıkarmış oluyolar. Aynı zamanda gerillaya, hareketin yönetimine karşı da yüksek teknolojiye dayalı olarak uluslararası güçlerin istihbaratına dayalı saldırıları da özünde Önderliğin kolunu kanadını kırma, zayıflatma, böylece kendi çizgisini dayatmadır. Savaş böyle bir savaştır, aslında stratejiktir. Önderliğin avukatlarına yönelmeleri, onların bu konuda nasıl bir kararlaşmayı yaşadıklarını da gösteriyor.

● Tüm köprüleri uçuran, kesinkes sonuç almaya doğru kestirme bir biçimde bir yönelim içerisinde oldukları da açıktır. Çünkü başarısız oldular. Başarılı olsalardı -devletlerin alternatifli olma karakterleri gereği- bir kapıyı açık tutabilirlerdi. Gelişkin tüm sistemler o şekildedir; tek alternatifle hareket etmezler. Ama onlar öyle sıkıştılar ve başarısız kaldılar ki artık her şeye yöneldiler. Avukatlara yönelmeleri yine gerillaya karşı bu kadar sınırsız, her çeşit silahı kullanmanın da mantığı aynıdır; bu saldırılar da istedikleri sonucu alamamanın ve yenilginin bir sonucudur.

sayfa 2'de

TC gerçeğinde iktidar kayması ve AKP gerçeği

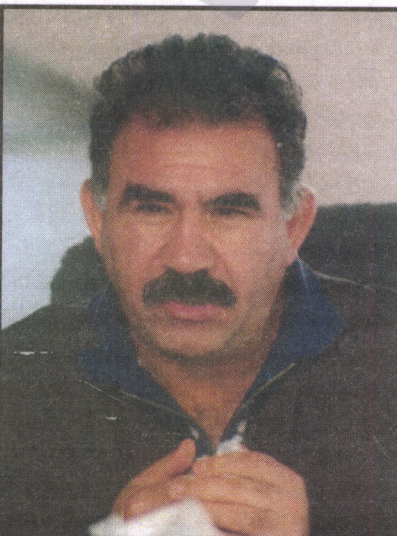
ABDULLAH ÖCALAN

● AKP hegemonyasının Kürt politikası CHP hegemonyasının politikalarından farklı değildir. Her iki parti de Kürtleri inkar ve imha politikasını eskisi gibi sürdürmüyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü ve bastırılmayan mücadelesi yatmaktadır. Yoksa kendisine kalsa, AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'ninkinden geride kalmaz. Hatta bazı yönleriyle, özellikle dinci

ideoloji fanatıklığıyla (Hizbul-Kontra örneğinde görüldüğü gibi) CHP'ninkine taş çıkartır. PKK'de yaşanan 2002-2004 tasfiyeciliğinin arkasındaki teşvik edici güç esas olarak AKP'dir. Yine devlet içinde başlayan siyasi çözüm arayışlarını tıkayan güç de esas olarak AKP'dir. Devletin çözüm eğilimini kendi hegemonik tırmanışı için kullanmaktadır. Hem bu eğilimin içeriğini

sulandırmakta, hem kendi propagandası için kullanmakta, hem de içini boşaltıp boşa çıkarmaktadır. Bu yönüyle daha açık tavırlı MHP ve CHP'den çok daha tehlikeli olmaktadır. Ergenekon davalarını da aynı amaçla kullanmaktadır. Gerçek darbecilerle Kürt tasfiyeciliğinde uzlaşım ayak takımını yargılar gibi gözükerek meşruiyet kazanmaktadır.

sayfa 14'te

KÜRT HALKI STATÜSÜZLÜĞÜ ARTIK KABUL ETMEYECEK

Ortadoğu tarih boyunca her aşamada insanlığın gelişiminde önemli bir yeri teşkil eden bir bölgedir. Neolitik devrimin ilk geliştiği, insanlık uygarlığının ilk şekillendiği yerdir aynı zamanda. Hem insan bilincinin, biliminin ve tarihsel oluşumu açısından ilk gelişmenin yaşandığı temel bir alandır; hem de jeostratejik olarak da dünya açısından önemli bir yerde bulunmaktadır. Bu bölgenin tarihteki önemi aslında günümüzde de devam etmektedir. Özellikle yer altı yer üstü zenginlik kaynakları bakımından dünyadaki tüm dev güçlerin sürekli egemen olmak istediği bir bölgedir. Bu bölgeye egemen olan güç dünyaya egemen olabilmektedir. O açıdan da bölgedeki gelişmeler sadece bölgeyi değil tüm dünyayı, dünya sistemini (günümüzde kapitalist modernite sistemini) etkileyebilmektedir. Bu bölgenin jeostratejik politik konumuna bakıldığında, bugün bölgede yaşanan gelişmelerin bütün dünya açısından önemi de görülecektir. Bu stratejik konumundan dolayı, Ortadoğu, sürekli bölge halklarının inisiyatifi dışında yönlendirilmiş, şekillendirilmiş ve farklı süreçler yaşanmıştır. Özellikle I. Dünya Savaşı'nın ardından bölgede gerçekleşen paylaşım, Lozan Antlaşması'yla pekiştirilen ve oturtulan sistem, kapitalist modernitenin sistemidir. Bu sistem, halkların iradesine rağmen oturtulmuş bir sistemdir. Bölgede Araplar 22 parçaya bölünürken, Kürtler de 4 parçaya bölünüp, yok sayılmış ve bölge üzerinde "böl parçala yönet politikası" temelinde çeşitli çelişkiler sürekli gündemde tutularak, bölge bir sorunlar yumağı haline getirilip, böylece kontrol sağlanmak istenmiştir.

'Her şey kökleri üzerinde yeşerir'

Bugün artık bölge halkları –başta Arap halkı olmak üzere– daha yoğun bir biçimde bu sisteme karşı başkaldırı sürecini başlatmış bulunuyor. Aslında bu sistemin oturtulduğu günden bu yana Kürt halkının başkaldırısı vardır. Kürt halkı tam 90 yıldır bu sisteme karşı başkaldırı halindedir. Çünkü bu sistem Kürt halkının iradesine rağmen oturtulmuş ve Kürt halkının yok sayıldığı bir sistemdir. Bugün Arap halkları da bu başkaldırıya bir biçimde katılmış bulunmaktadır. Yani mevcut sistemi artık kabul etmeme, kendi iradesiyle bir sistemi oluşturma sürecini başlatmış bulunuyorlar.

Bu çok anlamlı, çok değerli bir şeydir. Artık dış güçlerin emperyal amaçlarla bölgede at koşturduğu veya kendi çıkarları doğrultusunda şekillenmeyi geliştirdiği sürece karşı bir çıkış vardır. Peki, bu başkaldırıyla halklar ne istemektedir? Uzun yıllardan beri egemen devletler tarafından verilmemiş olan özgürlük, demokrasi, adil paylaşım ve temel insanlık haklarını elde etmek istemektedir. Çünkü bunlar bölge halklarına yaşatılmadı; yansıtılmadı. Yıl başında –özellikle de şubatla birlikte– Tunus'ta başlayan, Mısır'da giderek yaygınlaşan ve bugün tüm bölgeyi adım adım saran süreç, aslında bölgede yeni bir dönemin başladığını

"Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerin bölge açısından iki boyutu vardır: Bir boyutu halkların demokrasi ve özgürlük istemiyken, diğer boyutu kapitalist modernitenin bu temiz istemleri ve çıkışı kirlenme, çıkarlarına göre yeniden kendi sistemini kurma müdahalesidir. Biz elbette birinci boyutu -halkların boyutunu- esas alacağız; öbürüne karşı ise tutum sahibi olmak durumundayız"

gösteriyor. Bu, beraberinde bölgeyi köktenci bir biçimde değişikliğe uğratacaktır. Kürt halkının modernite sistemine karşı başlattığı direnişin giderek bu biçimde bölge çapında bir direnişe, bir isyana dönüşmesi, beraberinde bölgede yeni bir sistemi düzeni, bir özgürlükler çağını geliştirebilecektir. Böyle bir yöne doğru bir gidişat söz konusudur. O açıdan da çok önemlidir. Eğer gerçekten bu biçimde bir gelişim derinleşir şekillenirse; aslında Ortadoğu bölgesinin yeniden kendine gelmesi, insanlık alemindeki stratejik önemine denk düşen bir rolü oynaması imkan dahiline girecektir.

Bu konuda Önderliğimizin savunmalarında yaptığı –aslında Önderliğimiz öteden beri konuya ilişkin kapsamlı değerlendirmeler ve çözümler yaptı– çözümler, analiz ve çizdiği çerçevenin doğruluğu böylece ispatlanmıştır. Bölgedeki gelişmeler Önder Apo'nun bölge için öngördüğü, "her şey kökleri üzerinde yeşerir," "bölge halklarının yeniden iradeleşmesi, dünya çapında, kapitalist modernitenin pençesi altında kan ağlayan insanlığı farklı bir özgürlükler çağına taşımada bir rol oynayabilir" çerçevesindeki perspektifi doğrulanıyor. Gidişat oraya doğru seyrediyor.

Tabii kapitalist moderniteye karşı en fazla halkların demokrasisini, demokratik iradesini geliştirebilecek imkanlara sahip olan bölgelerin başında Ortadoğu gelmektedir. Çünkü Ortadoğu'nun tarihsel kökleri vardır; tarihten gelen kültürel zenginliği çağın gelişen bilimiyle bütünleşirse gerçekten bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin yaşanması imkan dahiline girecektir. Bugünkü gelişmeler onun ayak sesleridir. O açıdan bu gelişmeleri stratejik ele almak, önemsemek, bu biçimde

süreci yönlendirmek çok çok önemlidir. Özellikle bu konuda Kürdistan devriminin oynayacağı rol, Ortadoğu halklarının Demokratik Konfederal sistemle ulaşacağı demokratikleşme düzeyini ve kapitalist modernite karşısında alternatif bir çıkışın çerçevesini gündeme koyacak; bu çerçevede insanlığın yeni bir evreye doğru ilerleyişi söz konusu olacaktır. O açıdan bölgedeki gelişmeler bu boyutuyla çok değerlidir.

Dikkat edilirse az önce sözünü ettiğimiz bölge konumu çerçevesinde bölgede gelişen bu isyan dünya çapında etkisini göstermekte ve küresel isyana dönüşmektedir. Wall Street'te –modernitenin göbeğinde– emekçi halkların sınıfların başlattığı direnişin, dünyanın birçok yerine yayılarak yüzlerce merkeze sıçraması, yani Tahrir Meydanlarının çoğalmasıyla varılacak olan boyutun, dünya çapında yeni bir akımın gelişmesine yol açabileceği şimdiden görülmektedir. Bu isyan dalgası, modernitenin o merhametsiz, her şeyi kendi çıkarına, kar hesabına göre biçimlendiren; toplumlara da öyle yönlendirerek, şekillendirmesine karşı bir isyan dalgasıdır. Bir insanlık isyanıdır. Bir çıkıştır. Bölgenin dünyaya olan etkisi bu biçimde de açıkça gözler önündedir. Ancak bu, isyan dalgasının bir boyutudur (halk hareketleri boyutudur). Bu açıdan anlamlı ve değerlidir.

Fakat Ortadoğu'da gelişen bu isyan sürecinin farklı bir boyutu daha vardır: Kapitalist modernite bu süreci fırsat bilip müdahale ederek ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirerek, bu süreci bir devrim sürecine değil de bir restorasyon sürecine dönüştürme ve kendi sistemini yenilemenin malzemesi olarak kullanma çabası içerisindedir. Nitekim bu da çok yoğun bir tazyik etkisi yap-

makta ve süreci boğuntuya getirmeye dönük çok ciddi bir handicap oluşturmaktadır. Yani kapitalist modernite, halkların kendi iradesiyle gelişen bir devrimsel çıkıştan ziyade, halkların çıkışını böyle yönlendirerek çeşitli biçimlerde müdahale ederek, kendi sistemini yenileme zeminine dönüştürmek istemektedir. Libya'ya nasıl yönelindiğini gördük. Aynı hesaplar çerçevesinde şimdi Suriye'ye dönük de benzer projeler her gün güncel bir konu olarak tartışılmaktadır.

Kısaca yaşanan bu gelişmelerin bölge açısından iki boyutu vardır: Bir boyutu halkların demokrasi ve özgürlük istemiyken, diğer boyutu ise kapitalist modernitenin aslında bu temiz istemleri ve çıkışı kirlenme, kendi çıkarları sonucunda yeniden bölgede kendi sistemini kurmaya dönük müdahalesidir. Biz elbette birinci boyutu -halkların boyutunu- esas alacağız; öbürüne karşı ise tutum sahibi olmak durumundayız. Bırakalım halklar kendi devrimini kendileri gerçekleştirsin. Her şey kendi kanalında aksın. Madem halkların iradesine saygılı olunduğu iddia edilmektedir; o zaman gereken saygı da gösterilmelidir.

Hareket olarak barışçıl çözüm için elimizden geleni yaptık

Bu sürecin Kürdistan'a yansımaları da beraberinde köklü sonuçlar yaratacaktır. Aslında Kürdistan üzerindeki sömürgecilik, bu sürecin Kürt sorununu gündeme taşıyabileceğini erkenden görmüş ve bazı tedbirler almaya çalışmaktadır. Bölgede köle bir sisteme tabii tutulmuş olan –ikinci sınıf değil yok sayılarak, üçüncü, dördüncü sınıf konumuna itilmiş bir durumda bulunan–

Kürt halkının da atılım yapabileceğini, bölgenin yeniden dizayn edilmesinde sorununun gündeme geleceğini ve yeni dizaynda Kürtlerin de yer alabileceğini erkenden görmüştür. Kürdistan üzerindeki sömürgecilik buna karşı kontrolü sağlamak için, daha sürecin başında Türkiye-İran-Suriye ve Irak devletleri kendi aralarında ittifak yapmıştır. Bilindiği gibi bu ittifakın temeli esas olarak 2003'te Türkiye, İran ve Suriye tarafından atılmıştı. Zaten AKP rejimi bir yandan bölgesel güçlerle ittifak yapıp hareketimize karşı mücadele yürütürken, diğer yandan da bölgenin süregelen bu önemi ve gelişmeleri çerçevesinde kendini pazarlayarak NATO'dan, ABD'den de destek alıp, –onlarla da ittifak yapıp– hareketimize karşı saldırılar başlatmıştır. Böylece bir yerde hareketimize karşı geliştirilen uluslararası komplonun farklılaşarak, bölgesel ayağı oluşurken, bir de uluslararası ayağı farklılaşarak, devam etmiştir. Özellikle 5 Kasım 2007 tarihinden itibaren, ABD ve Türkiye'nin yapmış olduğu anlaşma çerçevesinde hareketimize karşı yüksek teknolojiye dayalı olarak, bütün uydu, hava, kara imkanları kullanılarak istihbarat toplama faaliyetleri yapılarak, Türkiye'ye destek sunulmuştur. Bu destekler hareketimizin tasfiye edilmesi için olduğu kadar, Türkiye'yi bu yeni süreçte kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirebilmek için de sunulmuştur.

AKP'nin bu konudaki politikası çok kurnazca, her iki taraftan yararlanmayı esas alan bir politika olmuştur. Böylece iki ayakta duran bir konsept üzerinden hareket etmiştir. Bu ayaklardan birisi, bölge güçlerinden yararlanma iken, diğeri ise uluslararası güçlerden yararlanarak, hareketimizi tasfiye etmedir. İşte bu çerçevede bölge güçleriyle bu yılın başında daha da pekiştirilen ve artık somut bir operasyona dönüşebilecek bir planlama safhasına varan ittifakı geliştirdikleri şimdi bütün boyutlarıyla açığa çıkmış bulunmaktadır. Bu temelde AKP'nin öncülüğünde hareketimize karşı yılbaşından bu yana iki ayaklı bir konsept şeklinde bir plan uygulanmaktadır. Özellikle de hareketimizin 1 Haziran 2004'te yaptığı hamleyle birlikte Kürdistan'da gelişen süreçle beraber AKP'nin çeşitli, farklı tasfiye planları da gündeme girmiştir. AKP hükümetleri, bu süreçte her yolu deneyen bir tarzı uygulamıştır.

Aynı süreçte barışçıl faaliyetleriyle bilinen tanınan kimi uluslararası kurumların araya girmesiyle birlikte 2006'dan bu yana Önderlik ve hareketimizin yönetimi ile başta dolaylı, daha sonra ise direk gerçekleştirilen bir görüşme süreci de vardır. Bu konuda aracı olan kesimler tarafından her iki tarafa da, uluslararası düzeyde bu tür sorunların kamuoyuyla açık tartışılmayacağı, görüşmelerin çok gizli tutulması gerektiği ve çok dar bir ekip tarafından götürülmesi gerektiği söylenmiştir. "Dünyada benzer olaylar hep böyle çözümlendi" denilmiştir. Genellikle bu gibi sorunların gizli bir biçimde tartışıldığı yer de Norveç ve başkenti Oslo'dur. Bizim de bildiğimiz uluslararası düzeyde yaşanan birçok siyasal toplumsal sorun bu kurumların aracı-

ve süreci bozdu" diyorlar. Bu doğru değildir, ama şu var ki PKK de tek eksen üzerinde çalışmadı. Biz yüzlerce kere sömürgeci devletler tarafından kandırılmış, katliamlarla yüz yüze bırakılmış bir halkız. Biz her zaman tedbirimizi almak durumunda olduk, olacağız. Bunun için Önderliğimiz "iki eksen üzerinde çalışacağız. Birinci eksen anayasal demokratik çözüm eksenidir, tercihimiz budur. Bu olmazsa Devrimci Halk Savaşı ikinci eksen olarak devreye girer" dedi. İşte biz bu iki eksen üzerinde çaba gösterdik. Fakat biz demokratik çözüm ekseninde samimiyiz. Gerçekten bu sorunu barışçıl demokratik yöntemlerle çözmek istedik, ama olmama durumuna karşı alternatiflerimizi de hazırladık. O alternatifte bakarak "PKK önceden savaş hazırlığı yapmış" diyorlar. Hayır, PKK esas olarak barıştan ve demokratik çözümden yana kararını verdi, ama elbette ki kendi hazırlığını da yaptı. Çünkü bir de görüşme sürecinin nelerden geçtiğini yani hangi zorluklar ve sıkıntılarla yürüdüğünü biliyoruz. Görüşme süreci boyunca Türk devleti güven artırıcı hiçbir adım atmadı. Özellikle KCK adı altında insanların tutuklanmasında görüldüğü gibi Kürt siyasetini tasfiye etme, bizi daraltma politikasını sürdürdü. Bütün bunlar kuşularımızı artıran uygulamalar olarak devrede kaldı. O açıdan bir halkın sorumluluğunu üstlenmiş olan bir hareket olarak biz işleri tesadüflere bırakamazdık ve hazırlıklı olmak durumundaydık. Kaldı ki bu Önderliğimizin genel bir tarzıdır. Sürekli alternatifli olmayı, her ihtimale hazırlıklı olmayı esas alan bir tarzı vardır. Önderlikten bu dersi almış olan bu hareketin yönetimi olarak tek taraflı çalışamazdık, hazırlıklı olmak zorundaydık. Bu nedenle biz barış çalışmalarını birlikte elbette ki olası saldırılar karşısında meşru savunma hazırlıklarımızı da yapmaya çalıştık.

Bugün Yeşil Ergenekon iş başındadır

Bu biçimde 14 Temmuz'la birlikte gelişen yeni süreç yaşandı. AKP devleti demokratik çözüm sürecine gelmeyince saldırılarını başlattı. Kandil saldırısı bunun en kapsamlı saldırı biçimi oldu ve zaten diğer alanlarda da Türk devletinin saldırıları gelişince artık yeni direniş süreci bu şekilde gündeme girdi.

Yeni süreç yaklaşık beş aydır yaşanmaktadır. Toplumsal devrimsel süreçler için bu zaman dilimi çok fazla

değildir. Her şey üç dört ayda netleşmez, açığa çıkmaz. Bir direniş süreci başladı ve devam ediyor. AKP, her ne kadar tek başına iktidar gibi gözükse de özünde bir koalisyonudur. AKP-Fetullah Gülen Cemaati'nin koalisyonu söz konusudur.

AKP-Cemaat koalisyonunun iddiası şudur: "Daha önceki İttihat-Terakkici (veya onların deyimiyle kemalist) hükümetler yanlış yaptılar, PKK onların yanlışlarından istifade edip, büyüdü. Biz şimdi onların yanlışlarını yapmadan, PKK'nin elde etmiş olduğu bu gücü PKK'den alacağız. PKK'yi minimize edeceğiz, onun kitlesini küçületeceğiz, gücünü azaltacağız, böylece marjinal bir güç haline getirip, Kürt sorununu kendi çizgimiz temelinde çözeceğiz. Ergenekon yanlış yaptı" diyorlar. Bugün Ergenekon'un onların iktidarına dönük girişimlerini yargılıyorlar, ama Kürdistan'da yaptıklarını ise yargı dışı bırakıyorlar. Çünkü onlar da farklı bir biçimde aynı yolu izliyorlar. Yani Ergenekon'un yaptıklarını onlar da farklı yöntemlerle yapmaktadırlar.

Ortada bir hükümet değişiminden ziyade devletin ele geçirilmesi vardır. Ergenekon'un fazlasıyla deşifre olmuş kesimlerini tutukladılar, diğer kesimiyle uzlaşarak, Beyaz Ergenekon yerine Yeşil Ergenekon'u geçirdiler. Bugün Yeşil Ergenekon iş başındadır. Yeşil Ergenekon, Beyaz Ergenekon gibi tek merkezde örgütlenmiş de değildir. Alt ayakları örgütlenmiştir. Yeşil Ergenekon komiteleri bugün her tarafta vardır. Onların verdiği karar çerçevesinde bölgedeki vali, yargı, polis yönlendirilmektedir. Biz bunu biliyoruz, bunların bizde belgeleri de vardır. Onları da ileride açıklayabiliriz.

Türk devleti aslında tarihin hiçbir aşamasında şeffaf olmamıştır. Özellikle de İttihat Terakkî döneminden bu yana, Teşkilat-ı Mahsusa'nın oluşturulmasından bu yana sürekli kapalı kapılar ardında yönetilmiş bir devlet biçimi söz konusu olmuştur. Yani hem cumhuriyet öncesi, hem de cumhuriyet sonrası bu sistem oturtulmuştur. Geriye kalan meclis, yine devletin bilinen görünen resmi kurumları, pratik uygulamayı yapar ancak kararı başkaları verir. Şimdi de öyledir. İşte şimdi bu Yeşil Ergenekon'a göre PKK ile Ergenekoncular çatıştı, o da her ikisini yargılayacak, tasfiye edecek, böylece Kürt sorununu çözecek. Fetullah Gülen, "din tutkaldır, dini kullanalım" diyor. Kendileri dini kullanacak, bir kesim Kürt'ü din yoluyla kendisine çekecek, PKK'ye karşı olan tüm ke-

"Türk devletinin tek amacı var. Kürt sorunu konusunda kontrolü kaybetmemek, kontrolü altında tutmak, bölgedeki yeni değişikliklerden Kürtlerin yararlanması önlemektir. Onlar bölgedeki alt üst olacak değişikliklerden Kürtlerin yararlanıp, önemli bir aktör olarak ortaya çıkmasını önleme çabası içerisindedirler"

simleri toplayacak, tüm Kürtleri hedeflemeyecek. Hedeflenen sadece PKK tabanı olacak; o da uygun yöntemlerle hedeflenecek. Gerillayı yüksek teknolojiyle imha edecek, siyasi kesimleri tutuklayacak.

Beyaz Ergenekon, hedeflediklerini faili meçhul cinayetlerle etkisiz kılıyordu. Yeşil Ergenekon ise (belki ileride faili meçhule de başvurabilir) faili meçhul tutuklamayla, rehin almayla etkisiz kılıyor. Bu rehin alınanlar neden alınmışlar, kendileri de bilmiyorlar. Bu da bir faili meçhuldür. Bu nedenle bu, faili meçhul rehin almadır. Öldürme yerine rehin almayla kitle tabanını daraltmayı esas almaktadırlar. Yoğun bir psikolojik savaş eşliğinde bunu bu biçimde başaracaklarına inanıyorlar. Konseptleri budur. Konseptin bölgesel ve uluslararası ayağı devrede olacak, adeta herkesi harekete geçirecek, bir yere kadar herkesi inceleyecek, herkesi özel savaş konusu, psikolojik savaş hedefi haline getirecek, yoğun bir medya örgütlenmesi oluşturulacak. Zaten onlarca kanal, onlarca ulusal bölgesel gazete ve her çeşit medya organı ele geçirilmiştir. Böylece savaş yürütecek ve kazanacak. Dayandığı şey nedir? Psikolojik savaş ve bir de tekniktir. Hem gerillaya karşı tekniği o kadar yaygın kullanıyor hem de siyaset alanına karşı teknikle, takip etme, fotoğraf çekme, görüntü alma ve ortam dinlemesiyle yani her biçimde tekniği kullanarak psikolojik savaş geliştiriyor. Tabii bir de polisi vardır; özel ordu örgütlemeye çalışıyorlar. Onlarla da imha hareketini geliştirecekler.

Yine bütün işbirlikçi kesimleri yanına çağırarak, onlara yer verecek, imkan sunacak. Otuz yıllık yasadışı örgüt liderlerini, şimdiye kadar Türkiye'ye etmedik küfür bırakmayan kişilerin hepsini toplayıp, getirip Türkiye'de kapı kapı dolaştırıp, propaganda yaptırıyorlar. Yani daha önceki Ergenekon'un örgütlediği askerin, korucuların bugün etkisiz kalma durumu karşısında siyasi korucuları örgütleyerek, onun ekonomik ayağını da oluşturarak, bazılarını mal-mülk vererek, bir kesimi garantör haline getirerek, bu biçimde işbirlikçi kendi gerçeğine ihanet etmiş bir ta-

baka oluşturup, yurtsever özgür Kürt kesimini de her biçimde hedefleyerek, rehin olarak, bu tarzda hareketi marjinalleştirerek ve bir de Tamil gibi katliamlarla sonuca gidecek. Bunların esas planı buydu.

Tasfiye konseptini gerillanın görkemli direnişi boşa çıkarttı

Ancak şunu da söyleyelim ki Tamil örneğini gündeme koymaları tamamen hayal ürünü senaryoların peşinde olduklarını göstermektedir. Çünkü her şeyden önce Kürdistan coğrafyası Tamil coğrafyası değildir. Bir de PKK hareketi ve Kürdistan özgürlük gerillası ile Kürdistan halkı siyaseti ve örgütlenmesiyle öylesine sıkı örgütlenmiş ve kenetlenmiş ki hiçbir güç ve kuvvet bunu böyle bölemez, parçalayamaz. Yine otuz yıllık engin bir tecrübeye ve derin bir ideolojik kararlılığa sahip olan Apocu fedai ruhla donanmış özgürlük gerillasını hiç kimse Tamil gerillaları düzeyine düşüremez. Ama belli ki AKP de İran'ı, Irak'ı, bölgesel hükümeti devreye koyarak, benzer bir şeyi yapacağını düşünmüştür. Halbuki biraz geriye dönüp bakarsak '90'lı yıllarda Ergenekoncular bunu da defalarca denemelerine rağmen başaramamışlardır. Şimdi ise hiç başaramazlar. Görülüyor ki bu konuda Cemaat ve AKP yönetiminin yaşadığı en temel hayal kırıklığı da Tamil gibi ikiye bölünme durumunun olmamasıdır. Bu açığı kapatmak için de bula bula Kemal Burkay gibi siyaseten bitmiş, bütün siyasi yaşamı PKK ve Kürt halkının kahramanlık direnişine karşıtlıkla geçmiş bir kişiyi buldular. Bunların bir askeri güçleri olmasa da siyasi bir korucu olabileceklerini tasarladılar. Ama siyasi korucu olabilmeleri için en azından bir kitleye ihtiyaçları var. "Ne yazık ki" böyle bir kitle durumları da söz konusu değil. Onun için daha doğarken ölü doğmuş bu politika da sonuçsuz kalmıştır. Kürt halkının artık o tür uşak ruhlı figürlere pabucu bırakacak bir durumu söz konusu değildir. Bu halk Önderlik çizgisiyle donanmış, birliğini kurmuş, gerillası ve serhildanıyla kahramanlık destanlarını yaratmak üzere özgürlük yürüyüşünü başlatmış bir halktır. Bu açıdan düşmanın bu tür numaralarının tutma şansı yoktur ve bu konudaki bütün girişimlerinin şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da fiyaskoyla sonuçlanacağı kesindir. Belirttiğimiz gibi bu konseptin bölgesel ayağı bir yere kadar işledi. Görkemli direnişin gelişmesiyle bu konsept boşa çıkarıldı. Bundan sonra AKP ve Cemaat yazarçizerleri artık Tamil örneğinden bahsetmemeye başladılar. Çünkü hayal ürünü olan bu tür senaryolarla bir yere varamayacaklarını gördüler. Bu nedenle artık daha farklı yöntemlerle, daha çok da ABD'nin sağlayacağı teknikle nasıl sonuç alacakları yönündeki senaryolara ağırlık vermeye başladılar.

17 Ağustos'tan bu yana ABD'nin sağladığı ileri tekniğe dayalı hava saldırılarına ağırlık vererek psikolojik bir savaş eşliğinde sonuç alabileceklerini sanmaktadırlar. Şimdiye kadar sürdürülen saldırılarda istedikleri sonucu alamadıkları açıktır. Her gün yalan ha-

berlerle "hava saldırılarıyla yüzlerce gerillanın imha edildiği" propaganda yapılmaktadır. Açık ki bizim kayıplarımız oldu, ama saldırılar büyük oranda boşa çıktı. Onların bundan beklentisi daha fazlaydı. O bakımdan sonuç almış değillerdir. Aynı biçimde KCK adı altında yürüttükleri siyasal soykırım tutuklamalarıyla toplumu teslim alacaklarını sandılar; "artık özgür Kürt siyaseti biter, tasfiye olur" dediler ama bugün Kürt siyaseti ayakta. En son Amed, Batman, Mardin, Şırnak vb yerlerde gerçekleşen mitingler bunun açık örneğidir.

Yani kısaca AKP-Cemaat ikilisinin hesapları tutmadığı gibi, bunun karşılığında gerçek yüzleri ortaya çıkmıştır. Bu Cemaat denilen olgunun nemeem bir olgu olduğunu bugün bütün dünya daha iyi görmektedir. AKP'nin gerçek yüzü deşifre oldu. Nasıl bir faşist sömürgeci zihniyete sahip olduğunu bugün herkes gördü. Sadece bu beş aylık direniş değil, 1 Haziran 2004 hamlesinden bu yana gelişen ve özellikle de son yılda daha da somutlaşan direniş birçok gerçeği açığa çıkardı. En çok da AKP'nin gerçekliğini bütün toplumun göreceği şekilde açığa çıkarmış oldu.

Halkımızın kutsal dini inançlarını nasıl kullanmak istediklerini bugün herkes biliyor. Din yoluyla iğrenç sömürgeci amaçlarını gerçekleştirmek istedikleri açığa çıktı. Kısaca karşımızda var olan Türkiye Cumhuriyeti sömürgeciliği iflas etti. Gülen ve Erdoğan ekibi bu sömürgeciliğin imdadına koşarak, onu yeniden yaşatmaya yöneldi. Onların bu yaşatma çabaları da bugün deşifre oldu. Sömürgecilik aynı sömürgeciliktir, Ergenekon aynı Ergenekon'dur. Ha Beyaz Ergenekon, ha Yeşil Ergenekon. Halkımız açısından bu netleşti. Bunun netleşmesi önemli bir sonuçtur. Yani Gülen'in ve Erdoğan'ın Türk sömürgeciliğini kamufle ederek, bir biçimde dini kullanarak, farklı yol ve yöntemlerle yeniden hakim kıldırma çabası sonuç almamıştır. Bunun en çarpıcı örneklerinden bir tanesi de Kürdistanlı yurtsever dindarların başlattığı 'devletsiz Cuma namazlarıdır. Yurtsever Kürdistanlı dindarların bu tutumu Türk sömürgeciliğinin yeni dönemdeki politikalarını açığa vuran en açık yurtsever kitlesel bir tutumdur.

Peki, onların şimdiki hedefi nedir? PKK'nin kazandığı mevzileri alma, PKK'nin gücünü zayıflatma ve önüne geçmedir. Çünkü PKK sıfırdan gelmiş, bir kişiyle başlatılmış ve büyümesi durdurulamayan bir harekettir. Biz daha PKK'nin resmi mücadele süreci olarak 33. yılını yeni tamamladık. Önceki beş yılı da sayarsak 38 yıllık süreçte kat ettiği mesafe, bununla birlikte kazandığı büyüme, kitleselleşme ve mevziler vardır. Bunların tüm hesapları bu mevzileri nasıl geriletecekleri yönündedir. Bunda başarılı olamadılar; bu ortadadır. Bir de onlar bölgedeki mevcut konjonktürel durumun, onların Kürt özgürlük hareketini tasfiye amaçlarına hizmet edeceğini hesap ettiler. Hala da öyle değerlendiriyorlar. Bu, onların ciddi bir yanılsıdır. Bu yanlış, onları tüm deniyeliye götürecektir bir yanılsıdır. Bölgede gelişen süreçte —her ne kadar ABD kullanmak için, istediği her türlü desteği sunuyor olsa da— dipten gelen bir dalga söz konusudur.

Bu ne dalgasıdır? Bu, özgürlük dalgasıdır. Bölge halkları özgürlük istiyor. Bunun Kürt halkını etkilememesi mümkün müdür? O nedenle bölgede gelişen yeni konjonktürel durum, Özgürlük hareketinin dezavantajlarını değil, avantajlarını artırmaktadır; bizim başarı kazanmamız için imkan yaratmaktadır. Bunun en bariz örneği bölgesel ittifakın parçalanmasıdır. Halkların özgürlükçü demokratik dayanışmaları daha da gelişecektir. Onlar ne yaparsa yapsınlar bugün Kuzey Kürdistan'da özgürlük amaçlarının önüne geçemezler, Batı Kürdistan'da geçemezler. Bugün Batı ile Kuzey Kürdistan çözümün kapısına dayanmıştır. Onu oradan tekrar gerisin geriye götüremezler. Neden? Çünkü bölgede yaşanan süreç bir özgürlükler süreci, demokrasi süreci, halkların sokağa döktüğü bir süreçtir. Bu süreçte PKK'nin kitlesel hareketini nasıl bastırarak, gerisin geriye götürecektir, teslim alacak ve sindirecekler? Faşizan yöntemlerle mi sindirmeyi başaracaklar? Bu mümkün müdür? Nasıl ki Mısır'ın on yılları aşan faşizan uygulamaları kitleleri durduramadıysa, Türkiye Cumhuriyeti'nin faşizan sömürgeci uygulamaları da Kürdistan halkının özgürlük amaçlarının önüne geçemeyecektir. Bu açıktır. Gelişmelerin bu anlamda hangi yöne doğru ivmeyi güçlendirmekte olduğu bellidir.

Kürdistan sorunu artık çözülecek

Bölgenin yeniden dizayn edilmesinde artık Kürt halkı da yer alacaktır. Kimse bunun önüne geçemez. Kürt halkı statüsüzlüğü kabul etmeyecektir. Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde bölgenin en eski halklarından birisi olan Kürt halkı da layık olduğu yeri alacak ve bu biçimde süreçte güçlü bir aktör olarak katılacaktır. Hem de sürecin devindirici bir gücü olarak katılacaktır. Öyle sıradan, vasat, basit değil, devindirici bir güç ve katılma potansiyeline sahip bir halk olarak bugün tarih sahnesine çıkmış bulunuyoruz. Önder Apo'nun Kürt toplumunu otuz yıldan bu yana bilinçlendirme faaliyeti ve geliştirmiş olduğu demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması, bugün Kürt halkına çok ciddi bir stratejik güç kazandırmıştır. En önemli stratejisi budur. Bu açıdan Kürt halkının bu yeni süreci özgürlükle karşılamasının önüne hiçbir sömürgeci çaba geçemeyecektir. Nasıl ki Beyaz Ergene-

koncular yenildiyse, Yeşil Ergenekon da yenilmeye mahkumdur. Beyaz Ergenekon altı yüz yıllık devlet tecrübesini bize karşı kullandı. Uygulanmadık hiçbir yöntem bırakmadı; her türlü yöntemi kullandı. Faili meçhullerden, ağır işkencelerden, sürgünlerden tutalım; yakmalara, yıkmalara kadar her şeyi uyguladılar ama sonuç alamadılar. Şimdi yeni yetme olan Yeşil Ergenekon nasıl sonuç alacak? Tüm güvenleri psikolojik savaş ve tekniktir; ihanet güruhunu oluşturarak, onlarla sonuca gitmedir. Artık bunu kimse yutmaz. Bununla sonuç almaları mümkün değildir. Kürdistan sorunu artık çözülecek. Bölgede yeni gelişen süreç Kürt sorununu da beraberinde çözecektir. Kuzey'de ve Batı'da sorunun çözümü, beraberinde Güney'deki mevcut yapılanmayı da güçlendirecek, Güney'de var olan sorunları –ki Güney'de daha çözülemeyen birçok sorun vardır– da çözüme götürecektir. Çünkü bu, Kürt siyasetini bölgede daha etkili ve güçlü kılacaktır. Üç parçada çözülen bir sorun karşısında Doğu'nun da çözümsüz kalamayacağı açıktır. Doğu'da da sorun çözülecektir. Kürt sorunu bu biçimde artık çözüm aşamasına gelmiş bulunmaktadır.

“Sorun çözülecek” ya da “Kürtler de bölgede yerini alacak” derken, şunu da belirtmeliyiz: Birileri bundan Kürtlerin de bir ulus devlet olacağını anlayabiliyor veya öyle telakki edenler var. Öncelikle şunu söyleyelim ki Kürtlerin her şeye hakkı vardır. Eğer hak olarak bakılacaksa hakkı vardır, ama biz PKK hareketi olarak, bir Önderlik hareketi olarak çağrı doğru okuma temelinde ulus devletin toplumlara özgürlük ve demokrasi getirmeyeceği, tersine devlet olduğu sürece orada gerçek anlamda demokrasi ve özgürlüğün olmayacağını değerlendiren yeni bir paradigmayla sadece Kürt sorununu çözmeye değil, Ortadoğu'da yeni bir gelişmeye yol açacak bir çizgiye sahip bir hareketiz. Hatta dünya düzleminde kapitalist modernitenin yarattığı kaotik sisteme alternatif bir sistemi öneren Demokratik Konfederal sistemi bu biçimde geliştirmek isteyen bir hareket durumundayız.

Diğer önemli bir husus da çağrımızda ulus devletler artık aşılma sürecine girmiş bulunmaktadır. Ulus devletlerin insanlığa kattığı bazı şeyleri olsa da aldığı çok şey vardır; büyük zararlar vermiştir. İlk ulus devlet şikâllenmesinin gerçekleştiği 1789 Fransa'sından başlayalım; ondan sonra gelişen süreç halkların birbirini bo-

“Son sürece bakıldığında aslında önemli gelişmelere yol açan bir direniş sürecinin gelişmiş olduğu görülecektir. Her şeyden önce Cemaat-AKP'nin ve Yeşil Ergenekon'un gerçeği açığa çıkarılmıştır. Kandil direnişi, konseptin yerel ayağını boşa çıkartmıştır. Kuzey Kürdistan'da, Karadeniz'den Zagros'a kadar gelişen direniş devlete ciddi darbeler vurmuştur; sarsmıştır”

ğazlama sürecidir. Avrupa'daki İngiliz-Fransız savaşları, Fransız-Alman savaşları, Alman-İngiliz savaşları çok biliniyor. 1800'lü yıllar Avrupa'nın kan ağladığı yıllardır. Sonradan kapitalizmin ilkel sermaye birikimi döneminin aşılması, rekabet dönemine geçmesiyle birlikte bu dünya çapına yayılmış ve I. Dünya Savaşı gerçekleşmiş, yirmi milyon üzerinde insan yaşamını yitirmiştir. Ardından II. Dünya Savaşı gerçekleşmiş, elli milyon üzerinde insan yaşamını yitirmiştir. Yani ulus devlet mantığı ırkçılığın, milliyetçiliğin, faşizmin gıdası olmuş ve onları geliştirmiştir. Faşizm, ulus-devlet sisteminin bir ürünüdür. Ulus-devlet sisteminin insanlığa verdiği bu büyük zararlar ortadayken ve gerçek özgürleşmenin, kardeşleşmenin, demokratikleşmenin önünde en çok engel olan bir sistem olma gerçekliği dururken, bizler yeni bir ulus devlete sarılmayacağız. Hayır, biz onun yerine halkların kardeşliğini, birlikteliğini ve gerçek demokrasiyi geliştirecek olan Demokratik Konfederal sistemi esas alacağız. Bu açıdan Kürtlerin öncelikle bu yeni dizayn sürecinde bir statü kazanmaları önemlidir. Bu bizim hedefimizdir. Süreci bu biçimde karşılayarak, kimliksiz statüsüz bir halk değil, kimlikli statülü bir halk olmakla özellikle demokratik sistemi adım adım bölgeye yayarak, bu biçimde bölgede halk demokrasilerinin gelişmesine ve çok tarihi stratejik bir gelişmeye yol açacak yeni bir perspektifle geleceğe bakıyoruz. Bizim perspektifimiz budur. Yani bu açıdan bugün gelişen Kürdistan özgürlük mücadelesinin sadece Kürt sorununu değil, bölgedeki halklar sorununu çözmeye, bölgedeki halkların sorununu kapitalist moderniteden kaynaklı çektiği çok çeşitli sorunları aşırma sürecinin başlatılmasında da önemli bir rolü olacaktır. Onun enternasyonal boyutu da budur. Onun demokratik boyutu, toplumcu, doğal toplumu esas alan demokratik ekolojik özelliğinden ileri gelmektedir. Şimdi kısaca bizim yeni sürece olmazsa olmaz bir biçimde çözümlü dayatma gerçekliğimizin altında bu güçlü veriler yatmaktadır; bu güçlü kaynaklar vardır. Halkımızın

özgürlük ve demokrasi isteminin dayandığı böylesine güçlü ideolojik, demokratik perspektif söz konusudur.

Bunları ifade ettikten sonra bu son süreci de kendi açımızdan değerlendirebiliriz: Sömürgeciliğin halkımızın haklı davası karşısında yürüttüğü çabalar, sadece onun saldırgan, faşist, imhacı, inkarcı, sömürücü gerçeğini açığa çıkartmıştır. Elde ettiği herhangi bir sonuç olmadığı gibi, olmayacaktır da. Ama bizim kendi pratiğimizi de daha detaylı ve etraflıca değerlendirmemiz gerekmektedir.

Asıl hedeflenen Önderlik sistemidir

Öncelikle şunu belirtelim: Bir kere yoğun bir psikolojik savaşla karşı karşıya bulunan hareketimizin ve halkımızın bu süreci güçlü bir birliktelik göstererek karşılamış olması önemli bir başarıdır. Önderliğiyle, hareketiyle, halkıyla, siyasetiyle bir tavır sergilemesi, geleceği yaratacak olan önemli bir duruştur. Onu öyle basit, sıradan ele almayalım. Belki bizim örgüt yapımız içinde böyle bir sorunun olması mümkün değil, ama düşmanın ikilik yaratmak istediği zemin sadece örgüt yapısı değil, Kürt halkının geniş toplumsal-siyasal zemin içindeki çeşitli kurumları üzerinde de oynayarak, hatta çeşitli kişileri hedefleme ve değişik pozisyonlara çekme çabaları sergileyerek, bir yerlere varmak istemiştir. Bu amaçla bozmaya dönük çok yoğun çaba sergilemektedir. Kürt kurumlarında parçalamaya dönük, ikilik yaratmaya dönük her türlü yol yöntem denenmiştir, ama düşman bütün bu yol yöntemlerde başarısız kalmıştır. Bu bir kere genel bir başarıdır. Özellikle Önderlik, hareket ve yasal siyasetin, toplumsal alanın bütünlüklü ve daha da güçlenmiş birlik ruhuyla, ilkel durumu önemli bir sonuçtur.

Ardından gelişen mücadelede özellikle son dört buçuk aylık pratik sürece bakıldığında aslında önemli gelişmelere yol açan bir direniş sürecinin gelişmiş olduğu görülecektir. Her şeyden önce yukarıda da belirttiğimiz gibi Cemaat-AKP'nin ve Yeşil Ergenekon'un gerçeği açığa çıkarılmıştır. Gerçekleşen Kandil direnişi, konseptin yerel ayağını boşa çıkartmıştır. Kuzey Kürdistan'da, Karadeniz'den Zagros'a kadar gelişen direniş mücadelesi devlete ciddi darbeler vurmuştur; sarsmıştır. Son gerçekleşen Çelê eylemi ciddi bir askeri ve örgütsel performansı ortaya koymuştur; gerillanın hangi düzeyde bir eylemsel gücü sergileyeceğini herkese göstermiştir. Yani gelişen eylemsellik süreci ve onun yarattığı sonuçlar sömürgecilik açısından sarsıcı olmuştur.

Yine Serhildan Hareketi'ne ilişkin Yeşil Ergenekon'un gizli belgelerinde “öyle yapmalıyız ki bir açıklamayı okuyacak adam bulamasınlar” sözleri yer alıyor. Yani toplumu tam teslim alma ve etkisiz kılma hedefleri vardı. Bunun için Önderliğin sistemine karşı bir savaş açtılar. Bilindiği gibi Önderlik üzerinde derinleştirilmiş bir tecrit ve psikolojik işkence vardır. Esas savaş Önderlik sistemine karşı bir savaştır. Yani bu KCK adı altındaki operasyonlar özünde Önderlik sistemine

karşı yapılan operasyonlardır. Bu sistemin akademi ayaklarına yöneldiler, en son da Önderliğin avukatlarına yönelerek, kendilerince operasyonu zirveye çıkarmış oluyorlar. Aynı zamanda gerillaya, hareketin yönetimine karşı da yüksek teknolojiye dayalı olarak uluslararası güçlerin istihbaratına dayalı saldırıları da özünde Önderliğin kolunu kanadını kırma, zayıflatma, böylece kendi çizgisini dayatmadır. Savaş böyle bir savaştır, aslında stratejiktir. En son Önderliğin avukatlarına yönelmeleri, onların bu konuda nasıl bir kararlaşmayı yaşadıklarını da gösterirken, aynı zamanda başarısızlıklarını da ortaya koyuyor. Tüm köprüleri uçuran, kesinkes sonuç almaya doğru kestirme bir biçimde bir yönelim içerisinde oldukları da açıktır. Çünkü başarısız oldular. Aslında başarılı olsalardı –devletlerin alternatifli olma karakterleri gereği– bir kapıyı açık tutabilirdi. Gelişkin tüm sistemler o şekildedir; tek alternatifle hareket etmezler. Ama onlar öyle sıkıştılar ve öyle başarısız kaldılar ki artık her şeye yöneldiler. Önderliğin avukatlarına yönelmelerini bu şekilde değerlendirmek gerekmektedir. Yine gerillaya karşı bu kadar sınırsız, her çeşit silahlı kullanmanın da mantığı aynıdır; bu saldırılar da istedikleri sonucu alamamanın ve yenilginin bir sonucudur.

Yani bunlar güya bizi temmuz-ağustos ayıyla birlikte kadavraya çevireceklerdi; planları bu şekildedir. Tamil örneğini boşuna ortaya atmadılar. Ancak gelinen aşamada öyle bir durum var mı? Yok. İşte bu başarısızlığın vermiş olduğu gerginlik ve darlıkla kudurganlaşarak, her gün siyasal alana yönelmektedirler. Siyasal soykırımı derinleştirerek, güya mutlaka amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Kürt halkı direnecek; binlercesini tutuklasalar da yerini doldurup, mücadeleyi sürdürecektir, yürütecektir. Durum budur. Şimdi bunun karşısında bir duruş vardır. Eğer bugün bir duruş varsa, bu onların başarısız olduğunu göstermektedir.

Geçtiğimiz süreçte hem genel olarak yürütülen mücadele, hem de diğer parçalarda alınan tavır ve hareketin çizgisi doğrudur. Hareketimizin bu süreçte hem bölgesel güçlere yaklaşımı, hem de genelde bu süreci doğru okuması temelinde gerçeğe uygun bir politik yönlendirme ve pratik sonuçlar ortaya çıkarılmıştır. Bu biçimde hem gerillada hem toplumsal alanda direngenlik, doğru pratik politika altında sömürgeciliğin amaçladıklarını boşa çıkartmıştır. Belli bir duruş ve belli bir düzeyi yakalamıştır. Bunu rahatlıkla söylemek mümkündür. Bu gelişmelerin ortaya çıkmasında bu doğru politikanın etkisi ve rolü vardır.

Ülke sahasındaki genel gelişmelerin ve bu sürecin etkisi yurtdışındaki çalışmalar üzerinde de olmuştur. Yine Kürdistan parçaları üzerindeki çalışmalarda da olumlu etkileri söz konusudur. Hareketin hem Kuzey'de, hem Batı'da, hem Doğu'da, hem Güney'de hem de yurtdışında bugün sağladığı düzey bunların sonucudur. Düzey bir güçlenmedir, Kürt sorununda çözümünü zorlamadır. Hareketimizin mevcut durumda yakaladığı performansı açıklıkla böyle izah edebiliriz.

2011'DE OYUNLARI BOZULAN AKP 2012'DE YENİLGİYE UĞRATILACAKTIR

Herkes de geçen yılın muhasebesini yapmaya çalışıyor. Gelecek yıl için de kendilerine göre öngörülerde bulunmaya çalışıyorlar. Olup bitenleri insanlık daha fazla, daha derinden anlamaya çalışıyor. Aslında daha çok da anlaması gerekiyor. Çünkü gerçekten de 2011 herkes açısından zorluklarla, çatışmalarla dolu önemli olayları içeren, değişiklikler ifade eden bir yıl oldu.

2011 yılı için baştan ifade edilen büyük mücadele ve değişim yılı olacağı tanımları aslında pratikte tamı tamına doğrulandı. Değişik alanlarda herkes çok büyük bir çaba, mücadele, arayış içerisinde oldu. Tarihte yeri olacak, izi olacak önemli değişiklikler de yaşandı. Dönüp geriye bakıldığında yaşanan olayların hiç de öyle küçümsenemeyecek türden olduğu rahatlıkla görülür. Böyle yoğun bir mücadele ve değişim içerisinde 2012 yılına giriliyor. Herkes bu çerçevede yeni yıla girmeye hazırlanıyor. Tabii yeni yılın da aynı zorluk içinde, çetinlik içinde var olanı daha da derinleştirip sonuca götüreceği düzeyde geçeceği daha şimdiden anlaşılıyor. Bu bakımdan da herkesin daha ciddi, daha yoğun arayışçı ve çaba sahibi olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Bizim açımızdan da tabii çok kapsamlı ve zorluklarla dolu bir mücadele yılı oldu. Kürt sorununun çözümünde kalıcı adımların atılacağı, kararların verileceği final yılı olacağı biçiminde değerlendirmiştik. Söz konusu tanımlara, değerlendirmelere denk düşen bir yıl yaşadık. Belki sonuçları tam görünür duruma gelmiş değil. Derinliği, tarihiliği şimdiden kolay anlaşılır değil. Ama geçen yıl Kürdistan'da büyük bir mücadele yaşandı. Unutmayalım ki bu yıl da Kürt özgürlük hareketi tümünden yok edilmek, Kürdistan'a yeni bir inkar sistemi dayatılmak hedefleniyordu. Her düzeyde hareketimizin imhası için kararlar verilmiş, planlar yapılmış bu temelde de çok yönlü ilişki, çaba içine girilmişti. Bizim de bunları görme, anlama, değerlendirme, bunlara karşı sonuç alıcı bir mücadeleyi geliştirme, bu planları boşa çıkartarak süreci tersine çevirme, 2011 yılını Kürt sorununun çözüm yılı haline getirme doğrultusunda hedeflerimiz, yaklaşımlarımız vardı. Bu temelde de çok yönlü, önemli bir mücadele içerisinde olduk. Tartışmasız olarak Kürdistan tarihinin en kapsamlı mücadele süreçlerinden birisi 2011 yılında yaşandı.

Şimdi bütün bunlardan nereye gelineceği, mücadeleler ne sonuçlar verdi? Kim hedeflediğini, amaçladığını hangi oranda gerçekleştirdi? Bunun muhasebesini ilgili güçler, çevreler yapmaya başladılar. Yoğun olarak da daha şimdiden tartışılıyor. Çok fazla da tartışılacağı benziyor. 2011 yılının özellikleri nelerdi, imkan ve fırsatları hangi çerçevedeydi, bunlar ne kadar anlaşıldı, değerlendirildi, dolayısıyla hangi sonuçlar yaratıldı, bunlar iyi analiz edip doğru ve yeterli bir biçimde bilince çıkartılmazsa 2012 yılında yaşamak, mücadele etmek, yürümek zor olur. Ucuz, yüzeysel, hayali, sloganvari yaklaşımlarla kendimizi kandırmamalıyız. İşin ciddiyetini, derinliğini yeterince görmeyen ve bu temelde de sonuç

alıcı yaklaşımları ortaya çıkartıp örgütlemeyen tutumlar önümüzdeki yeni yılda zor yaşam imkanı bulurlar.

Eski tarz tempo ve mücadele düzeyi sürecin gereklerini karşılamaz

Olup bitenlerden yeterince ders çıkartmaya ve temel gelişmeleri daha derin, doğruya yakın anlamaya, dolaşısıyla da bu temelde kendimizi özgürlük mücadelesini başarı tarzında daha etkili yürütür hale getirmeye, bunun eğitsel, örgütsel pratik hazırlıklarını yapmaya çalışıyoruz. İçinde bulunduğumuz süreci öyle geçen yılların tekrarı gibi algılamak ve buna göre yaklaşım göstermek yanlış olur, yetersiz olur. Eski tarz, tempo ve mücadele düzeyi mevcut sürecin gereklerini karşılamaz. Bunu hareket ve halk olarak hepimizin çok iyi bilmesi gerekir. O nedenle de yaptığımız işleri daha iyi anlayabilmek ve başarılı sonuç alıcı kılmak için bu gerçekleri, en azından gözümüzün önünde gerçekleşen 2011 yılı olaylarını doğru, yeterli anlayıp ders çıkartmamız, bu temelde 2012 yılında ne tür gelişme olasılıkları mümkün bunları doğruya yakın, yeterli bir tespit etme gücünü göstermemiz şarttır. Unutmayalım ki, imha fermanlarımız çoktan hazırlanmış durumdadır. 2011 yılında da bunu gerçekleştirmek için hiçbir yasa, hukuk, ahlak, ilke tanımadan saldırı yürüttüler. Yeni yılda da bu tutum ve saldırılarını daha da derinleştirerek tüm güçleriyle yürütmeye çalışacaklardır. Bu politikalarından ve tutumlardan vazgeçmeyeceklerdir. Dolayısıyla işler ciddidir. Öyle heyecanla, ajitasyonla yaklaşarak, o temelde algılayarak yeterli yaklaşmanın ve pratikleşmenin mümkün olmadığı bir süreçten geçiyoruz. Onun için de daha derin anlamak, gerçekçi anlamak, olay ve olgulara daha kapsamlı bakabilmek, yeterli analizler yapabilmek, buradan çıkan sonuçlara göre ne yapıp yapmayacağımıza karar vermek, ona göre plan, örgüt, pratik geliştirmek durumundayız. Ancak böyle olursa faşist gerici saldırganlığı kırmak, boşa çıkartmak, özgürlük mücadelemizi

ilerletmek, Kürt sorununun çözüm sürecini siyaset gündemine dayatıp kalıcı sonuçlara ulaşmak mümkün olur. Bunun da verileri ve imkanları her zamankinden daha fazladır. Kürt halkının özgür varlığının küresel hukuk ve siyaset tarafından da kabul edilir hale gelmesi ve Kürt sorununun çözümü için ortam, koşullar her zamankinde fazla fırsat ve imkan içeriyor. Yeter ki zamanında, yerinde, doğru tarzla, yöntemlerle değerlendirilebilsin ve pratiğe geçirilebilsin.

Süreç öyle tek yanlı değil. Tehlikeler, imha tehditleri bu anlamda sürecin ciddiyeti her zamankinde daha fazla olduğu gibi, Kürt sorununun çözümü için imkan ve fırsatların varlığı, ortamın buna uygunluğu da her zamankinden fazladır. Neredeyse kırk yıllık mücadele adım adım gelişerek sona doğru yaklaşmış durumdadır. Derinin yüzülüp kuyruğa gelmiş olduğu söylenebilir. Kuyruktan tulum mu çıkacak yoksa kuyruk mu kopacak; işte bunun belirleneceği süreci yaşıyoruz. Bu temelde de imkanlar kadar tehlikeler de içeren, herkes açısından biraz da can havli diyebileceğimiz bir durumu ifade eden bir mücadele süreci yaşanmaktadır. Öyle ki ya Kürtlere yeniden bir katliam yaşatılacak, yeni bir inkar ve imha sistemi biraz cilalanmış olarak oturtulacak, böylece özgürlük arayışları imha edilecek ya da yaklaşık yüz yıldır örgütlenilip, maskelenilip, derinleştirilerek sürdürülen soykırım rejimi ortadan kaldırılacaktır. Artık ikisinin birlikte yaşadığı ve mücadele ettiği, çatıştığı bir dönemin sonuna geliniyor. Hangisinin gerçekleşeceğinin belirleneceği bir süreç içinde bulunuluyor. Bu sonuçlardan hangisinin gerçekleşeceğini mücadele belirleyecek. Dikkat edilirse eski durumu sürdürme imkanı kalmamıştır, eski yaklaşımlarla hiç kimse kendi konumunu koruyamaz. Çok yoğun bir tartışma, arayış var. Arayışların yanında her güç rakibini geriletmek için mücadele içinde. Bir günlük söz ve olaylara bakıldığında zaman bile bu durum görülebiliyor. Şimdiye kadar gizlenmiş, söylenmemiş, üstü kapatılmış, bastırılmış

birçok şey açığa çıkıyor. Ama herkes ortaya çıkan gerçekleri kendi çıkarları doğrultusunda ele alıyor, değerlendiriyor. Gelinecek bu nokta bu anlamda iyidir, ileri bir noktadır. Olay ve olguların açığa çıkartıldığı, güncel deyimle geçmişle yüzleşildiği, gerçeklerin biraz açık edildiği, bu anlamda itirafçılığın kısmen yaşanır olduğu bir süreç. Fakat bunun doğru, gerçekçi olacağı, sonuç vereceği, halkın özgürlüğü açısından, demokrasinin gelişmesi açısından ne tür sonuçlar yaratacağı elbette tam net, belli değil. Mücadeleyle belirlenecek bir durum bu. Henüz bütün bunları belirleyecek çok önemli, geçekten de kelimenin tam anlamıyla amansız tarihi bir mücadele süreci içindeyiz. Böyle bir tarihsel kesit yaşanıyor.

Geçen dönem bir dünya savaşı süreci karakterindeydi

Bu çerçevede geçtiğimiz yılın olaylarını algılamak, derslerini çıkartmak önemlidir. Yeni yılda neler yapmamız ve ne tür hazırlıkları yürütmemiz gerektiğini doğru anlayabilmek için buna ihtiyaç var. Yaşanan olaylar dünya çapındadır ve bir dünya savaşı sonucunda çıkan olaylara çok büyük ölçüde de benzetilebilir. Bu bakımdan günümüzde yaşanan olaylar ele alındığında geçen dönemin bir dünya savaşı süreci karakterinde olduğu görülür. Günümüzde ortaya çıkan sonuçlar, yaşanan olaylar üçüncü dünya savaşı tanımlamalarını gittikçe daha fazla doğrulamakta ve anlaşılır kılmaktadır. Bu yönlü değerlendirmeleri en çok Önder Apo yaptı. Sovyet sisteminin çözümlüyle birlikte dünyanın yeni bir savaş sürecine girdiğini, yaşananların bir üçüncü dünya savaşı olduğunu birçok kez somut ve kapsamlı bir biçimde değerlendirdi. Özellikle 2011 yılında yaşanan olaylar kesinlikle bunu doğruluyor. Ancak bir dünya savaşı sonucunda yaşanabilecek büyük siyasi olaylar, değişiklikler olma özelliği taşıyor. I. Dünya Savaşı'nın sonuçlarına bakalım, II. Dünya Savaşı'nın sonrasına bakalım, göreceğiz ki 2011 yılında

yaşanmış olaylar o dönemde yaşananlarla önemli ölçüde benzerlik arz etmektedir. Bu bakımdan yaşanan süreci yirmi yıla aşkın bir süredir Ortadoğu merkezli yaşanan bu üçüncü dünya savaşının sonuna doğru geldiği biçiminde değerlendirmek gerekir. Bu süreçte yaşanan yoğun ekonomik, siyasi, askeri mücadeleler şimdi kalıcı siyasi sonuçlar ortaya çıkartıyor. Hem küresel sistem hem de onun merkezini ifade eden Ortadoğu sistemi, statükosu bu temelde yeniden yapılanıyor. Çok ciddi bir değişimi hem de hızlı bir biçimde yaşıyor. İşte 2011 Ocağı'ndan başlayıp günümüze kadar gelen Arap isyanının sonuçları bunu net olarak gösteriyor.

Avrupa'da yaşananlar, AB'nin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz, bunun yol açtığı yeni arayışlar, hükümet değişiklikleri bu durumu açık, net bir biçimde ortaya koyuyor. 2011 yılında yaşanan olayları hem iyi görelim hem de nedenlerini, nasıl ortaya çıktıklarını, ne anlama geldiklerini iyi anlayalım, çözümlayelim. Yaşanan gelişmeleri 2011 yılının yarattığı olaylar ya da tesadüfen ortaya çıkmış olgular gibi ele almayalım. Öyle yaklaşmak kesinlikle doğru değildir. Avrupa'nın durumu, AB'nin geleceği, yapısına ilişkin en kapsamlı tartışmaların yaşandığı, arayışların geliştiği bir dönem oluyor. Bunlar da tesadüfi değildir. 1990'ların başından itibaren yaşanan mücadelelerin, gelişmelerin ortaya çıkardığı bir sonuç oluyor. Ortadoğu'daki olayları da bu süreçle bağlantılı olarak görmek gerekir. Demek ki Önder Apo'nun ifade ettiği gibi 1989'dan bu yana içine girilen süreç gerçekten de yeni bir dünya savaşı süreci olarak değerlendirilmelidir. Bu savaşın merkezi tıpkı I. Dünya Savaşı gibi yine Ortadoğu'dur. Kuşkusuz dünyanın dört bir yanında bu mücadele yaşandı. Balkanlarda, Kafkaslarda, Güney ve Doğu Asya'da, Afrika'da, Amerika'da değişik zamanlarda bazen yoğunlaşan, bazen duran ama sürekli var olan bir siyasi, askeri çatışma ve yeniden yapılanma süreci yaşandı. Zaten bu durum yaşananların bir dünya savaşı olma gerçeğini gösteriyor. Fakat her alanda birçok çatışma olmuş olsa da esas merkezin Ortadoğu olduğu, süreci belirleyen çatışmaların Ortadoğu'da yaşandığı tartışmasızdır.

Bu çatışmalı süreç Ortadoğu'da bazı aşamalardan da geçti. Sovyet sistemi çözümlürken Ortadoğu'da Körfez Savaşı'nın ortaya çıkması bir tesadüf değildi. Bazılarının ifade ettiği ya da yansıtmaya çalıştığı gibi Saddam Hüseyin'in yanlış hesaplar yapması, kabadayıcı davranması sonucunda ortaya çıkan bir durum da değildi. Dünya çapındaki gelişmelerin, değişimin ortaya çıkardığı bir sonuçtu. Dünya dengelerinin dağıldığı ve siyasi boşlukların ortaya çıktığı bir süreçte uluslararası ve bölgesel çatışmaların olması kaçınılmazdı. Saddam Hüseyin değil, kim olursa olsun Irak'ta veya çevresinde süreci yönlendirebilecek bu tür olaylar ortaya çıkacaktı, yaşanacaktı. Dolayısıyla bu sürecin başlangıcında Körfez Savaşı vardı. Buna yeni dengelerin oluşacağı dünya savaşı kapsamındaki siyasal mücadelenin başlangıcı da di-

KCK ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN

TC gerçeğinde iktidar kayması ve AKP gerçeği

Denilebilir ki, PKK'nin şimdiye kadarki mücadelesi esas olarak Kürt sorununu görünür kılmaya amacına yöneliktir. Ortaya çıkış koşullarında Kürt realitesinin inkar edilmesi, doğal olarak varlık sorununu gündeme getiriyordu. PKK de önce ideolojik argümanlarla sorunun varlığını kanıtlamaya çalıştı. Türk solunun dahi soruna realist yaklaşmaması, ülke ve ulus bazlı düşünme ve örgütlenme gereğini ortaya çıkardı. PKK'nin ad olarak ortaya çıkması da yaşanan süreçle bağlantılıdır. İnkarcılığın ince yöntemlerle solda da sürdürülmesi, ayrı kimlikler temelinde örgütlenme ve eylemliliği gündeme taşıdı. Türk ulus-devletinin geleneksel inkar ve imha politikası bu sürecin herhangi bir politik çözüm arayışıyla ele alınmasına imkan vermeyince, tersine bu arayışı 12 Eylül darbesine doğru tırmandırılan faşist terörle karşılayınca, PKK'nin Devrimci Halk Savaşı hamlesi tek seçenek olarak gündeme geldi. Bu durumda PKK, ya Türkiye'nin demokratik sol grupları gibi tasfiye olacak ya da direnişte karar kılacaktı. Kürt sorununun ideolojik kimlik sorunu olmaktan çıkıp savaş sorununa dönüşmesinde, sistemde örtülü olarak yürütülen inkar ve imha politikasının 12 Eylül faşizmiyle açık terör halinde sürdürülmeye çalışılmasının belirleyici payı vardır. 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ni bu çerçevede değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır. Hamle kurtuluş hareketinden ziyade, varlığını kanıtlanması ve sürdürülmesi amacıyla çok daha yakındır.

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kırarak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı. Bu anlamda önemli oranda başarılı olduğunu belirtmek gerekir. Yani Kürtlük yeniden gün yüzüne çıkıyor, Kürtlerin kendilerince kabul edilen bir olguya, realiteye dönüşüyordu. Kabul görme devletler katında da gerçekleşmişti. Sorunun kabul görmesi çözülmesi anlamına gelmiyordu. Çözüm niyetleri ortaya çıkmayınca, çatışma ve sınırlı savaş ortamı yozlaşarak devam etti. Her iki taraf da sorunu askeri zorla çözme konumundan uzaktı. Zaman zaman bu şans elde etseler de, kullanma yeteneğini gösteremediler. 1993'deki çözüm şansı sabote edilince, çatışma süreci daha da acımasızca ve yozlaşarak devam etti. Bu anlamda 1993-1998 dönemi taraflar açısından askeri çözüm şansının boşa çıkarılması biçiminde de ifade edilebilir. 1993'teki politik arayış komplo ve suikastlarla boşa çıkarılıyordu, hem Kürt sorununun çözümünde hem de TC'nin yapılıp yapılıp olmadığına çok daha pozitif bir dönem başlayabilirdi. Kaçan veya kaçırılan bu tarihi fırsat oldu. 1997-98'deki

çözüm arayışları da aynı akibete uğradı veya uğratıldı. Aynı komplocu ve suikastçı güçler siyasi çözüme şans tanımadılar. İmralı süreci çelişkili bir süreç ortaya çıkardı. A. Öcalan'ın şahsında çözüm yanlılarıyla karşıtları arasında büyük bir çekişme yaşandı.

Abdullah Öcalan hem PKK'ye hem de TC'ye karşı tavrını KCK çözümünden yana koydu

Çatışma başlangıçta her iki tarafın iç bünyesinde de devam etti. Fakat PKK'nin 2005'ten itibaren kendisini KCK temelinde çözümleyici bir güç olarak netleştirip sunması, TC içindeki iktidar tartışmasını ve çatışmasını hızlandırdı. Bu tartışma ve çatışma Kürt sorununun çözümünde kilit rol oynuyordu. Abdullah Öcalan hem PKK'ye hem de TC'ye karşı tavrını KCK çözümünden yana koydu. Bu durumda tam uzlaşmış olmasalar da, devlet kurumlarıyla yeniden diyalog süreci başladı. Diyalogda AKP'nin payı pek yoktu. Bu bir devlet inisiyatifiydi. AKP'nin 4 Mayıs 2007'de gizli Dolmabahçe mutabakatıyla Genelkurmay başkanlığıyla, daha sonra 5 Kasım 2007'de ABD ile uzlaşması durumu daha da karmaşık hale getirdi. AKP hükümeti PKK'yi tasfiye temelinde çözüm arayışına girdi. Göstermelik bazı haklar (Kürtçe kurs, çok kısıtlı yayın serbestisi) karşılığında dış destekler de sağlanarak savaş yeni boyutlara taşındı. Başbakan R. Tayyip Erdoğan, 2005'te Diyarbakır'daki konuşmasında önemli bir taktik hamle yaparak, Kürt sorununa çözüm vaadinde bulundu.

Bu vaatlerde PKK'yi tecrit etme ve AKP'ye destek sağlama temelinde adı

geçen sözde bireysel haklara dayalı niyetler söz konusuydu. Üzerinde oldukça çalışılmış, ABD, AB ve komşu ülkelerin yanı sıra içte diğer devlet partileri, birçok basın yayın kuruluşu ve sivil toplum örgütleriyle yeniden örgütlenmiş, Kürt işbirlikçilerin desteğinin sağlandığı bir tasfiye planı 'demokratik açılım' adı altında piyasaya sunuldu. Ayrıca pratikte eskisinden katbekat artırılmış, askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, psikolojik ve diplomatik cephede yoğunlaştırılmış topyekün bir seferberlik ve eylem hamlesi planla birlikte uygulamaya konuldu. Yeni milis güçler eskinin ölkücüleri ve Hizbullah'ı değil, bizzat AKP hükümetinin yönetimi altında geliştirilen ve çok parçalı inşa edilen bir nevi 'Kürt Hamas'ıydı. Deniz Baykal'ın CHP'siyle ordu içinde bazı komutanların da başlangıçta uzlaştığı ve desteklediği plan ve hamle buydu. Devlet içinde bazı kurumların önemli muhalefetiyle karşılaşsa da, bu planın yürütülmesinden çekinilmedi. KCK operasyonları bu plan ve uygulamaların can alıcı bir parçasıydı. Hava saldırıları ve Güney Kürdistan'a icazetli operasyonlar da aynı plan kapsamındaydı.

Planın ve uygulamaların arkasında 2002-2004 tasfiyecilerinin sergiledikleri tavrın ve geliştirdikleri ilişkilerin de önemli payı olduğunu önemle belirtmek gerekir. Aslında plan ve uygulamalardan AKP ve işbirlikçileri tam başarı bekliyorlardı. Karmaşık ve çok boyutlu olan bu plan kendilerince bu sefer tarihi bir başarıyla sonuçlanabilirdi. Gerçekten karmaşık ve kurnazca sahnelenen bu planın başarısı önündeki tek engel PKK gibi görünüyordu. Dolayısıyla hamle tüm yönleriyle PKK'nin tecridine ve silahsızlandırılmasına ki-

litlendi. Bu temelde tüm güçler kullanıldı. Takke düştü kel göründü misali kendini açığa vurmeyen güç neredeyse kalmadı. Ama hem kendini KCK olarak demokratik ulus çözümünü temelinde sunması ve pratikleştirmesi, hem de daha önceki yetersizlikler ve saplantılardan önemli ölçüde arındırması PKK'nin tasfiyesini imkansız kılıyordu. Eskisi kadar darbe alması bile mümkün değildi. Dönüşüm ve düzeltme hareketi yeni olmasına rağmen, oldukça ilerleme ve gelişme sağlamıştı. AKP'nin belki de ilk defa ordunun önemli bir kesimiyle hayata geçirmeye çalıştığı bu planın boşa çıkacağı aslında daha başından belliydi. Ama AKP bu planı ordunun da dolaylı desteğiyle iktidara iyice oturma temelinde kullanmaktan geri durmadı. Denedikçe ve iktidardaki konumunu pekiştirdikçe, Kürt sorununun çözümü konusunda teorik ve pratik olarak ciddi ve dürüst hiçbir hazırlığı, çabası ve inancı olmadığı halde, 'mal bulmuş Mağribi' misali sarıldığı 'demokratik açılım' sözcüklerini sakız gibi çiğnemeye devam etti. İktidar merkezli, tam gününbirlik, kara bakan bir tüccar hesabı söz konusuydu. Kürt sorunu bu kapsamda daha da karmaşık bir hal aldı. Karşısında anlamlı ve onurlu bir barış ve demokratik çözüm şansını bulamazsa, bu sefer 'varlığını koruma ve özgürlüğünü özgücülüyle sağlama'yi esas alacağı topyekün bir direnme ve özgür yaşam aşamasına girdi.

1970'lerin başlarında yola çıkan PKK'nin bu aşamada önündeki görev Kürt varlığını tartışılır olmaktan çıkarmak ve Kürt sorununu reel sosyalist bir devlet anlayışıyla çözmeye çalışmaktı. Kürt varlığı tartışılır olmaktan çıkarılmasına rağmen, ulus devletçilikte

adeta çakılı kaldı. Yaşanan özeleştirici süreci ulus devletçiliğinin antisosyalist ve antidemokratik özünü ortaya koydu. Demokratik toplum olmadan sosyalizmin inşa edilemeyeceğini netçe yaşayan PKK, Kürt sorununun çözümünü demokratik ulus inşasında gördü. Şimdiki sorun kayması, bu amaca demokratik yasal siyasetle mi, yoksa topyekün devrimci halk savaşımıyla mı varılacağına ilişkindir.

1921 Anayasasında rejimin demokratik nitelikleri açıkça yansıtılmaktaydı

Anadolu'da 1920'lerin başlarında verilen Türk-Kürt Ulusal Kurtuluş Savaşımı sonrasında, Osmanlı devletinin enkazı üzerinde Misak-ı Milli çerçevesinde demokratik cumhuriyet şansı doğmuştu. 1919'daki Amasya Tamimi ile Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bu yönde temel adımlar atılmıştı. 1920'de açılan TBMM'nin ilk Anayasasında (1921) kurulacak rejimin demokratik nitelikleri açıkça yansıtılmaktaydı. Kürtlere ilişkin 10 Mart 1922 tarihli Kürt Özerklik Yasası TBMM'de ezici çoğunlukla kabul edilmişti. M. Kemal 1924 başlarında düzenlediği İzmit Basın Konferansında, Kürtler için çözüm modeli olarak sınırlara dayanmayan en geniş 'muhtariyet'ten, yani demokratik özerklikten bahsetmekteydi. Misak-ı Milli kapsamında olan bugünkü Irak Kürdistanı üzerinde İngilizlerle varılan uzlaşma sürecinde, Kürtlere yönelik en tehlikeli komplo sürecine de adım atıldı. İngilizlerin M. Kemal önderliğine dayattığı 'ya Cumhuriyet ya Musul-Kerkük' ikilemi bu kompunun temelindeki politik girişimdi. Sonuçta Musul-Kerkük'ün İngilizlere bırakılmasına karşılık, TC'nin payına düşen Kürdistan'ın inkarı ve imhası oldu. Bu ikilem Cumhuriyeti hızla tek parti diktatörlüğünün kılıfı haline getirdi. 15 Şubat 1925'te Şeyh Said önderliğine düzenlenen komployla Kürtlerin ipi çekildi.

Bundan önceki ilgili bölümlerde üzerinde uzun uzadıya durduğumuz bu konuyu ana tezler halinde değerlendirecek şunları belirtebiliriz:

a- İttihat ve Terakki'nin İkinci Meşrutiyet iktidarında Yahudi kadro ve sermayesine desteklenen Jön Türklerin, yani genç Türk burjuvazisinin gelişmesi Cumhuriyet'le birlikte daha da hızlandı. Ulusal Kurtuluş Savaşında müttefikleri olan komünistleri, ümmetçileri ve Kürtleri sadece iktidardan dışlamakla kalmadı, aynı zamanda ötekileştirdi. Sadece İngiltere destekli Yahudi Siyonist kadrolarla sermayedarları kendisine müttefik seçti. İktidar ve ekonomik tekel esas olarak bu iki güç arasında paylaşıldı. Yahudiler açısından bu sistem Proto-İsrail anlamına gelmektedir. Rejime verilen İngiliz desteği de bu çerçevededir. Asıl müttefiklerinden koparılan ve çeşitli kompolar ve suikastlarla etkisizleştirilen M. Kemal sembolü, tanrısal nitelikler atfedilerek Çankaya'daki yeni tapınağa mahkum edildi. Cumhuriyet'in diğer kurucu kadrolarınca oluşturulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (1925) ve Serbest Fırka (1930)

"PKK'de yaşanan özeleştirici süreci ulus devletçiliğinin antisosyalist ve antidemokratik özünü ortaya koydu. Demokratik toplum olmadan sosyalizmin inşa edilemeyeceğini netçe yaşayan PKK, Kürt sorununun çözümünü demokratik ulus inşasında gördü. Şimdiki sorun kayması, bu amaca demokratik yasal siyasetle mi, yoksa topyekün devrimci halk savaşımıyla mı varılacağına ilişkindir"

Demokratik ulus çözümlü

Ulus devlete karşı Demokratik Ulus

Ulus devlet ve yarattığı zihniyet günümüzde etkisini ve ağırlığını olanca gücüyle hissettirmektedir. Onun çürümüş bir yapıyı temsil etmesi, bağnazlık derecesinde savunusunu yapanların da halklara karşı yeni Hitlerler olarak ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Fakat çürümüş olduğu için insanlık karşısında ancak çıplak zor uygulamalarıyla ayakta kalabildiğini de belirtmek gerekiyor. Bugün Ortadoğu'da yaşanan halk ayaklanmalarının temel sebebi de bu toprakların yabancı olduğu ulus-devlet anlayışıdır. Toplum kendini devlet dışında özgür kılabileceğini gördükçe her türlü bedeli göze alarak başkaldırıyor.

İnsanlık tarihinin % 98'lik bölümünü oluşturan komünal yaşam yok sayılarak, toplumun devletsiz düşünülmemeyeceği yönünde üretilen teoriler de tıpkı ulus devlet yalanı gibi çürümüştür. İnsanlığın komünal yaşam tarihini ve değerlerini yok saymak konusunda hiçbir teori ulus devlet miti kadar ileri gitmemiştir. Çünkü ulus devlet varlığını toplumun inkarı üzerine kurmuştur. Toplum var oluşu gereği komünal bir öze sahiptir. Ulus devlet komünal tüm birikim ve değerleri yok etme operasyonu olarak var olmuştur. Bu nedenle de bugün ulus devlet karşısında alternatif örgütlenme demokratik uluslaşmadır diyoruz.

Çünkü; Demokratik ulus, kapitalist modernitenin ulus devletçi yapılanmasına karşı toplumu devlete bağımlı olmaktan çıkaran alternatif sistemdir.

Demokratik ulus, kimlikleri ucu kapalı katı tanımlamalarla ele almayan esnek yapılanmasıyla toplumun her kesiminin etnik, dinsel, sınıfsal, cins ve grup birey kimlikleriyle eşit katılımını esas alır.

Demokratik ulus, toplumdaki tüm farklılıkların kendini özgürce ifade etmesini ve örgütlenmesini esas alır.

Demokratik ulus, bireyin toplumun devlete bağımlılığını reddeder. Devletin sadece zorunlu genel işlerde rol oynamasını esas alır.

Demokratik ulus, toplumsal sorunların devlet yapılanmasıyla değil, toplumun öz örgütlülükleriyle çözümünü esas alır.

Demokratik ulus salt hukuka dayanmaz, toplumun ahlak ve vicdan ilkesini esas alır.

Demokratik ulus, toplumun doğrudan demokrasi uygulamasıyla komünlere, meclislere, kooperatif ve akademilere dayalı iradeleşmesini esas alır.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan demokratik ulus şu şekilde tanımlamaktadır: "Ulus pazar etrafında örgütlenen bir birlik ve toplumsal form olarak görmek yanlıştır. Bu tanımlama burjuvazinin kendini ve ulus devleti meşurlaştırmasıdır. Ne yazık ki sosyalistler de bu tezi esas almışlardır. Halbuki etnisite tarihin en özgür ve canlı birimleridir.

Eğer uluslaşma etnisitenin, halkların, bireylerin birbirleriyle sıkı ilişki ve ortak çıkarlar etrafında örgütlenmesi ise, toplumun konfederal biçimde genişliğine ve derinliğine tümüyle örgütlenmesi o toplumu demokratik ulus haline getirir. Uluslaşma bu biçimiyle daha kapsamlı ve yoğun hale gelmiş olur. Demokrasiyi, eşitliği, adalet ve imkanlarını paylaşan demokratik ulus haline gelir."

Ülke gerçekliğimizde demokratik ulus çözümünü iki yönlü ele almak mümkündür. Birincisi Kürt sorununun çözümüne dönük olarak Kürdistan toplumunun kendi çözümlü; ikincisi ise Türkiye'de demokrasi

sorununun çözümüne dönük olarak tüm demokrasi güçlerinin çözümüdür. İkisi de birbiriyle bağlantılı olup birbirlerinin çözüm zeminini güçlendirdiği gibi, çözüm perspektifleri de aynı anlayışa, yani demokratik ulus çözümüne dayanır.

Özgür Kürdistan

Demokratik ulus özünde radikal demokrasinin hayat bulmasıdır. Radikal demokrasi sadece bir bölge için uygulanamaz. Bu anlamda Demokratik Ulus sınırlara dokunmadan, tüm ülke geneli için istenirken, hatta evrensel bir çözüm tarzı olarak addedilirken, 'Özgür Kürdistan' ifadesini de Kürt sorununun Demokratik Özerklik sisteminde çözüme kavuşturulabileceği şeklinde algılamak gerekir. Burada söz konusu olan, salt bir bölge tarifi yapmak değil, çözüm kapsamında Kürtlerin demokratik siyasi statüsünü tarif etmektir.

Özgür Kürdistan denilince alışlageldiği gibi bir devlet çağrışımlı, sınırları çizilmiş bir bölge algısı gelişmediği halde, devlet dışında bir sistemi tanımamış olanlar bu ifadeyi de devlet veya bölge iktidarı şeklinde anlayabilmektedirler.

Kürdistan adının bir coğrafyayı tarif ettiği doğrudur. Ki, ilk kez Selçuklu Hükümdarı Sultan Sancar tarafından Kürtlerin yaşadığı coğrafyayı tarif etmede kullanıldığı bilinmektedir. Kürdistan Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin, Keldanilerin vd halkların vatanıdır. Kürtler yoğunluklu olarak yine aynı coğrafyada yaşamaktadır, ancak kurucuları arasında oldukları Türkiye Cumhuriyeti sınırlarını 'ortak vatan' olarak görmekteyler. Ortak vatan ilkesi tüm parçalar için geçerli olduğu gibi tüm dünyada demokratik ulus anlayışının bir ifadesi olarak evrensellik taşıdığı belirtilebilir. Coğrafi sınırlar çizmek, onun üzerinde bir iktidar kurup egemen olmaya kalkmak devletçi zihniyetin yansımasıdır. Demokratik Ulus felsefesi bu anlayışı reddeder.

Kürdistan adı kültürel, tarihi ve coğrafik bir temele sahiptir. Sadece Türkiye sınırları içinde değil Irak, İran ve Suriye dahilinde en son Lozan Antlaşması'yla dörde bölünmüş bir ülke gerçekliği söz konusudur. Dolayısıyla anlaşılması gereken odur ki Kürdistan kuzeyiyle güneyiyle, doğusuyla batısıyla var olan bir ülkedir. Var olmasını da soykırım rejimlerine karşı öz direnişisiyle sağlamıştır. Devletlerin

sınırları içinde kalması, yok sayılması ya da tersinden ayrıştırılıp devlet kurma gereksesi yapılması anlamına gelmez. Unutmamak gerekir ki egemen devletlerin Kürtlerin statüsünü tanımaması, çatışmaların asıl kaynağıdır. Kürdistan'ın güneyinde bugün federal bir statü oluşmuş durumdadır. Buradan hareketle "Türkiye'de de aynı şekilde sınırları çizilmiş bir özerk bölge mi isteniyor?" sorusu akla gelebilmektedir. Öncelikle belirtmek gerekir ki devletçi federalist yaklaşım tarzı, küresel hegemonyacılığın bir uzantısı olmaktan öteye anlam taşımaz. Demokratik çözüm anlayışı bunu esas almaz. Bunun yerine, Kürtler her parçada demokratik özerk statüleriyle, Güneydeki federe yönetimle demokratik uzlaşmayı esas alıp kendi birliğini oluşturur. Yaşadıkları devlet sınırlarını da sorun yapmayıp devlet artı demokrasi formülüyle statü ve haklarının anayasal güvenceye alınması temelinde devlet hukuklarını da tanırlar. Burada demokratik çözümün esas olduğu devlet artı demokrasi formülünün hayat bulmasında bir kriter ve yol ayrımı karşımıza çıkmaktadır.

Kriter Kürtlerin statüsünün tanınması tanımayacağıdır. Yol ayrımı ise, statüsü reddedilip inkar ve imha siyasetinden başka bir yaklaşım gösterilmeyen Kürtlerin kendi başlarının çaresine bakabilecekleridir. Yani devlet baskısına karşı her alanda kendi toplumsal sistemlerini kurmalarıdır. Bu bile ayrı bir devlet kurmak değildir. Devletle uzlaşma yollarının kapalı olduğu bir anlaşmazlık haline karşılık kendi demokratik otoritesini tesis ettiği fiili bir durumu tarif etmektedir.

Demokratik uzlaşma ile sorunu çözüme kavuşturmaktan yana olan Kürtler, bu nedenle bir sınır tarifi yapmamaktadırlar. Diğer bir tercih değil, devletin zorlaması ile girilebilecek zorunlu yol olabilir. Kürtler böyle bir zorunlu yola sürüklenmek, iradesini bu yönde kullanmaya mecbur kalmak değil, uzlaşma yoluyla, sınırları sorun yapmadan Demokratik Ulus sistemi içinde, inkar edilmiş, yok sayılmış haklarına kavuşmak istiyorlar.

Kürdistan adının devlet tarafından kabul edilip edilmemesi önemli olsa da her şey değildir. Kaldı ki İran örneği önümüzde duruyor. İran'da Kürdistan bir eyalet olarak kabul edilse de Kürtlerin hakları tanınmamıştır.

Sonuçta Kürdistan, Kürtlerin yoğunlukla yaşadığı coğrafyayı tarif eden; Kürt varlığının, tarihinin ve kültürünün

içselleşmiş adıdır, sınır oluşturmayı zorunlu görmez. Bu ifadeye karşı çıkılması bölünme korkusundan ileri geliyorsa, tedbiri Demokratik Ulus Anayasası'dır. Anayasal süreç işleyip demokratik ulus karşılayacak düzenlemeler geliştirildiğinde bunun karşılığının Anayasa'da kesinlikle Kürdistan ifadesinin yer alması değildir. Bu böyle de anlaşılmalıdır. Ancak meselenin dile getiriliş biçimini tarihi ve kültürel bir gerçeklik olarak kabul etmek ve anayasada demokratik özerk statünün tanınmasını asgari bir talep olarak karşılamak gerekir.

Kürtler ve Kürdistan'dan hiç bahsetmeden bu sorun nasıl tarif edilir ve nasıl çözüme kavuşturulur? Bu tür sapırmalara boyun eğilemez; çünkü sömürgeciliğin inkar mantığı sessizlik ve tanımsızlık ister. Bu temelde, Kürdistan adını kullanırken, birincisi sınırlar üzerine konuşmadığımızın, ikincisi devletçi zihniyeti reddettiğimiz bilinenmesi önemli ve yeterlidir.

Demokratik Ulus örgütlenmesi

Demokratik Ulus anlayışı, devlet tarzında dikey, bürokratik ve hiyerarşik bir örgütlenme yerine demokratik tarzda, toplumun öz örgütlenmesini ve doğrudan karar sahibi olmasını esas alır. Bu yönüyle devletçi sistemlerden temelli ayrılır. Devletin olduğu her yerde iktidar ve bürokrasi vardır. Bunlar da -adı ne olursa olsun- demokrasi ve toplumsallıkla bağdaşmazlar.

Toplumun her alanda örgütlenerek kendi ihtiyaçlarını karşılar hale gelmesi, merkezi otoriteye ve devlete karşı yerelin ve toplumun güçlenmesi anlamına gelmektedir. Fakat merkeziyetçiliğin aşılması da tek başına demokratik bir nitelik ortaya çıkarmaz. Yerellerin güçlenmesi sadece merkezi devlet yetkilerinin yerel yönetimlerle paylaşılmasını değil, aynı zamanda toplumun doğrudan demokrasi yöntemiyle söz ve karar sahibi olmasını gerektirir. Yani yerel bir devletçi yetkileri devralıp halkı yönetmeyecektir. Devlet olmak ve devletçi ilişki tarzı tüm toplumsal, siyasal, ekonomik ve hukuki ilişkilerde reddedilecek, komünal örgütlülük ve yaşam geliştirilecektir. Hedeflenen sistem, devleti ağırlaştırılan, hantallaştırılan ve toplum üstünde ceberut kılan antidemokratik sistemden; devleti demokrasiye duyarlı hale getiren, top-

lumun ise hakikat gücüne, yani öz gücüne kavuşmasını sağlayan komünal demokratik bir sisteme geçmektir.

Demokratik ulus, toplumun devlet dışında örgütlenmesi, buna göre birey toplum ve devlet ilişkilerinin demokratik muhtevayla yeni bir statüye kavuşmasının modelidir. Genel ve zorunlu iş koordinasyonu dışında devlete ihtiyaç duymadan toplumun demokratik, özgür bir yaşama kavuşmasıdır. 'Demokratik toplum-özgür yurttaşlık' formülü geçerlidir.

Öte yandan toplumun yerel örgütlülükleri birbirleriyle demokratik konfederal bağımlılık ilişkisine sahip olacaktır. Dolayısıyla, katı merkeziyetçiliğe karşı çıkma adına ondan geri kalmayan bir yerel kapanma ve totalitarizmin önüne geçilmiş olacaktır.

Demokratik ulusun yaşamsallaşması demek, ahlaki politik toplumun inşa edilmesi demektir. Bunun da yolu toplumda örgütsüz kimsenin kalmamasından geçmektedir. Eğer kapitalist sömürgeci iktidar ve zihniyetin uzanmadığı hiçbir birim kalmamışsa, bunun karşısında demokratik örgütlenmenin de kapsamayacağı birim ve birey kalmamalıdır. Toplumun en yaygın örgütlenmesi ve demokrasinin doğrudan yaşamsallaşması en yerelden, komünlerden meclislere, akademilerden kooperatiflere uzanan bir yapılanmayla mümkündür. Tüm toplumsal örgütlenmelerin birliğini ise Kongre sisteminde (DTK bu anlamda önemli ve tarihi bir kurumlaşma olarak görülmelidir) sağlamak mümkündür.

Demokratik Ulus Kongresi, Kürtlerin kendi demokratik uluslaşmasında ve her parçadaki demokratik toplumun örgütlenmesinde temel örgütlenme zemini olacaktır. Kürt Demokratik Uluslaşmasında Kongre örgütlenmesi birlik ihtiyacına yanıt olacağı gibi, 21. yüzyılda Kürtlerin demokratik statüsünü güvenceye alan temel bir rol oynayacaktır.

Kongre sisteminin Türkiye'de örgütlenmesi deneyimine bakılarak ve her parçanın özgünlükleri dikkate alınarak komün ve meclislerin çatısı oluşturulabilir.

Türkiye'de Demokratik Ulus Kongresi, Kürt sorunu başta olmak üzere emek, demokrasi ve özgürlükler adına tüm toplumsal sorunların çözümünü hedeflemektedir. Bu anlamda Kongre, cumhuriyet tarihinin tanık olduğu en geniş ve demokratik toplumsal mutabakatı sağlamaya adaydır.

Dar yaklaşımlar önemli ölçüde aşılmış olsa da, Kongre'nin, cumhuriyetten dışlanan tüm kesimleri kapsayacak kadar kapsamını genişletmesi ve derinliğine tabana yayılması gerekir. Sosyalistler, müslümanlar ve Kürtler ile birlikte Türk aidyeti dışındaki diğer tüm etnisiteler, aleviler ve gayrimüslimlerin dışlandıkları bilinmektedir. Kuşkusuz sadece dışlama, bastırma, katliam ve sürgün uygulamalarıyla sınırlı kalmadı. Zamanla toplum üzerinde uygulanan bilimcilik, dincilik, cinsiyetçilik ve milliyetçilik ideolojileri ile toplumun paramparça edildiği de tarihi bir gerçekliktir. Her parçanın tepesine de bekçi olarak ulus devlet canavarı dikildi. Bu gerçeklik karşısında Türkiye'nin demokratik seçeneği demokratik ulus bloğudur ve buluşma zemini olarak Kongre sistemi yaratıcı, esnek ve birleştirici bir alan sunabilir.

Siyasi partiler, emek örgütleri, ekolojist, yerel kültürel ve feminist hareketler, etnik kesimler, inanç grupları, çeşitli sivil toplum örgütleri gibi tüm sistem karşıtı güçlerin bir partide toplanması mümkün olmadığına göre ve Demokratik

Ulus kendisini devlet dışında örgütleyeceğine göre toplumsal bir çatı olarak kongre sistemi alternatif olabilir.

Partilere alternatif anlamında değil de –çünkü partiler de yeni sistem içinde yerini alır– çeşitli birlik platformları deneyimlerinden hareketle devletçi sisteme alternatif olarak kongre sistemi, demokratik ulusun birlik ve koordinasyon ihtiyacını karşılayabilir.

Kongre, tüm toplum kesimlerinin kendi kimlikleri ve renkleriyle katılacakları birlik zemini olarak düşünülebilir. Yine kongre, sadece kimliklerin ve renklerin bulunduğu bir zemin değil, halkın öz yönetim sisteminin süreklileşmiş ve kurumsallaşmış ifadesi olarak ele alınabilir. Dolayısıyla yeni bir zihniyet ve politik tarz olarak gündemleşir.

Nasıl bir birlik

Türkiye'de hakim olan kurumsal faşizm karşısında demokrasi güçleri dayanıklılığın, birlik olamamanın sancılarını yaşadığı için çok güçlü bir halk alternatifini geliştirememiştir. Son yıllardaki birlik çabalarının sonuçsuz kalmasının sebepleri kadar aşılma yollarını da tespit etmek ve pratikleştirmek tüm demokrasi güçlerinin kaçınılmaz tarihsel görev ve sorumluluğu durumundadır.

Türkiye'de devrimci demokrat muhalefetin tarihine dair belirlemelerde bulunurken, demokratik ulus bloğu içinde sayılabilecek güçlerin cumhuriyetten dışlanmış güçler olduğunu vurgulamak gerekir. Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi, dışlanmış tüm kesimlerin demokratik zeminde özgürce yerini almasıyla mümkündür.

Sistem ve sistem karşıtlığı tanımları ve tarihleriyle birlikte güncel durum değerlendirmeleri yapıldığında, geldiğimiz aşamada, tüm düşünce farklılıklarına rağmen tartışmasız ortaklaşacak temel husus birlik ihtiyacıdır. Nasıl bir birlik sorusuna demokratik ulus birliği veya bloğu şeklinde yanıt verilmiş ve büyük ölçüde kabul görmüştür.

Yakın tarihte mücadele birliği oluşturmak adına yürütülmüş birçok çalışma vardır. Ancak bunlar kalıcı sonuçlar doğurmamıştır. Bu çalışmaların muhasebesini her kesim kendi cephesinden yapmak kadar, ortak sonuçlara varıp başarı için ısrarını ortaya koymak zorundadır.

Türkiye somutunda demokrasi sorununun ortaya çıkışı ile devletleşme arasındaki bağlantı çözümlenmeden demokrasi hareketi geliştirilemez. İmparatorluklar tarihi karşısında halkların ve toplumsal kesimlerin gerçek tarihi, onların muazzam direnişleri, maddi ve manevi üretimleri görünür kılınmadan tarihin hakkı verilemez. Kürtlerin, Ermenilerin, Rumların, müslümanların, Ezidilerin, alievilerin, sosyalistlerin, emekçilerin uğradığı komplolar tüm yönleri ile açığa çıkarılmadan, günümüzde tutarlı ve kalıcı sonuçlar doğuracak bir toplumsal alternatif geliştirilemez.

Bastırılan, gizlenen, komplolara boğulan toplumsal tarih, üçüncü blok öncülüğünde canlandırılmayı beklemektedir. Tarih Bin bir Gece masallarındaki saray hayatı, entrika, şehvet güncesi ya da Süleyman'ın "muhteşemliğine" indirgenecek kadar alçaltılmış ve kurtarılmayı beklemektedir. Tarihin yaman komünçüleri Börklüceler, Şeyh Bedreddinler sadece roman kahramanları değildirler ve toplumsal kültürümüzde yaşamaktadırlar.

Alternatif arayışın ve toplumsal kültürün canlanması 3. bloğun en temel gücü dayanağını oluşturmakla birlikte, zihniyetlerde kökleşmiş olan devletçi-iktidarçı düşünce kalıpları ile 12 Eylül faşizminin derinleştiği örgütsüzlük ve bunun et-

kileri zayıf halkaları oluşturmaktadır. Dolayısıyla Demokratik Ulus hareketi, kapitalist moderniteyi ve devletli uygarlık sistemini tüm zihniyet kalıpları ile birlikte aşmayı ve alternatif örgütlenmesini inşa etmeyi hedeflemek durumundadır.

Güncel olarak, Demokratik Ulus Kongresini komün ve meclislere dayalı demokratik bir örgütlenmeye kavuşturma çalışmalarının tarihi önemdedir. Partiler bu konuda öncülük yapsa da, bu yetmez. Partiler genellikle iktidar alanına hitap ettiği için parti temsilcilerinden daha fazla sivil toplum alanının, komün ve meclislerin temsilcileri böyle bir öncülükte yer alabilmelidir. Kongre komün ve meclis temsilcilerini kapsamadığı sürece tam demokratik bir muhteva kazanamaz.

Bu temelde demokratik birlik çalışmalarına bir göz atılırsa: Birincisi, sistem karşıtlığı ve mücadele birliği denilince dar iktidarçı bir yaklaşım ve buna bağlı olarak sadece partilerin birliği veya ittifak oluşturmasıyla sınırlı bir anlayışın sergilendiği;

İkincisi, klasik sol yaklaşımların aşılamadığı, geniş yelpazede sistem karşıtı hareketlere yeterince eğilim gösterilmediği;

Üçüncüsü, tabandan değil üstten örgütlenmeye çalışıldığı, bugüne dek yapılan birlik çalışmalarının ortak eleştirisi olmuştur.

Eleştiri ve değerlendirmelere bakıldığında birlik için yeni bir sistem geliştirilmenin zorunlu olduğu görülmektedir. Bu da mevcut koşullara uygun yeni bir sistemi gündeme getirmektedir. Dönemsel, geçici birlikliklerin tarihi sonuçlar yaratmadığı görülmüştür.

Faşizm –bugün AKP eylem– bin bir türlü yöntemle toplumun tüm gözeneğine yayılıp kurumsallaşmaya çalışırken, bunun karşısındaki mücadele güçlerinin nasıl bir sistemi olmalıdır? Parti formatının toplumsal farklılıkları kapsayamayacağı ve toplumsal örgütlenmede demokratik niteliği yeterince sağlayamayacağı; Türkiye koşullarında birlik ihtiyacına da yanıt olmadığı düşünülürse, yeni bir sistem ihtiyacı daha açık görülecektir. Bu da belirttiğimiz gibi kongre sistemi olarak düşünülebilir. Bu anlamda önemli bir mesafe kat eden Kongre çalışması, toplumsal ihtiyaçlara yanıt olma gücünü gösterebilecek en etkili çalışma olmaktadır.

Kongre, devlet dışı tüm toplum kesimlerinin öz yönetim sistemini ve konfederal örgütlenişini ifade eder. Ahlaki politik nitelikleriyle demokratik, eşitlikçi, özgürlükçü toplumun inşasında motor gücü olabilecek böylesi bir kongre sistemi Türkiye'nin demokratik dönüşümünü, cumhuriyetin demokratikleştirilmesini ve devletin demokrasi sınırlarına çekilmesini de sağlayabilecektir.

Kongre kendini tabandan örgütler, halk meclislerine ve komünlere dayanır ve toplumsal yaşamın her alanında komiteler, komisyonlar eliyle çalışmalar yapabilir. Siyasal alanda da bir Çatı Partisi ile kendisini kanıtlayabilir ve bu çatı rolünü de Kongrenin kendisi üstlenip Önder Öcalan'ın belirttiği gibi yarı kongre, yarı parti tarzındaki KONGRE-PARTİSİ ihtiyaca en kapsamlı yanıtı oluşturabilir.

Ortak vatanda kongre sistemi ulus devletçiliğin ve milliyetçiliğin panzehiri olup DTK'ye karşı ayrılıkçılık iddialarını da boş çıkaracak ve Demokratik Özerklik için tüm Türkiye için istendiği söyleminin de altını dolduracaktır. Demokratik kongre sistemine geçiş için Demokratik Özerlikte İstanbul'un yeri nedir, İzmir'in, Mersin'in, Trabzon'un yeri nedir? Hıristiyan, Alevi, Ezidi, Ermeni, Süryani, Rum, Laz, Çerkez, Romen vb toplulukların yeri nedir sorularının kendi yerlerinde ve kendi özgünlüklerini bulmasını gerektirir.

Bununla birlikte, Kürdistan gerçeğinde her parçanın demokratik kongre sistemi

kendisini Demokratik Ulusal Kongre'de birleştirerek Demokratik Ulus çözümünü tüm dünyaya ilan edebilir.

Demokratik Ulus'un komün ve meclislere dayalı ekonomik sosyal örgütlenme modelini 'Stalinist, antidemokratik, totaliter' olarak değerlendirenler çıkmıştır. Ahlaki ve politik toplum hedefiyle komün ve meclisler kurulurken aslında monolitik bir toplum inşa edilecek, totalitarizm egemen olacaktır! Demokratik Ulus sisteminde asıl karar yetkisi köy, mahalle, şehir meclisi ve delegelerindir. Her topluluk söz, tartışma ve karar yetkisini halk meclisleriyle yerine getirir. Katılımcı, çoğulcu, doğrudan halk demokrasisini esas alır. Bundan daha demokratik ne tür bir yöntem olabilir ki? İlginçtir ki köyden ilçeye, ilçeden ile doğru bir örgütlenme Stalinist'tir deniliyor. Burada Stalinizm değerlendirmesine girmeye gerek yok, devamındaki ifadelerle totalitarizm kastedilmektedir.

Sovyet deneyiminden hareketle, toplumsallığı esas alarak alternatif olmak isteyen her sisteme ihtiyatla yaklaşmak belki bilimselliğin gereğidir denilecektir. Fakat Sümer rahip devletinden bu yana Ortadoğu'da geliştirilen devletçi sistemin yansıması olarak firavun sosyalizmi değerlendirmeleri ve eleştirileri yapılarak yeni bir toplumsal sistem öneriliyorsa, bunu da ezberci bir yaklaşımla eskinin tekrarı biçiminde peşinen mahkum etmeye kalkmak doğru olmaz. Geçmişte yaşanan deneyimleri de tümüyle mahkum etmeye kalkmak, büyük insanlık değerlerini ayaklar altına alıp liberalizmin en yoz yaşamına teslim olmaktadır.

Sovyetlerde insanlığın komünal yaşam kültürü büyük bir miras olarak yaşatılmıştır. Bu gerçeği inkar etmek, sonuçtan hareketle tüm sosyalizm çabalarını inkar etmek olur. Sovyet sistemine getirilebilecek temel eleştiri, sistemin kuruluşunda Jakobenist, yani tepeden ve zorla benimsetme tarzını esas alması, devlet ve iktidar sorununu çözmemiş olması ve antikapitalist olduğu halde tutarlı bir endüstriyalizm eleştirisi geliştirememesidir. Bu nedenle, kurduğu toplumsal sistem doğayı, toplumsal ve bireysel özgürlükleri korumaya yetmemiş, büyük fedakarlıklara rağmen neticede devletçi yapısıyla kapitalizmin bir versiyonu olmayı aşamamıştır.

Sovyetlerde devletçi sistemin toplumun her alanına müdahale etmesi vahim sonuçlar doğurmuştur. Daha da önemlisi, toplumsal farklılıklar Sovyet içinde eritilmeye kalkılmıştır. Etnik, dinsel, kültürel farklılıklar adeta ümmetçi bir anlayışla bir potada erilmek istenmiştir. Yani bir anlamda ulus devlet anlayışının tekliğine esir olunmuştur. Demokratik Ulus sisteminde 'Toplumsallıktan kopan ve toplum aleyhine gelişen bireycilik kabul edilmeyeceği gibi bireyi iradesizleştiren, silikleştiren toplumsallığa ters düşen gelenek de kabul edilemez. Özgür birey-özgür toplum, özgür toplum-özgür birey ilişkisi birbirini var eden toplumsal bütünlük olarak benimsenmektedir.'

Devletçi müdahale ve belirlemelerinin olduğu yerde bu tespitlerin hayat bulması imkansızdır. Peki, bunun tedbir, güvencesi nedir? Tam da itiraz noktası sayılan köyden kente ve merkeze doğru karşılıklı bir ilişki sistematizinin kurulmasıdır. Sovyetlerde özellikle devrimin öncüsü olan Lenin döneminden sonra gerçekleşen ise tam tersidir; yerellere tanınan inisiyatifte rağmen, merkezden kente ve köye doğru yani piramit şeklinde üstten alta doğru bir hiyerarşik ilişki sistematizidir. Demokratik Ulus'un siyaset felsefesi piramidi tersine çeviriyor. Lenin döneminde de böyleydi, fakat sistemi sürdürülecek güvence yaratılamamıştı. Devlete yüklenen rol ve iktidarçı zihniyet aşılammıştı. Ademi merkezizetçilik de-

ğil, demokratik merkezizetçilik uygulanmıştı. Bu nedenle sistem karşıtına dönemedi. Fakat demokratik sistem, devlet dışı toplum alanını tarif ediyor. Bunun yanında yereli esas alan bir anlayışı savunup buna göre örgütleniyor. En büyük güvence de budur işte. Piramidin toplum lehine kalıcı olarak tersine çevrilmesi, devlet ve iktidar olgusunun çözümlenmesine dayalı bir zihniyet devrimini ve yeni bir toplumsal örgütlenme modelini göstermektedir.

Her özerk birim kendi içinde yatay ve çevresiyile karşılıklı bağımlılık tarzında bir ilişki sistematizini esas alır. Demokratik konfederal örgütlenme bunu gerektirir. Tüm renkliliğiyle, çoğulculuğuyla, şeffaf ve esnek örgütlenmeleriyle söz ve karar yetkisi yerelindir; her yerel birim özerktir ve kendi kararını kendisi alır. Ancak demokratik konfederal prensipleri de ihlal etmesine mani olacak kadar toplumsal sözleşmeye bağlıdır. Kendisine katılmayan toplum kesimlerini de dışlamaz, çatışmayı değil ilkeli uzlaşmayı esas alır. Toplumun bir kesimini başka bir kesimiyle karşı karşıya getirmez. Aksine karşılıklı olarak çıkarlara saygıyı esas alır. Bunu da sadece bir hoşgörürü kültürü olarak ele almayı toplumsal sistem ve zihniyetini inşa ederek yanıt olur. Dikkat edilirse toplumun inşasıdır söz konusu olan, yaratılması değil! Toplum yaratmak 'mühendislik' iddiasıdır, inşa ise demokratik bir süreçtir. Çünkü toplum zaten vardır, ancak ahlaki politik özellikleri geriletilmiştir; inşa ile bu özellikler geri kazanılacaktır. Toplum örgütlenirken ve bilinçlendikçe kendini inşa edecektir. Öyle iddia edildiği gibi önceden çizilmiş, tamamlanmış bir toplumsal model ya da tek elden bir toplum yaratma yaklaşımı yoktur.

Ekonomik olarak da herkesi bir kalıba sokmaz. Ekonomiye el koyan tekelci sisteme karşı çıkar. Değişim değil kullanım değerini esas alan sosyal pazarı ve topluluk ekonomisini savunur. Tekelciliği geliştirmeyen piyasayı, girişimciliği, ticareti, tekel olmayan ve doğayı tahrip etmeyen sanayi, tarım ve üretim sahalarını da toplumsal yaşam, beceri ve düşünüş çeşitliliğinin gereği olarak saygıyla karşılayıp komünalitenin gelişmesi oranında bunların da dengeleneceğini ön görür. Tekel sistemi bir el koyma, bir hırsızlık sistemidir. Her yerde kesin kes karşı olunan şey, tekelci kapitalizm ve yıkıcı endüstriyalizmdir. İnşa edilecek sistem ise komünal değerleri ve tarzı esas alıp bunun gelişmesi için mücadele eder.

Böyle bir toplum, politik ve ahlaki niteliklerine kavuşmuş, iradeleşmiş ve örgütlenmiş toplumdur. Kendisini her türden baskıya karşı korur; buna kimse üstten müdahale edemez. Militarizme geçit vermez. Böyle bir toplum tahayyülü ne ütöpiktir ne de totaliterdir. Aksine radikal bir demokrasi anlayışına sahiptir; tam demokrasi uygulamasıdır.

Demokratik Ulus savunması

Egemen güçlerin her türlü saldırısına uğrayan, açlıkla terbiye edilmeye çalışılan, savunma araçlarından yoksun bırakılan bir toplumun kendisi için bir parça özgürlük alanı açması kutsal bir çabadır. Bunlar toplumun doğallığına en yakın, en gerçekçi iddialardır. Burada toplum mühendisliği yoktur; burada toplumun kendini var etmesine, korumasına dönük bir mücadele yöntemi söz konusudur. Bunun için siyasi merkezi belirleyen de yerelin iradesi olacaktır. Yerelin iradesi, devletle ilişki hukukunu tanımlar ve demokrasi sınırlarına çeker.

Kapitalizm ve devlet sistemlerinin her türlü saldırısına karşı demokrasilerin öz savunması da varlığını korumanın en temel ilkesidir.

Öz savunma toplumun doğal, meşru, evrensel ve en temel vazgeçilmez haklarından biridir; meşru müdafaa ifadesiyle herkese daha aşına gelebilecek bir kavramlaştırmadır. Bu ülkede meşru müdafaaaya şiddetle ihtiyaç duyan bir toplum gerçekliği yok mudur? Binlerce köy yakılıp boşaltılmadı mı, on yedi bin faili meşgul cinayet gerçekleştirilmedi mi? Dil yasaklanmadı mı, kültür yasaklanmadı mı, Kürt adı bile yasaklanmadı mı? Asimilasyon, beyaz katliam dayatılmadı mı? Yoksulluğa, hırsızlığa, uyuşturucuya, fuhuşa sürüklenen toplum çürütülüp param parça edilmedi mi? Yüz binlerce korucu silahlandırılıp toplumun başına bela edilmedi mi? Özel ordu adı altında yeni kontra grupları oluşturuluyor mu? Polis devletine uyan saldırılar en vahşi şekilde her gün sokak ortalarında gerçekleştiriliyor mu? En demokratik gösterilere bile kırmızı görmüş boğa gibi saldırılmıyor mu? Çocuklar halen katlediliyor mu? Halen siyasi tasfiye operasyonları yapılmıyor mu? 'Evlerini ateşe verin, yok edin!' fetvalarıyla imha operasyonları yapılmıyor mu? Kimyasal silahlarla, napalm bombalarıyla tüm dünyanın gözleri önünde savaş suçları işleniyor mu? Toplum her yönden saldırıya uğrarken meşru savunmasını nereden bekleyecek? Tüm bu uygulamaları gerçekleştiren, teşvik eden veya sessiz kalan devletten mi? Çocuk kandırmaca peşinde değilse kimse toplumun kendini savunmaya hakkının olmadığını, bu görevin devlete ait olduğunu iddia edemez, hele ki Ortadoğu ve ülkemiz gerçekliğinde!

Ortadoğu toplumları her türlü egemenlikçi saldırı altında inletilirken toplum kendini bir taşla bile savunmaya kalkması meşru görülmez ve katliam konusu yapılır. Taş atan çocukları anlamak istemeyen ve üzerlerine panzerlerle giden zihniyetin topluma zerrece savunma hakkı tanımayacağı açıktır.

Buna karşı toplumun kendini savunma araçlarıyla donatmak istemesi kadar doğal bir şey olamaz. Kimse ciğerin kediye teslim edilerek korunabileceği safsatasını ileri süremez. Toplum kendini her türlü savunmak zorundadır. Bu savunma sosyaldır, kültürel, siyasidir, ahlakidir, ideolojiktir, ekonomiktir, hukukidir, diplomatiktir ve elbette ki beden bütünlüğünü ve yaşam hakkını savunmak temelinde fizikidir. Kürtler açısından, fiziki savunmanın ateşli silahlar gerektiren bir boyutu da vardır ve bu konu gerilla güçlerinin varlığına paralel, barış koşullarında çözümünü bulabilir. Esasen prensipler üzerinden tartışmayı geliştirmek ve toplumsal alanda pratikleştirmek gerekir.

Toplumun öz savunması bu kadar geniş bir yelpazeyi kapsarken konuyu ordu gücü polis gücü kurup kurmamak temelinde tartışmak oldukça daraltıcı olur. Fakat emniyet ve asayiş tedbirleri kapsamında belli düzeyde tanımlanmış yetkilerin belediyelere devredilmesi bile Avrupa yerel yönetim uygulamaları kapsamındadır ve bu uygulamaya benzer biçimler neden ülkemizde de olmasın, neden istenmesin ki? Bu boyut, yerel yönetim yasalarını ilgilendirir ancak bu sadece işin bir boyutudur. Meşru temelleri çok güçlü olan savunma anlayışını toplumsal ölçekte yaygınca düşünmek gerekir.

Önemli olan toplumsal savunma mekanizmalarının geliştirilmesidir. İlkesel yaklaşım budur. Savunması olmayanın yaşamı olmaz! Meşru savunma ve hak bilincinin toplumda yaygınlaşması, derinleşmesi ve bir kültüre dönüşmesi adım adım gelişmektedir. Taşları yerinden sökmeyi başarmış bir topluluğa artık hiç kimse köleliği, esareti dayatamayacaktır!

KCK ve demokratik uluslaşmanın boyutları

baştarafı 28'de

U lusa ilişkin bu genel tanımların ışığında KCK, Kürt ulusal sorunun çözümünde devletçi, ulusçu yaklaşımların reddine karşılık demokratik ulusçu modeli esas alır. Kürtlerin ulus olma hakkını veya ulusal topluma dönüşümünü Demokratik Özerklikle gerçekleştirmeyi esas alır. Diğer uluslarla, örneğin Türk ulusuyla üst bir ulus tanımına açık bir bedenli ulus tanımı söz konusudur. Üst ulus tanımını birçok ulusu kapsayacak tarzda genişletmek mümkündür. İslam ümmetini bu tanımın protipi olarak düşünebiliriz. Ortadoğu toplumsal kültürlerini er veya geç ortak bir millet ulus (yenilenmiş ümmet) içinde bütünleştirmek yüksek bir olasılıktır.

Kürtlerin uluslaşmasını bu temel kavramlar bağlamında önce iki boyutlu düşünmek mümkündür. Birincisi zihinsel boyuttur. Kendi dil, kültür, tarih, ekonomi ve nüfus yoğunlaşmalarını ihmal etmeden, bu temel alanlara ilişkin bilinçli hallerini ortak dayanışma duygusuyla birleştiren zihinsel dünyayı (ortak zihniyet dünyası) paylaşanların varlık boyutlarından bahsediyoruz. Bu boyutta temel kıstas, farklılıklara dayanan eşit ve özgür bir dünya hayalini, projesini zihinsel olarak paylaşmaktır. Bu zihniyet dünyasına, özgür bireylerin komünal dünyası veya ütopyası da diyebiliriz. Mühim olan farklılıkları reddetmeyen bir eşitlik, özgürlük zihniyetini kamusal alanda toplumun ahlaki ve politik dünyasında sürekli yaşatmaktır. Yirmi dört saat demokratik zihniyetle yaşamaktır. İkinci boyut, zihniyet dünyasının dayanacağı bedendir. Bedenle kastedilen toplumsal varoluşun zihniyet dünyasına göre yeniden düzenlenmesidir. Toplum, ortaklaşa paylaşılan ulus zihniyet dünyasına göre nasıl yeniden düzenlenecektir? Hangi mimariyi bedensel varoluşuna uygulayacaktır? Kısacası geçmişten, gelenekten geriye kalan ve kapitalist modernitenin kendi amaçlarına göre son derece hastalıklı, krizli, baskılı ve sömürülü (buna kültürel soykırıma varan uygulamaları da eklemek gerekir) olarak düzenlenen veya düzensizleştirilen toplumsal doğasının ve çevresinin yeniden düzenlenmesi, bedensel boyutu tanımlar.

Demokratik Özerklik demokratik ulusu ifade eder

Zihinsel boyut, ulus olmak isteyen birey ve toplulukların düşünce ve hayal dünyasını, dayanışma duygusunu ilgilendirdiğinden sınırlı bir düzenlemeyi gerektir. Bunun için bilim, felsefe ve sanat (din de dahil) eğitimi geliştirmek, bu amaçla okullar açmak, başta gelen pratik çalışmalardır. Ulus olmaya ilişkin zihniyet ve duygusal eğitim görevleridir. Tarihsel toplumsal varlığa ilişkin olduğu kadar şimdiki, çağla ilişkili toplumsal kültürü bilince çıkarmak doğru, iyi ve güzel olan yönlerini ortak düşünce ve duygular halinde paylaşmak esastır. Özcesi KCK'nin somutunda temel zihniyet görevi, Kürtleri kendi varoluşlarına ilişkin ortaklaşa paylaşılan **iyi doğru ve güzel** düşünce ve duygusunda bir ulus olarak tasarlamaktır. Diğer bir de-

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

yişle Kürtlerin uluslaşmasını bilimsel, felsefi ve sanatsal devrimle temel zihniyet ve duygu dünyasını yaratmaktır. Kürt gerçeğinin bilimsel, felsefi (ideolojik) ve sanatsal hakikatinin açıklanmasını özgürce paylaşmaktır. Bunun yolu öz düşünmek, öz eğitilmektir. İyi paylaşmaktır. Güzel yaşamaktır. Zihinsel boyutun egemen ulus devletlerden yerine getirilmesini talep edebileceği temel husus, düşünce ve ifade özgürlüğüne tam bağlılıktır. Ulus devletler Kürtlerle ortak bir norm altında yaşamak istiyorlarsa Kürtlerin kendi zihniyet ve duygular dünyasını oluşturmak, kendilerini farklılıkları temelinde ulusal bir toplum haline getirmek için gerekli olan düşünce ve ifade özgürlüğüne anayasal bir güvence getirerek tam bağlılık göstermeyi bilmeleri gerekir. Ortak ulus teşkil etmenin yolu düşünce ve ifade özgürlüğüne tam bağlılıktan geçer.

Demokratik ulus olmanın ikinci boyutu bedensel varoluşun yeniden düzenlenmesidir. Bedensel boyutun temelinde Demokratik Özerklik yatar. Demokratik Özerkliğin geniş ve dar anlamda tanımlamak mümkündür. Geniş anlamda Demokratik Özerklik, demokratik ulusu ifade eder. Ulusun daha geniş yelpazeye ayrılmış boyutları vardır. Kültürel, ekonomik, sosyal, hukuki, diplomatik vd boyutlarıyla geniş tanımlanabilir. Dar anlamda Demokratik Özerklik, siyasi boyutu ifade eder. Diğer bir deyişle demokratik otorite veya yönetim anlamına gelir. demokratik ulus olmanın Demokratik Özerklik boyutu, egemen ulus devletlerle çok daha problemlidir. Egemen ulus devletler genel olarak Demokratik Özerkliğin yadsırlar. Zorunlu olmadıkça hak olarak tanımak istemezler. Kürtler açısından ulus devletlerle uluslaşmanın temelinde Demokratik Özer-

lik kabulü gerekir. Demokratik Özerklik, hakim etnisiteli ulus devletlerle ortak siyasi bir çatının altında yaşamının asgari koşuludur. Bunun altında bir tercih, sorunun çözümü değil, çözümsüzlüğün derinleşmesi, çatışmanın artmasıdır. Özellikle son dönemde geliştirilen ve İngiliz kapitalizminin işçi sınıfını ve sömürgelerini daha kolay yönetmek için geliştirdiği "liberal bireysel ve kültürel haklar" projesi, TC'de de AKP eliyle uygulanmak istenmektedir. Ortadoğu kültürüne yabancı olan bu proje, sadece çatışmayı büyütme hizmet eder. Demokratik Özerklik, ulus devlet lehine olabilecek en elverişli çözüm projesidir. Bunun altındaki her düşünce ve deneyim büyüyen çatışma ortamına ve savaşa hizmettir.

Demokratik özerklik çözümü, iki yolla uygulanabilir. Birinci yol, ulus devletlerle uzlaşmayı esas alır. Somut ifadesini demokratik anayasal çözümde bulur. Halkların, kültürlerin tarihsel-toplumsal mirasına saygı gösterilir. Bu mirasların kendilerini ifade etme ve örgütlenme özgürlüklerini anayasanın temel vazgeçilmez haklarından sayar. Demokratik Özerklik, bu hakların temel ilkesidir. Bu ilkenin başlıca koşulları; egemen ulus devletin her türlü inkar ve imha politikasından vazgeçmesi, ezilen ulusun da kendi öz ulus devletçiliğini terk etmesidir. Her iki ulus bu yönlü devletçi eğilimlerden vazgeçmedikçe Demokratik Özerklik projesinin hayata geçirilmesi zordur. AB ülkelerinin üç yüz yılı aşan ulus devlet deneyimlerinin sonunda vardığı aşama, ulus devletlerin, Demokratik Özerkliğin, bölgesel ulusal ve azınlıksal sorunların çözümünde en iyi çözüm modeli olarak kabul etmeleridir. Kürt sorununun çözümünde de ayrılıkçılığa ve şiddete dayanmayan tutarlı

ve anlamlı olan esas yol, Demokratik Özerkliğin kabul edilmesinden geçmektedir. Bu yolun dışındaki tüm yollar ya sorunları ertelemeye, böylece çıkmazı derinleştirmeye; ya da sert çatışmalara ve ayrışmaya götürür. Ulusal sorunlar tarihi bu yönlü örneklerle doludur. Ulusal çatışmaların yurdu olan AB ülkelerinin son altmış yılını barış içinde zenginlik ve refahla geçirmeleri, Demokratik Özerkliğin kabulüyle onun bölgesel, ulusal ve azınlıksal sorunlarına esnek ve yaratıcı biçimde yaklaşım ve uygulamalarıyla mümkün olmuştur. TC'de ise tersi geçerli olmuştur. Kürtleri inkar ve imha politikasıyla tamamlanmak istenen ulus devletçilik, cumhuriyeti çözümlü, devasa problemlerin, sürekli krizlerin, her on yılda bir başvurulan askeri darbelerin, gladio ile yürütülen bir özel savaş rejiminin içine çekmiştir. Türk ulus devleti ancak tüm bu yönlü iç ve dış politikalarından, rejim uygulamalarından vazgeçtikçe genelde tüm kültürlerin (Türk, Türkmen kültürü de dahil) özelde Kürt kültürel varlığının Demokratik Özerkliğini kabul ettikçe normal (hukuki) laik ve demokratik bir cumhuriyet halinde kalıcı barış, zenginlik ve refaha erişebilir.

Demokratik Özerkliğin ikinci çözüm yolu ulus devletlerle uzlaşmaya dayalı olmayan, tek taraflı kendi projesini pratikleştirme yoludur. Geniş anlamda Demokratik Özerklik boyutlarını hayata geçirerek Kürtlerin demokratik ulus olma hakkını gerçekleştirir. Şüphesiz bu tek taraflı demokratik ulus olma yolunu kabul etmeyecek olan egemen ulus devletlerle çatışma yoğunlaşacaktır. Kürtler bu durumda, ulus devletlerin ister tek tek ister ortaklaşa (İran-Suriye-Türkiye örneği) saldırılarına karşısında varlıklarını korumak ve özgür

yaşamak için topyekün seferberlik ve savaş pozisyonuna geçmekten başka çare bulamayacaktır. Özsavunmalarını, savaş içinde olası bir uzlaşma veya bağımsızlık sağlanıncaya kadar, demokratik ulus olmayı tüm boyutlarıyla ve öz güçleriyle geliştirmekten ve gerçekleştirmekten geri durmayacaklardır.

Bu iki boyut yol temelinde inşa edilebilen demokratik ulusun daha ayrıntılı boyutları (demokratik ulusal yaşamı boyutlandırırken bir yanlışa düşmemek için peşinen bir uyarıda bulunmak gerekir. O da demokratik ulusun veya başka tür bir ulus yaşamının daima zihinsel ve kurumsal bütünlük taşıdığına ilişkindir. Genelde toplumlar özelde demokratik ulusal toplumlar çözümlemelerde kolaylık olsun diye çeşitli alanlara ve boyutlara ayrılır. Fakat bu ayrımlar boyutların her biri kendi başına, bütünlükten kopuk şekilde var olmazlar. Toplumlar, özellikle çağımızdaki demokratik ulusları canlı bir organizmaya benzetirsek tüm alanlar ve boyutları itibarıyla birbirlerine bağlı bir canlı organizma bütünlüğü içinde yaşarlar. Dolayısıyla boyutların her biri tek tek sıralansa da bir bütünün parçaları olduğu daima göz önünde tutulmalıdır) şöyle sıralanabilir.

1- Demokratik ulusta özgür birey yurttaş ve demokratik komün yaşamı

Demokratik ulus birey yurttaş, özgür olduğu kadar komünal olmak durumundadır. Kapitalist bireyciliğin topluma karşı kıskırtılmış sahte özgür bireyi özünde en geliştirilmiş köleliği yaşar. Fakat liberal ideoloji öyle bir imaj oluşturur ki sanki birey, toplumda sonsuz özgürlüklere sahiptir. Gerçekte ise tarihin hiçbir döneminde gerçekleştirilmeyen azami kar eğilimini gerçekleştirip, hegemonik sisteme dönüşüren ücretli emek kölesi, köleliğin en geliştirilmiş biçimini temsil eder. Bu tür birey, ulus devletçiliğin acımasız eğitim ve yaşam pratiğinde üretilir. Yaşamaya para egemenliğine bağlandığı için ücret sistemi, bir köpeğin boynuna takılan tasma gibi istenilen yöne bağlanıp çevrilmesini sağlar. Çünkü yaşamak için başka çaresi yoktur. Kaçsa, yani işsizliği tercih etse, bu da bir nevi ayakta can çekişmek demektir. Kapitalist bireycilik ayrıca toplumu inkar temelinde şekillenmiştir. Her türlü tarihsel toplum kültürünü geleneğini yadsıdığı oranda kendini gerçekleştireceğini sanır. Liberal ideolojinin en büyük çarpıtması budur. Başlıca sloganı; "toplum yoktur birey vardır" biçiminde dile getirilir. Kapitalizm esas olarak toplumun tüketme temelinde dayalı hastalıklı bir sistemdir. Buna karşın demokratik ulusun bireyi, özgürlüğünü toplumun komünalitesinde, yani daha işlevsel küçük topluluklar halindeki yaşamında bulur. Özgür, demokratik komün veya topluluk, demokratik ulus bireyinin gerçekleştirdiği temel okuldur. Komünü olmayanın, komünsel yaşamayanın bireyselliği de gerçekleşemez. Komünler son derece çeşitlidir. Toplumsal yaşamın her alanında geçerlidir. Bireyin farklılıklarına uygun olarak birden çok komünde, toplulukta yaşamı gerçekleştirilebilir.

"Her iki ulus devletçi eğilimlerden vazgeçmedikçe Demokratik Özerklik projesinin hayata geçirilmesi zordur. AB ülkelerinin üç yüz yılı aşan ulus devlet deneyimlerinin sonunda vardığı aşama, ulus devletlerin, Demokratik Özerkliğin, bölgesel ulusal ve azınlıksal sorunların çözümünde en iyi çözüm modeli olarak kabul etmeleridir. Kürt sorununun çözümünde de ayrılıkçılığa ve şiddete dayanmayan tutarlı ve anlamlı olan esas yol, Demokratik Özerkliğin kabul edilmesinden geçmektedir"

Önemli olan bireyin yeteneklerine, emeğine, farklılıklarına uygun komünal topluluk içinde yaşamayı bilmesidir. Birey, komün veya bağlı olduğu toplumsal birimlere karşı sorumluluğu, ahlaki olmanın temel ilkesi sayar. Ahlak, topluluğa, komünal yaşama saygı ve bağlılık demektir. Komün veya topluluk da sonuna kadar bireylerine sahip çıkarak onu korur ve yaşatır. Zaten insan toplumunun temel kuruluş ilkesi, bu ahlaki sorumluluk ilkesidir. Komünün veya toplulukların demokratik karakteri, kolektif özgürlüğü diğer bir deyişle politik komün veya topluluğu gerçekleştirir. Demokratik olmayan komün veya topluluk, politik olamaz. Politik olmayan topluluk veya komün ise özgür olamaz. Komünün demokratikliği, politikliği ve özgürlüğü arasında sıkı bir özdeşlik vardır.

O halde demokratik ulusun ilk temel boyutu, esas aldığı birey ve komün bağlamında böyle tanımlanmak durumundadır. Demokratik ulus olmanın ilk koşulu bireyin özgür ve bu özgürlüğünü bağlı olduğu komün veya toplulukla birlikte demokratik politika temelinde gerçekleştirmesidir. Demokratik ulusun birey yurttaşı ulus devletle aynı siyasi çatı altında yaşadığında tanımı biraz daha genişler. Bu durumda 'anayasal vatandaşlık çerçevesinde kendi demokratik ulusunun birey yurttaşı olduğu kadar ulus devletin de birey yurttaşıdır. Burada önem kazanan husus, Demokratik Ulus statüsünün tanınmasıdır. Yani Demokratik Özerkliğin, ulusal anayasada bir hukuki statü olarak belirlenmesidir. Demokratik ulusal statü iki yönlüdür: Birincisi kendi içinde Demokratik Özerklik statüsü, yasası veya anayasasının gerçekleştirmeyi ifade eder. İkincisi özerklik statüsünün ulusal anayasal statünün bir alt bölümü olarak düzenler. Birçok AB hatta dünya ülkelerinin anayasasında bu yönler de statü düzenlemeleri mevcuttur.

Demokratik ulus yurttaşlığı KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir

KCK'nin kendi tek taraflı özgür birey yurttaş ve komün birlikteliğine dayalı Demokratik Ulus inşası esas olmakla birlikte; egemen ulus devletlerle Demokratik Özerklik statüsünü kabul eden ulusal demokratik anayasal statü altında çözüme gitmesi de mümkündür. KCK yapılanması her iki özgür birey-yurttaş ve topluluk yaşamına bu yaşamın yasal, anayasal statüye bağlanmasına açık bir yapılanmadır.

KCK üyeliğini, demokratik ulusun özgür birey yurttaşı olarak tanımlamak da mümkündür. Fakat bu üyeliği, yurttaşlığı ulus devlet yurttaşlığıyla karıştırmamak gerekir. Ulus devlet yurttaşlığı, kapitalizmin modern kölelik statüsünü belirler. Kapitalist bireycilik, ulus devlet tanısına mutlak kulluğu ifade eder. Demokratik ulus yurttaşlığı ise, gerçek anlamıyla özgür birey haline gelişi ifade eder. Kürtlerin kendi demokratik ulus yurttaşlığı, KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir. Dolayısıyla KCK üyeliğine, demokratik ulus yurttaşlığı kimliğini atfetmek daha uygun bir tanımlama olacaktır. Kürtlerin kendi demokratik uluslarına yurttaş olması hem vazgeçilmez hakkı hem görevidir. Kendi ulusunun yurttaşı olmamak büyük bir yabancılaşmayı ifade eder ve hiçbir gerekçe ile savunulamaz. Burada karşımıza çıkan sorun egemen ulus devlet yurttaşlığının ne olacağına ilişkindir. Aslında her iki tür yurttaşlığı iç içe temsil etmek mümkündür. Eğer Kürt sorunu ilgili ülkede demokratik anayasal vatandaşlık statüsü altında bir çözüme kavuşturul-

muşsa iki yurttaşlığı da birlikte taşımak toplumsal gerçekliğe daha uygundur. Hatta eğer Türkiye AB üyesi olsaydı üçlü yurttaşlık tarifi de mümkün olurdu. Nasıl İspanya'da Katalan-İspanyol-AB yurttaşlığı üçlü bir anlama sahipse Kürdistan-Türkiye-AB yurttaşlığı da aynı anlama sahip olurdu ve mümkündür. KCK döneminde ilgili her ulus devlette her Kürt bireyi kendine iki yurttaşlık biçiminde tanımlamaya özen göstermelidir. Özen göstermekten çok iki yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. KCK kendi demokratik ulus bireylerine özgü ikili (bu uzlaşmayla gerçekleştirilemezse) veya tekli yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. Bunun için egemen ulus devletlerin baskıcı durumlarını göz önünde bulundurarak her bireyine uygun ebatla ve amblemli yazılı yurttaş kimliğini kazandırma görevini yerine getirmelidir.

Her KCK üyesi/yurttaşı, kapitalizmin hiçlik durumuna indirgelediği bireyciliği aşmak ve komün üyesi olarak yaşamak durumundadır. Komünal yaşamı olmayanın bireyselliğinin de mümkün olmayacağını temel ahlaki bir ilke olarak bilmek ve benimsemek durumundayız. Aynı zamanda komün veya topluluk üyesi olmanın demokratik bir yönü olduğunu daimi olarak göz önünde bulundurmak gerekir. Komün veya topluluk demokratik işleyişle ancak politik dolayısıyla özgür olabilir. Böylece her komünün veya topluluğun aynı zamanda ahlaki ve politik bir toplum birimi olduğu kavranmış olur. KCK'nin her komünü ve topluluğu aynı zamanda ahlaki ve politik bir birim konumundadır. Birey yurttaşları da ahlaki ve politik birey yurttaşlardır. Komün veya topluluklardan anlaşılması gereken, toplumun her alanında işlevsel olan insan gruplarını kastediyoruz. Örneğin bir köy eğer komün şartlarını taşıyorsa bir komün veya topluluk olduğu gibi bu tanımlama mahalle ve kent düzeyine kadar taşırabiliriz. Bir kooperatif, fabrika, vakıf, dernek, sivil örgütlenme de komün olabilir. Aynı zamanda demokratik olmaları gerektiği için bunlara demokratik komünal düzen de diyebiliriz. Yaşamın tüm alanlarına; eğitsel, kültürel, sanatsal, bilimsel alana taşımak mümkün olduğu gibi sosyal ve politik yaşamı da hem komünleştir-

mek hem demokratikleştirmek mümkündür. Özgür birey yurttaş ancak bu demokratik komünal yaşam içinde gerçekleşebilir. Genelde demokratik ulus birey yurttaşlığı özeldir ve daha somutlaşmış biçim olarak KCK birey yurttaşlığı sorumlu ahlaki ve politik yaşamın bir gereğidir. Aynı zamanda bu gereklilik, temel hak ve görevlerimiz olarak da anlaşılmalıdır. Ulus devletler bu temel hak ve ödevlerimizi kabul ettiklerinde Kürtler de o devletlerin temel yurttaşlık hak ve görevlerini kabul edebilirler.

2- Demokratik ulusta politik yaşam ve Demokratik Özerklik

KCK'nin demokratik ulus inşasının politik boyutunu, Demokratik Özerklik olarak kavramlaştırmak mümkündür. Demokratik ulus, öz yönetsiz düşünülemez. Genelde tüm ulus biçimleri özde demokratik uluslar da kendi öz yönetimleri olan toplumsal var oluşturdular. Bir toplum, kendi öz yönetiminden mahrum olursa, ulus olmaktan da çıkar. Çağdaş toplumsal gerçekliklerde yönetsiz ulus düşünülemez. Hatta sömürge ulusların bile yabancı kökenden de gelseler bir yönetimleri mevcuttur. Ancak dağılma sürecine giren toplumların yönetiminden bahsedilemez. Olsa olsa dağıtan gücün kontrollü dağıtması veya sürece yayılmış tasfiye yönetimi söz konusudur. Kürtlerin konumu öz örgütsüz oldukları dönemde böyleydi. Sadece ulus olmaktan alıkonulmuyorlardı. Toplum olmaktan da çıkarılıyorlardı. PKK öncülüğü ve KCK politikası sadece bu süreci durdurmakla kalmadı politik toplumdaki demokratik ulus olmaya doğru bir süreç başlattı. Geline aşamada Kürtler yoğun politikleşen toplum olmak kadar bu politik gerçekliği demokratik ulus olma doğrultusunda örgütleyen bir konumu da yoğunca yaşamaktadır. Politik toplum olma çağımızda ana hatlarıyla iki doğrultuda ulusallaşmaya götürür. Geleneksel kapitalist yol olan ulus devlete götürün yol, milliyetçi ve dinci politikalar kapitalist modernite koşullarında eğer bir toplum devletsizse, devleti yıkılmış veya çözüme durumundaysa o toplumu yeni bir devlete; ulus devlete götürür. Eğer o toplumun geleneksel bir devleti varsa

ve güçsüzse o devleti daha güçlü olan ulus devletle ikame eder. Politikanın, politik gücü ikinci uluslaşma yolu, demokratik uluslaşma yoludur. Özellikle ulus devletlerin sorun doğuran karakteri günümüzde politik toplumları, onların yönetim güçlerini demokratik ulus olma doğrultusunda hareketlendirmektedir. Ya reformla ya devrimle demokratik ulus olmaya zorlamaktadır. Kapitalizmin yükselişe geçtiği dönemde ulus devletler hakim eğilim iken, çöküşü yaşadığı günümüz koşullarında daha çok demokratik ulus olma doğrultusunda evrim geçirmektedirler. Bu konuda politik gücü devlet iktidarıyla özdeşleştirmek büyük önem taşır. Politika, iktidar ve onun norm kazanmış biçimi olan devletle özdeşleştirilemez. Politikanın doğasında özgürlük vardır. Politikleşen toplumlar, uluslar özgürleşen toplumlar ve uluslardır. Devlet ve iktidar gücü kazanan her toplum ve ulus özgürleşmediği gibi eğer demokratik özellikleri varsa bu özelliklerini ve var olan özgürlüklerini de kaybetmeye karşı karşıya kalırlar. Onun için bir toplumu ne kadar devlet ve iktidar olgularından arındırırsak o denli özgürlüğe daha açık hale getiririz. O toplum ve ulusu özgür kılmak için gerekli temel şart ise, daima politik bir konumda tutmaktır. Devlet ve iktidardan arınmış ama politik olamamış bir toplum, anarşiye ve kaosa teslim olmuş toplum veya ulus konumuna düşer. Eğer anarşi veya kaostan toplumlar, uluslar uzun sürede kurtulamazlarsa çürür, dağılır ve başka yabancı kosmosların malzemesi olurlar. Kaos ve anarşi ancak geçici ve kısa süreliğine doğurgan bir rol oynayabilirler. Bunun için de politik olgunun devreye girmesi şarttır. Politika sadece özgürleştirmez aynı zamanda düzenler. Politika eşsiz düzenleyici güçtür. Bir nevi sanattır. Devletlerin, iktidarların baskıcı düzenlemelerinin zıddını temsil eder. Politika bir toplum ve ulusta ne kadar güçlüyse devlet ve iktidar güçleri o denli zayıftır, zayıflamak durumundadır. Ters de geçerlidir. Bir toplum veya ulusta devlet veya iktidar gücü ne kadar fazlaysa politika, dolayısıyla özgürlük o denli zayıftır.

Demokratik ulus inşasında omurga rolü oynayan KCK, -Türkçe karşılığı

Kürdistan Demokratik Topluluklar Birliği'dir- Demokratik Özerklik karşılığı olarak da çevrilebilir. KCK'nin demokratik politika organik rolünü oynayabilmesi demokratik uluslaşmanın vazgeçilmez gereğidir. Ulus devletle karıştırılması bilinçli bir saptırmadır. KCK ilkece ulus devletçiliği kendi çözüm aracı olmaktan çıkarmıştır. Ulus devletçiliğin ne ilk ne de son aşamasıdır. Birbirinden nitelik olarak farklı otorite kavramlarıdır. Örgütsel şema olarak ulus devletin kurumlaşmasına benzeyen özellikler taşısa da özde farklıdır. KCK'nin karar organı olarak KONGRA-GEL, halk meclisi anlamındadır. Önemi halkın kendini öz karar sahibi kılmasından almaktadır. Halk meclisi veya KONGRA-GEL demokratik bir organdır. Uluslaşmanın üst tabaka veya burjuva unsurların öncülüğünde gelişmesinin alternatifidir. KONGRA-GEL uluslaşmanın, halk sınıflarının, aydın tabakalarının öncülüğünde gelişmesini ifade eder. Burjuva parlamenter sistemden özde ayrılır. Egemen ulus devletlerin baskısından ötürü seçim sistemini ve toplantı merkezini uygun koşullar altında düzenlemek durumundadır. KCK'nin Yürütme Konseyi, yoğunlaştırılmış, merkezleştirilmiş günlük yönetim piramidini ifade eder. Halk arasına dağılmış çalışma birimlerinin koordinasyonunu sağlar. Demokratik uluslaşmanın günlük örgütsel eylemsel çabalarının koordine etmek, yönetmek ve savunmak durumundadır. Devletlerin hükümet organlarıyla karıştırılması doğru değildir. Demokratik sivil toplumların konfederasyon sistemine daha yakındır. KCK'nin halkın seçimine dayanan Genel Başkanlık Kurumu, demokratik ulusun en genel üst temsil düzeyini ifade eder. Tüm KCK birimlerinin arasındaki uyumu ve temel politikaların uygulanmasını gözetler, denetler.

KCK'nin egemen ulus devletlerle legalleşme sorunu vardır. Önceligi legal faaliyetlere vermesine karşın ulus devletin bunu kabul etmemesi Kürdistan'da ikili bir otorite ve yönetime yol açar. Devlet yönetimiyle KCK yönetiminin aynı topraklarda ve toplumlarda geçerli kılınmaya çalışılması açık ki gerginliğe ve çatışmaya yol açacaktır. İlgili devletlere önerilen legalleşme, yasallaşma talepleri karşılık bulmaz, takip, tutuklama ve şiddete başvurulursa açık ki KCK de kendi otorite ve yönetimini tek taraflı olarak uygulamaktan geri kalmayacaktır. KCK'nin 2005'te ilan edilmesinden beri ilgili ulus devletlerle direkt ve dolaylı diyalogları şimdiye kadar yasal çözümlerle sonuçlanmamıştır. Diyalogların olumlu sonuç vermemesi halinde önümüzdeki dönemde KCK'nin yönetim gücü ve otoritesi olarak kendini Kürdistan'da Kürt toplumuyla ve birlikte yaşadığı azınlıklar arasında tek taraflı uygulaması kaçınılmaz olacaktır. KCK'nin kendini tek taraflı olarak demokratik ulusun bütün boyutlarında uygulaması yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu dönem PKK'nin kendini inşa ettiği dönemde Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirmeye çalıştığı dönemden farklı olacaktır. Sadece parti ve savaş yönetimi söz konusu olmayacaktır. Yine PKK ve HPG çalışmaları ve savunma savaşları olmakla birlikte bu dönemde esas rolü demokratik ulusun tüm boyutlarında inşa edilmesi ve yönetilmesi söz konusu olacaktır. Açık ki bu dönemde yeni koşullar altında ulus devlet kurum ve güçleriyle KCK'nin kurum ve güçleri arasında büyük rekabet, çekişme ve çatışmalar yaşanacaktır. Kent ve kırsal alanlarda farklı otorite ve yönetimler söz konusu olacaktır.

"KCK'nin kendi tek taraflı özgür birey yurttaş ve komün birlikteliğine dayalı Demokratik Ulus inşası esas olmakla birlikte; egemen ulus devletlerle Demokratik Özerklik statüsünü kabul eden ulusal demokratik anayasal statü altında çözüme gitmesi de mümkündür. KCK yapılanması her iki özgür birey-yurttaş ve topluluk yaşamına bu yaşamın yasal, anayasal statüye bağlanmasına açık bir yapılanmadır"

Devrimci Halk Savaşı'nda tarz ve taktik

Devrimci Halk Savaşı'nda tarz ve taktiğin ne olacağı üzerinde de durmak gerekiyor. Bizde "savaş" denilince ilk akla gelen bu oluyor. Bunun dışındaki başka yönler çok fazla düşünülüyor. Sadece eylem biçimi ne olacak ve biz ne yapacağız yaklaşımı içinde olunuyor. Böyle düşünmek, sormak, sorgulamak hatalı değildir. Doğru cevaplar verebilmek de gerekli, ama sadece oraya sıkıştırıldı mı, bu savaş gerçeğini çok daraltmış oluyor. Bizi, dar ve yüzeysel ele almaya götürüyor. Bu biçimde bu soru sorulursa, cevap aransa da yeterli cevap verilemiyor. Çok hata yapıyor ve eksiklik gösteriyoruz. Çoğunlukla "tarzdan, taktikten kaybettik" diyoruz ama aslında önceden kaybetmiş oluyoruz. İdeolojik, stratejik kaybetmeler var. Hedefleri belirlerken kaybediyoruz. Yani yaşamda ve kararda kaybediyoruz. Dönüp "işte taktikte kaybettik, yanlış yaptık" diyoruz, fakat öyle değildir.

Bu nedenle hata ve eksikliklerin nereden ortaya çıktığını, kayıpların nereden kaynaklandığını doğru tespit etmemiz lazım. Her şey tarza, taktiğe bağlanıyor, güya çözüm oradan aranıyor. Onun için de "yanlış yapmışım, bir daha doğru yapacağım" deyip geçilmeye çalışılıyor. Çoğunlukla yanlış yapıldığı da kabul edilmiyor ve "ancak böyle olurdu" deniliyor. Savaşı sadece bir taktik olay olarak ele almak, onun stratejik, ideolojik, siyasi, hatta felsefik boyutlarını görmemek ciddi bir dar ve yüzeysel yaklaşımı ifade ediyor. Böyle bir yaklaşımın da başarı kazanması, işleri başarıyla yapması mümkün değildir. Savaşın yerinde, zamanında, doğru tarz ve taktiklerle yürütülmesi mümkün değildir. Taktik ve tarzdaki hata ve eksikliklerin kaynağında, zihniyet durumu, ideolojik durum ve politik yaklaşımlar vardır. Bunları görmeden, düzeltmeyi oradan yapmadan yalnız başına taktik ve tarz tartışması ile eksiklikleri bulup doğru bir şekilde gidemeyiz ve yeterli sonuç alamayız. Savaş iyi anlayan ve uygulayan haline gelemez. Başarılı bir taktikçi olabilmek, doğru tarz uygulayan haline gelebilmek, karar ve uygulamada başarılı konuma ulaşabilmek için felsefik, ideolojik, siyasi, stratejik olarak savaş gerçeğini doğru anlayacağız. Doğru taktik ve tarz uygulamanın ideolojik politik bilincine, zihniyetine ulaşmalıyız. Çünkü her uygulama bir zihniyetin, ideolojik, politik yaklaşımın yansıması oluyor. Doğru bir ideolojik politik bilincin, zihniyetin yanlış, hatalı taktik yansımaları, uygulamaları olamaz. Bizim de hatalarımız tesadüfen veya belirsizlikten doğmuyor, zihniyetimizin yansıması oluyor. Bu bakımdan da tarz ve taktik konularını ele alabilmek için öncelikle savaşın teorisini, stratejisini, ideolojik politik öncülüğünü, çizgisini doğru tanımlamamız gerekmektedir. Doğru tanımlamamız, doğru ele almamız şarttır. Ancak Önderlik çizgisini doğru anlayanlar, özümseyenler, savaş gerçeğini doğru anlayabilir, iyi ve başarılı taktisyenler haline gelebilirler. Böyle bir savaşın tarzı, taktikleri neler olabilir sorusunu da ele alabiliriz. Bu konular kuşkusuz kesinleştirilemez,

ancak genel bir yaklaşım oluşturulup bir perspektif ortaya çıkartılabilir. Bazı temel ölçüler konulabilir. Gerisi uygulama konusudur. Yerinde, zamanında koşullara bağlı olarak ortaya çıkar. O nedenle de "şu olmalı, her yerde ve her zaman öyle yapılmalı" şeklinde ele almak, taktik ve tarzı anlamamak demektir. Kesinlikle yanlış bir yaklaşımdır. O konuda hiç kimse mutlak bir arayış içerisinde olmamalıdır. Bir de bizde yaşanan kolaycı anlayıştan kaynaklı, yapmadan, uygulamadan, onun sorumluluğunu duymadan, onu kararlaştırma zahmetine katlanmadan, kolayca işin olmasını ara-

çok fazla ihtiyaç yoktur. Şimdi zaten başka savaş araçları fazlasıyla yaratılmış, insanlar onu kullanırlar. O halde kendini sadece teknik bir savaş aracına dönüştürmek iyi bir durum değildir. İyi bir savaşçılık da değildir. Biz de çok hayranlık duyulmaya, öyle olunmaya özenilse bile bu doğru ve gerçek değildir. Bu konuda herkes kendi duruşunu düzeltmeli, kimse örgütten kendini teknik bir araç gibi kullanmasını istememelidir. Felsefik ve düşünce olarak anlayan, amaçta bağlanan, doğruyu bilen, pratikte de isteyerek yapma gücünü gösteren, sorumluluk duyan ve bu işe

yürütmek, mum gibi erime tarzı olduğunu ifade etti. Böyle olması zordur, büyük zorluklara, acılara, çabalara katlanmayı gerektirmektedir. Düşünmeyi, yoğunlaşmayı, araştırmayı, sorumluluk duymayı istemektedir. Diğeri ise bütün bunlardan kaçıp barut gibi patlayıp, acısı neyse ona katlanıp bitmeyi ifade ediyor. Bu da doğru bir katılım değildir. Burada gösterilen cesaret ve fedakarlık, Apocu bir militanın ulaştığı cesaret ve fedakarlık değildir. Zilan çizgisinin bununla hiçbir alakası yoktur. Fedai çizgisinin öyle olduğunu kimse sanmamalıdır. Yine Bêrîtan, Kemal Pir ve

gımızı orada görebiliriz. Bu nedenle de katılımımızı ve kadrolaşmamızı, komutanlaşmamızı, doğru ele almalıyız. Eğer amaca bağlanmışsan, amacında netsen, tutarlıysan, bu konuda kendini kandırmıyorsan gerisi bitmiştir ve sen o zaman en iyi tarzısın, en iyi taktiksin. Her şeyi yapabilirsin. Yeter ki doğru katıl, kendini kandırma. Taktik güç olmanın, tarz haline gelmenin yolu odur.

Öyle olamamanın da altında doğru katılımamak, amaç bağılı olmamak ve kendini kandırma yatıyor. Ruhuyla, duygusuyla, inancıyla çizgiye ve onun hedeflerine bilinçli olarak kendini katmamayı, onunla bütünleştirmemeyi içeriyor. Öyle olduğumuz müddetçe istediğimiz kadar eğitim görelim, istenildiği kadar bize taktik ve tarz dersleri verilsin, gittiğimiz yerde çizginin gereklerine uygun, doğru kararlar alamayız. Doğru bir tarz tutturamayız, başarılı taktik yapamayız.

O halde taktik ve tarz konusunda sorunu doğru koymamız gerekmektedir. Sorunu yanlış ortaya koyup çözümü başka yerlerde aramaya kalkmamak gerekiyor. Sorun, katılım ve kadrolaşma sorunudur. Çözüm de burada düzeltmeyle olur. Tarz ve taktik konusundaki çözüm kesinlikle budur. Eğer amacında tutarlıysan, kendini inandırmışsan sen artık her şeyi yapabilirsin. Öyle birisini hiçbir güç engelleyemez, hiçbir ortam zayıflatamaz, her işi yapabilir, gittiği her yeri fethedebilir. Ama amaca bağlılığında tutarlı değilsen, kararsızsan, kendine göreyse, ikircikliysen, kaygılıysan o zaman sen istediği kadar eğitimlerden geç, önüne plan konsun, taktik tarz hakkında laf öğren, yine de gittiğin yerde çizgiyi değil kendini uygularsın. Dolayısıyla da çizginin değil, kendinin tarzı ve taktiği olursun. O durumda da başarılı iş yapamazsın. Başarısızlıkların, yanlışların, hataların kaynağında bu vardır. Sorunu başka yerde aramamak gerekiyor. Gerçekçi olup, doğruya gelmeliyiz, kendimizi kandırmaya, yanıltmaya gerek yoktur. Sorunu başka yerlerde bulup çözüm aramaya da gerek yoktur. PKK olayı, çok saf, açık, duru bir olaydır. Önderlik hareketi, felsefe ve ideolojiyle yüklüdür. Bu nedenle buna katılmak, anlamak, özümsemek, onunla birleşmek meselesidir. Öyle olursan yaparsın, öyle olmazsan yapamazsın. İstediyin kadar cesur, fedakar ol ve istediğin kadar çaba harca, ama doğru katılmamışsan, amaçta net değilsen, bütünleşememişsen doğru taktik ve tarz uygulayamaz, başarılı olamazsın.

Onun için de "taktik, tarz ne olacak?" diye, üç ay sonra Kürdistan'ın neresinde, ne yapılacağını tespit edelim diye tartışmak ve araştırmak yerine kendini netleştirip "ben, yeri geldiğinde her şeyin doğrusunu görürüm, bilirim, karar veririm, yaparım, yeter ki bana bu şans verilsin" deyip yürüyüşe geçmek en doğrusudur. Taktik ve tarz kazanmak böyle olur. Taktik sorunları örgütün çözmesinin birinci yolu budur. Böyle kadroları olmazsa, böyle insanlar eğitemezse kitaplar yazarak, kararlar alarak pratik yapamaz. Onlar sadece perspektif vericidir, yön belirleyicidir.

"PKK olayı, çok saf, açık, duru bir olaydır. Önderlik hareketi, felsefe ve ideolojiyle yüklüdür. Bu nedenle buna katılmak, anlamak, özümsemek, onunla birleşmek meselesidir. İstediyin kadar cesur, fedakar ol ve istediğin kadar çaba harca, ama doğru katılmamışsan, amaçta net değilsen, bütünleşememişsen doğru taktik ve tarz uygulayamaz, başarılı olamazsın"

ma yaklaşımımızdan doğmaktadır. Ne yapacağımız belirlensin, hiç ona kafa yormayalım ya da söylensin, sanki yapılmış sanılsın gibi bir arayıştan kaynaklanmaktadır. Kendimizi görevlere göre doğru ve yeterli hazırlamayışımızdan kaynaklanmaktadır. Söylendiğinde uygulandı sanılıyor, kazanılacağına inanıyor. Bu, doğru değildir.

Önemli olan her şeyin yerinde zamanında ve yaratıcı uygulanmasıdır

Savaşçılık; düşünmeyi, yoğunlaşmayı, sorumluluğu gerektiriyor. Savaş, dünyanın en ciddi işidir. İnsan türünün yaptığı en tehlikeli ve ciddi iş savaştır. O halde yoğun olmak, düşünmek, sorumluluk duymak lazım. Hiç sorumluluk duymadan savaşçı olmak mümkün değildir. Birleri karar verdikten sonra "ben de yaparım" demek savaşçılık değildir. Öylelerine savaşçı denmez, kendini teknik bir araca dönüştürmek savaşçı olmak, komutanlaşmak olarak ele alınmaz. Çok dar ve teknik bir yaklaşım olarak görülebilir. O anlamda da insana

başarı temelinde giren insanlar olmalıdır. Doğru katılım budur, doğru savaşçılık böyle olur. Diğeri kolayca kaçmaktır, insan unsurunu daraltmak, geriletmek, sadece teknik bir araca dönüştürmektir. Orada ne kadar gözüküyor olursa olsun, fedakarlık bulunursa bulunsun, onun Apocu çizgi tarafından doğru bir savaşçılık olarak kabul edileceğini sanmak, büyük bir yanılgıdır. O cesaret ve fedakarlığın hiçbir faydası yoktur. Onu başka teknik araçlarla da sağlayabilir. Silah ve bomba bulmak, bunların büyüğünü veya küçüğünü yapmak zor değildir. Taşıma araçları da bulunabilir, taşımaya da çok fazla marifetmiş gibi örgütün karşısına çıkartmamız doğru değildir. O halde savaşçılık bunlar değildir. O duruma gelmek, iyi savaşçı olmak, kendini iyi eğitmek anlamına gelmiyor. Aslında savaşta, sorumluluktan, düşünmeden, zorluklarından kaçmak anlamına geliyor. Bu bir atımlık barut gibi kendini bitirmek oluyor. Önderlik, her zaman bu zihniyeti, bu tutumu, bu katılım tarzını eleştirdi. Bunun Önderlik tarzı olmadığını hep söyledi. Apocu tarzın, kanını damla damla akıtmak, uzun süreli bir savaş

Ağit çizgisinin bunlarla hiçbir alakası yoktur. O çizgiyi doğru anlamamız gerekmektedir.

Bunları belirtmemizin nedeni, taktik ve tarzın gelip buraya dayanıyor olmasındandır. Kavram olarak kişileşmiş bazı hususları söyleyebiliriz, ama önemli olan onların yerinde ve zamanında doğru, yaratıcı uygulanabilmesidir. Bunu yapacak olan da, savaşçının kendisidir. Savaşçı bunu bilirse, taktik ve tarz odur. İstediyi zenginliği, yaratıcılığı ortaya çıkarabilir, yerinde ve zamanında en doğruyu bulup yapabilir. Ama onu gösteremezse, istediği kadar ezberlese bile yapamaz. Çünkü hiçbir zaman hiçbir şey tekrar değildir. Sürekli yeni şeyler oluyor, değişiklik içeriyor. Yeni olan, değişene göre doğruyu bulmak savaşçı yapanın, savaşçının işidir. Onun için de savaşçının kafa yorması, buna hazır olması, açık olması gerekmektedir. Bu da doğru anlamayı ve doğru katılmayı gerektirmektedir. Bizde en çok kaçılan, ama savaş olarak da en çok gerekli olan husus burasıdır. Kendimize, katılımımıza ve anlayışımıza bakarsak niye iyi taktik ve tarz geliştiremediğimizi, başarılı olamadı-

Ama esas olan uygulayıcının durumudur. Uygulayıcı da bu konuda sonsuz yaratıcılığa ve inisiyatife sahiptir. PKK'de var olan inisiyatif dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir örgütte yoktur. Bu açık bir gerçektir. Yani taktik ve tarz sorunlarını çözmenin birinci yolu, kendi katılımımızı gözden geçirmemiz ve düzeltmemizdir.

Boş avare dolaşmak gerillacılık yapmak değildir

Bununla birlikte Devrimci Halk Savaşında izlenebilecek olası taktikler ve tarz konusunda bazı hususlar belirtilebilir. Savaş zemini olarak farklı zeminler belirttik. Yine savaşın görevleri kapsamında çok değişik görevler ortaya koyduk. Tarzımız ve taktiklerimizin de bunlara göre şekillenmesi gerekiyor. Eylem biçimlerimizin, eylem yöntemlerimizin buna göre oluşması lazım. Bu hususlardan uzak, kopuk bir eylem yapamayız. Tarz ve taktiklerimizin bu özelliklere, zemine, görevlere bağlı gelişmesi gerekmektedir.

Bu çerçevede kırsal zeminde, dağlık alanda, kır gerillacılığında savaş tarzımız, ona dayalı taktiklerimizin neler olması hususunda Önderlik, Cudi için bir örnek verdi. Önderliğin bu savaş için öngördüğü bir tarzdır. Biz onu sadece bir alan için değil de, kırdaki yürüteceğimiz savaşın bir tarzı olarak öngörebiliriz. Önderlik, geçmişte de böyle bir yaklaşım, tarz geliştirmeye, planlayıp uygulamaya çalıştı. Örneğin, 1997 yılı için öngörülen planlama da biraz böyleydi. Fakat bu pratikleşme gerçekleştirilemeden, düşmanın 14 Mayıs operasyonu oldu ve bu durum biraz boşa çıkartıldı, farklılıklar geliştirildi. O zamanın koşullarına uygun bir tarzı, ama kısmen uygulandı ve uygulanabildiği kadar da gelişme sağladı. Yeterince uygulanmamasının bir nedeni de, içteki çeteciliğin sabote etmesiydi. Sonuçta da istenen başarı elde edilemedi, kayıplar yaşandı.

Bu bakımdan kırsal alan için araziye dayalı savaş tanımlaması genel savaş tarzımız için en uygun tanımlama olabilir. Araziyi iyi kullanmaya, araziye mevzilenmeye, arazi tutmaya dayalı bir savaş anlamına geliyor. Elbette bunu esas alırken de, gerillacılığı dışlayan, açık üstlenerek düşman tekniğinin hedefi olma durumuna düşmek gerekmektedir. Eğer düzenli ordu mevzilenmesi gibi açık bir biçimde arazi tutmayı esas alırsak, bu yanlış olur. Ama öyle değil de, gizli yaparsak, gerillaca yaparsak, hem teknik saldırılar karşısında savunma yapabiliriz, hem de öyle bir mevzi çatışmasına düşmeyiz. Arazi savunmasını gerilla tarzıyla, yarı hareketli pozisyonda yapabiliriz. Gizliliğin yetmediği yerde, gerektiğinde derhal harekete geçerek savunmamızı gerçekleştirebiliriz. Mevcut durumda kırsal alanda en doğru savaş tarzı bu olacaktır. Bunun için de alan alan, mıntıka mıntıka, dağ dağ planlama yapmamız gerekmektedir. Var olan gücümüze, dağın özelliklerine göre gücümüzü çoğaltarak mevzilandirmeliyiz. Böyle bir planlama dahilinde mevzilenerek, boş alanları bu temelde gerilla mevzilenmesiyle doldurarak, daha fazla alan, arazi denetleyebilen, dolayısıyla da üslenmesini oldukça güçlendirmiş bir duruma gelebiliriz. Böylelikle kır orduyla paylaşan, en az ordu kadar kırsal alanda hakimiyet kuran, etkinlik geliştiren bir düzeye ulaşabilmeliyiz.

Ancak biz bunu yapmıyoruz. Gerilla birçok yerde dolaşiyor, gidip geliyor, yoruluyor, yıpranıyor ve sonuçta çöküyor. Oysa her şeyin bir hesabı, bir

"Savaş yaratıcılık işidir. Askeri sanattan boşuna söz edilmiyor. Hiçbir zaman bir yaptığını ikinci sefer yapamazsın. Mutlaka bazı şeyler değişir. Çünkü koşulları değişiyor. Onun için de, "bir şeyler söylensin, ezberleyeyim, gittiğim yerde hep onu uygulayayım ve başarı elde edeyim" yaklaşımı doğru değildir. Herkes yerinde, zamanında doğru olanı bulmalıdır"

hedefi olmalıdır. Ufak şeyler için git gel, yorul, zaman tüket. Bu iyi bir çalışma tarzı değildir. Bu, gerillacılık değildir. Boş, avare dolaşmak gerillacılık yapmak değildir. Gerillacılık görev yapmayı, çalışmayı gerektirmektedir. Öyle oluyor ki, bazen gerillacılık eşittir gezmek olarak algılanıyor, tanımlanıyor ve buna göre de hareket ediliyor. Ne kadar çok gezilirse, o kadar çok gerillacı olunur, iyi olunur sanılıyor. Bu yaklaşımlar doğru değildir.

Doğru tarz topyekun savunma direnişidir

İkincisi, bu temelde hareket edildi mi savaşıma imkanı bulamıyor. Boş, avare gezilirse düşmanı bulamaz, taktik yapamaz, düşmanı sıkıştırılmaz ve sonuçta eylem gerektiğinde gözünü hangi tepiyi görüyorsa oraya vurmaya kalır. Sadece o tarzda sıkışıyor ve taktik açıdan sabit hedeflere vurmaya kalıyor. Biz savaş halindeyiz, otuz senedir savaşıyoruz, savaşa göre hazırlanıyoruz. Karşımızdaki güç de savaş gücüdür. Türk ordusunu da küçümsemek gerekir. Onlar da savaşa göre hazırlanıyorlar ve hazırlıklıdır. Oraya gitmek demek, hazırlıklı düşmanın üzerine atlamak demektir. Hazırlıksız yakalamışsan, yanılmışsan, ateş gücün fazlaysa, karşı tarafa hata yaptırabilirsen, sen mevzilenmiş olanı vuracaksın da, o seni vuramaz mı? Kendini kurşun geçirmez, dayanmaz, darbe yemez şeylerle mi kapatmışsın? Öyle bir durumumuz yoktur. O halde o tarzın ve öyle bir eylem taktiğinin, planlamasının başarı şansı yoktur. Kendi yerinde duran bir hedefin bize nasıl bir zarar verdiği de tartışma konusudur. Zaten doğruluğu da yoktur.

Onun için belirlediğimiz tarz, eylem taktiklerini, biçimlerini zenginleştirmede de bizi güçlendiriyor, doğru hedef seçmemize de fırsat veriyor. Doğru hedeften kastımız, bize saldıran hedeftir. Doğru tarz ise topyekun savunma di-

renişidir. Bu, tarzımıza da uygundur, hazırlıklı olmamıza da imkan vermektedir. Savaş, karşı tarafın hazırlıklı olduğu yerde değil de, bizim hazırlıklı olduğumuz yerde yapılıyor. Böyle bir savaşta üstün olacağımız gibi hem doğru ve haklı hem de hazırlıklı konumda oluruz. Başarı şansımız daha güçlü, daha fazla olur. Önderlik, "ben olsam Cudi, 'yi tutarım, mevzilenirim, mevzimi genişletirim, savaş hazırlıklarımı derinleştiririm ve gerekli diğer çalışmalarımı da yaparım. Mevzilenmemi de bir yerle sınırlı tutmam, sürekli ilerletirim. Düşman gelmezse bile ne kadar boş yer varsa hepsini denetim altına alırım" dedi. Kırdaki araziye denetlemek, şehirlere ve yönetime hükmetmek açısından temel kuvvettir. Kim ne kadar çok arazi denetler, kendisini kırdaki sağlam üslenirse, şehir savaşında da o kadar dayanakları güçlü olacaktır. Gerillanın kırdaki üslenmesi, sağlam mevzilenmesi şehir savaşına pasifize etme imkanı verir.

Bunun bilinciyle, her dağın, her coğrafyanın özelliğine uygun olmak üzere, bu tarzı her yerde gerçekleştirebiliriz. Kendimizi buna göre geliştirebiliriz, bütün çalışmalarımızı bu temelde planlayıp yürütebiliriz. Boş kaldıkça, düşman üzerimize gelmedikçe, adım adım üslenmemizi, arazi denetimimizi geliştiririz, genişletiriz. Bu, bizi güçlendiren bir çalışmadır. Ordu üzerimize gelirse de, mevzilerimizin üzerine gelir. Bu durumda da bize saldıran karşı etkili bir savunma direnişi gösterebiliriz. Hem düşmanın saldırı gücüne ve araçlarına, taktiklerine göre hem de hazırlık düzeyimize, silah gücümüze, askeri gücümüzün nicelik durumuna göre en iyi hangi biçimde düşmana darbe vurabileceğimize, o şekilde hareket edebiliriz. O da, o zaman belli olur ve tuzak kurabiliriz; sabotaj tuzakları kurabiliriz, pusular atabiliriz, suikastlar yapabiliriz, varsa büyük silahlarımızla vurabiliriz. Arazide kısırdığımızda baskın yapabiliriz. Bunların hepsini yapabiliriz, ama hangisinin ne düzeyde yapılacağı asıl orada belli olur. Şimdiden bir şey belirtemeyiz. Bunun için hiçbir şey tekrar değildir.

Savaş yaratıcılık işidir. Askeri sanattan boşuna söz edilmiyor. Bu işin de bir sanatı vardır. Bir zanaatçılık

durumu değildir. Hiçbir zaman bir yaptığını ikinci sefer yapamazsın. Mutlaka bazı şeyler değişir. Çünkü koşulları değişiyor. Onun için de, "bir şeyler söylensin, ezberleyeyim, gittiğim yerde hep onu uygulayayım ve başarı elde edeyim" yaklaşımı doğru değildir. Herkes yerinde, zamanında doğru olanı bulmalıdır. Savaşçı, komutan, gerilla bunu anlamalı, kafa yormalı, uygulamalıdır. Gerillanın yaratıcılığı ve inisiyatifi bunun için vardır. Öyle olmayan gerilla da, gerillacılık yapamaz. Dolayısıyla saldıran hedeflere vurmalyız. Bizimle savaşmak istemeyen, sabit olan, operasyon yapmayan hedefleri vurmadan, savaşa pasif yaklaşanları pasifize etme imkanı verir.

Kırsal zemin için bunlar geçerlidir. Bu hususlar gerillanın üslenmesini, hakimiyetini güçlendirir. Kırdaki yönetim paylaşılmadan, şehirde yönetim olunamaz. Kırdaki paylaşmak demek de, üslenme alanlarını genişletmek, araziye denetlemek, karşıt gücün etkinliğini, hareket alanını daraltmak, onu kuşatmak demektir. Bazı yerlerde eğer gücümüz varsa, karakolları kuşatıp orduyu karakoldan çıkarmaya hale getirebiliriz. Karakol dışındaki bütün coğrafyaya bizim etkinliğimizde olabilir. Bu coğrafyaya dayanarak her işi yapabiliriz; eğitim, toplantılar, araç gereç temini ve üretim yapabiliriz. Şehirde yapmak istediğimiz savaşların büyük çoğunluğunu oraya dayandırabiliriz. Şehir gerillasını alıp, eğitip örgütleyebiliriz. Karargahlar kurarak oradan yönetebiliriz. Sürekli bir irtibat durumumuz olabilir. Kır bu hale getirerek, şehri etrafından kuşatmış oluruz. Biz etrafında güçlü olursak, içindeki savaş da daha iyi yapabiliriz. Bunu bilmek ve önemsemek gerekmektedir. Böyle bir tarzı her yerde de uygulayabiliriz.

Şehirde savaşın tarzı daha farklı olmalıdır. Kırdaki gizlilik, hareketlilik, gerillanın mevzilenmesi daha farklıdır. Yeri görünmese de varlığı bilinir. Şehirde ise gizlilik daha fazla olmak zorundadır. Onun için de insan seçimi, eğitimi, silahlandırılması, örgütlenmesi, savaş tarzı şehre göre olmalıdır. Her şeyden önce, eğitimi buna göre vermeli ve kişiyi buna göre seçmeliyiz. Örgütlenmesini yaparken gizliliği ne kadar koruyabileceğini esas almalıyız.

Bazen bir kişi, bazen iki kişi, bazen üç dört kişi ya da bir takım olabilir. Öyle sabit, kesin bir model yoktur. Bu, büyük bir yaratıcılık gerektirmektedir. Daha fazla hassas olunmalıdır. Çünkü orada bir toplum var ve topluma zarar vermememiz gerekmektedir. Bir de düşman yoğunluğu orada daha fazla ve çarpışacağız. Bu anlamda düşmana darbe vurmak, kendimizi korumak gerekmektedir. Vur kaç taktiğini en iyi orada uygulamalıyız. Bazı yerlerde onu uygulayacağız, bazı yerlerde de öyle bir savaş yürüteceğiz ki, şehri de buna dayalı olarak bölüşeceğiz. Gerekirse bazı sokakları biz kontrol edeceğiz ve oralara polis ve düşman giremeyecek. Bazı yerlerde biz çok gizli, sinsi gireceğiz, zor gireceğiz, düşmanın egemenliği olacak. Yarı yarıya bölüşülen yerler olacak. Şehirleri sokak sokak, mahalle mahalle paylaşacağız. Yönetim paylaşımı da budur. Savaşın da bunu sağlayacak tarzda yürütülmesi gerekmektedir.

Şehirlerde böyle bir savaşı, gerillayı örgütleyip yürütebilmek için dağ olmazsa olmazımızdır. Bu koşullarda dağa dayanmak zorundayız. Bu bakımdan dağda üslenmeyi etkili geliştirmemiz, dağ gerillacılığını güçlendirmemiz önemlidir. Buna, sadece kırdaki çalışmaları yapmak için değil, şehir savaşını örgütleyip yürütmek için de ihtiyacımız vardır. Bu, şehirleri yalnızca şehirden örgütleyen, şehir gerillacılığını kırdan kopararak örgütleyen bir tarzla olmamalıdır. Çünkü kendini eğitemez, askeri eğitimini yapamaz ve kendisini koruyamaz. Onun için kırdaki yapılacak olan onu eğitmek, örgütlemek ve desteklemektir.

Yine her şehre, kasabaya, hatta her mahalleye, semte, sokağa göre savaş planları yapabilmeliyiz. Kırdan şehirde yapılacak savaşı örgütleyecek görevlendirmemiz olmalıdır. Şehrin eğitim, örgütleme ve yönetim çalışmalarını kırsal alandan planlamalıyız. Bunun için de görevlendirme yapmalıyız. Nasıl ki dağda komutanlarımız, birliklerimiz, karargahlarımız varsa, şehir içinde komutanlarımız, karargahlarımız, savaşçı eğitme ve örgütleme çalışmalarımız olmalıdır. Böyle yapmazsak şehir içinde tutunamayız. Dağdaki gibi elimize cihazi alıp talimat veremeyiz. Emir verilecek, ama ona göre bir irtibat ve iletişim sistemi, kurye sistemi veya haberleşme sistemi geliştirilmelidir. Bu konularda çok yaratıcı olmamız gerekmektedir. Bir kişi biraz eğitilince, eline silahı verip "savaş hedefleri şunlardır" diyerek, kendi başına bırakılmaz. Böyle bir durum bir cinayettir. Böyle denetimsiz, kontrolsüz üç beş kişi görevlendirsek, orada kıyamet kopar. Kontrolümüzün, denetimimizin olması için iletişimi sürdüreceğiz, yönlendirecek bir karargah komutası olmalıdır. Onların da inisiyatifi olacak, ama aynı zamanda kırdan şehir gerillasının yönetilmesi, eylemlerin belirlenmesi, bilgi toplanması, istihbaratın örgütlenmesi gerekmektedir. Kırdaki karargahın yapacağı işler bunlar olmalıdır. Şehirde de yönetim olmalıdır. Bu yönetim bir kişiye bile inisiyatifi olmalıdır. Üç kişiye bir komutan, bir takımsa komutanı ve yardımcıları olmalıdır.

Devlet yönetimini etkisizleştirip kurumlarını dağıtmalıyız

III. Konferans'tan sonra 2005'te öz savunmayı örgütlemek temelinde şehre bir sürü insan gönderildi. Bunların hepsi tutuklandı. Kır için hazırlanmış, eğitilmiş birisini şehre göndermek, onu ateşe atmak demektir. Bu, cinayet işlemek oluyor ve ne olursa olsun suçtur.

Bu yasaktır ve sorumlu tutulmalıdır. Bu şekilde şehirde ne eğitim, örgütlenme yapılabilir ne de o biçimde savaşçı girebilir. Bu işler şehre göre yapılmalıdır.

Fakat her şeyi Güney'e bağlayarak da olmaz. Yerinde yapmalıyız. Bir şehrin çevresinde, en uygun zeminde, arazide eğitim ve örgütlenme yerleri, karargahlar oluşturabiliriz. Şehri yönetecek, şehir savaşını yürütecek karargah, komutanlık ve güç görevlendirebiliriz. Ama bunlar şehre koşmamalıdır. Kırdaki mevzilenip üslenirler, imkanlarını yaratırlar, ondan sonra şehir üzerinde çalışabilirler. Örgütleyecekleri, eğitecekleri insanları tanıyabilir, diğer örgütlerle ilişki kurabilirler ve gençleri alabilirler.

Hedefimize hangi yöntemle ulaşırıyorsak o yöntemi uygulamalıyız. Karşı taraf silahlı ve iktidarını öyle kolay bırakmayacaktır. Savaş da bu nedenle ortaya çıkmaktadır. Buna göre de bir savaş örgütlemeliyiz. Ne kadar gizli kalacaksa, o kadar gizli olmalıdır. Bir kişi olarak görevlendirecekse kişi olarak eğitilmeli, üç kişi olarak görevlendirecekse üç kişi olarak eğitilmelidir. Kırdaki gibi otuz kişiyi bir araya toplayıp birlikte eğitip ondan sonra gönderilmez. Şehir örgütlenmesi öyle olmaz. Kimse kimseyi tanımamak durumundadır. Her savaş birliği sadece kendisini bilmeli, kendisine göre bir hazırlık ve hareket tarzı olmalıdır. Zor bir iştir, sabırla ve ısrarla yürütmek gerekmektedir. Hem ideolojik hem de askeri olarak eğitilmeliler. Hiç ideolojik eğitim vermeden, "sadece askeri eylem yap" demekle yapılamaz. Askeri olarak da, göreve göre eğitim verilmelidir. Yine gideceği şehre göre örgütlenmesi yapılmalı ve daha sonra yakından yönetilmelidir. Sürekli irtibat kurulmalı, hedefler konulmalıdır. Bu biçimde şehirlerde oluşturulacak timlerin çoğalmasında düşman hedeflerine vurulabilir.

Şehir açısından halkın durumunu, şehrin yapısını, düşmanın gücünü de öğrenmek gerekmektedir. Ne kadar dost, ne kadar düşman, ne kadar dayanışma olduğu öğrenilmelidir. Bir de düşman hakkında bilgi toplamak, istihbarat ve keşif yapmak çok önemlidir. Bu keşif ve istihbarat temelinde, düşmanı tanımak, sömürgeci iktidarın nerede ve kimi dayanak aldığını bilmek, kimin beyin, kimin kol bacak, pratik uygulayıcı olduğunu öğrenmek gerekmektedir. Düşmanı iyi tanımayı sadece sırtında üniforma olanı düşman bilmek, sadece askeri karakol veya polis karakollarını düşman yeri olarak görmek hatalıdır. Öyle olursa düşman da üniformayı atar, silahını gizler, karakoldan da çıkıp bir evde kalır ve böylelikle senin tüm bilgilerini sıfırlar. Düşman öyle örgütlenir, önüne yem atar, yemlerle uğraştırır ve kolaylıkla boşa çıkarır.

Onun için tanımak, bilgi toplamak önemlidir. Bizim şimdiki kadar hiç öyle bir faaliyetimiz olmamıştır. Oysa taktik ve savaşçı geliştirmek için nereye darbe vurulacağını bilmek için bu gerekmektedir. Düşmanı nereden vuracağını ve dağıtacağını bilmek önemlidir. Bu anlamda beyin ve merkezini neresi olduğunu iyi tespit etmek gerekiyor. Yoksa uçtan vursan da beyin kaldığı sürece kendini yeniler, yeniden örgütler ve seni tüketir. Onun için akıllı tarz, kol ve kanatlara vurmak değil, beyinden vurup dağılmayı sağlamaktır. Çok insan vurmaya değil, karşı örgütlenmeyi geliştirmeye, iktidarı dağıtmaya çalışmalıyız. Savaş tarzımızın en temel bir özelliği bu olmalıdır. Dağılmalı, tasfiye olmalı, parçalanmalı, etkisizleşmeli, kaçmalı ya da sıfırlanmalıdır. Bizim istediğimiz budur. Hiç kan akıtmadan

ya da bir kişiyi vurarak bunu yapabiliyorsak öyle yapmalıyız. Beş kişiyle oluyorsa, beş kişiyle yapmalıyız. Ama nasıl oluyorsa onu öngörebilmeliyiz. Hedefimiz çok insan vurmak değil, devlet yönetimini etkisizleştirmek olmalıdır. Devlet yönetimini etkisizleştirip kurumlarını dağıtmalıyız. Bunun yerine KCK yönetimini kurmalıyız. Sokaklar elimizde olsun, onu da savunalım. Esas savaş alanı şehirdir, düşman hedefleri, kurumları şehirlerdedir. Onları savunan ve halka baskı yapan, demokratik toplumu, kurumları kapatan, tutuklayan güçlerin hepsi şehirlerdedir. Onların hepsini etkisizleştirmeyi öngörebilmeliyiz ve demokratik toplum örgütülüğünü de koruyabilmeliyiz. Bütün sokağı denetim altına almışsak, hepsi bizdense, savunmasını da örgütlemeliyiz. Bu şekilde devletin içinde hiç etkinliği kalmayacaktır. Bizim ulaşmak istediğimiz çözüm budur. Yoksa çok kan akıtmak değildir.

1979 yılında Hilvan'da asfalt üzerinde bir karakol vardı. Karakol iki katlıydı ve askerler üst katta kalıyorlardı. Askerler balkonda oturup gelip gidenleri seyrediyorlardı. Onun dışındaki devlet kurumlarının hepsi isim olarak vardı. Hepsi bizim elimizdeydi ve tüm daireler bizim istediğimiz gibi işliyordu. Şehir içinde asayişimiz bizim kurumlarımız, milislerimiz düzenliyordu. Açık bir biçimde örgütlenmiş. Yaşam işlerini ve halk çalışmalarının hepsini örgütüyorlardı. Halk örgütlenmemiz vardı. Devlet ve ordu adına bazı kurumlar vardı, ama halkla herhangi bir bağlantısı yoktu. Onun dışında polis tümüyle etkisizleşmişti. Geçmişteki mücadeleyle, böyle sistemler yarattık. Hiç yaratılmamış, tümünden tecrübesiz durumda değiliz. O dönemde birçok köy, mahalle bu duruma geldi. Yani en çatışmalı olan yerlerde; Urfa'da, Elazığ'da böyle yerler vardı. Bazı mahalleler devrimcilerin elindeydi, bazıları faşistlerin, devletin elindeydi. Devrimcilerin olduğu sokaklara, mahallelere polis giremiyordu. Oralarda devrimciler örgütleyip yürütüyorlardı. O zaman da şehirlerde böyle iç içe bir çatışma, ikili yönetim durumu vardı.

Halk üzerinde sürekli baskı uygulayan, operasyon yapan gizli-açık polis güçleri şehirlerdedir. Savaş bu anlamda esas olarak şehirlerde olmalıdır. Önemli olan nasıl bir gösteri yapacağımız değil de, karşı hedefi nasıl etkisizleştireceğimize. Bir suikastla, bir kişiyi vurarak, birkaç kişiyi etkisizleştirerek, bir karakolu tahrip ederek, nasıl iyi olacağına öyle yapabilmeliyiz. Gerektiğinde içeriden örgütleyebilmeliyiz, gerektiğinde büyük şehirlerde otuz kırk kişi kendi

alanında çatışmaya da girebilmelidir. Dıştan daha profesyonel savaşçı gerekiyorsa ona katılmak ve yönetmek üzere kırdan o zaman üç beş kişi girebilmeli, eylem gerçekleşikten sonra tekrar kıra dönmelidir. Kırdan şehirdeki savaşa katılım ancak o zaman olabilecektir. Ama esasen şehirde örgütlenenler yapmalıdır. Şehirdeki yaptığı müddetçe kırdaki gerillanın şehre girmesine gerek yoktur. Önderlik, "Amed'de iki bin kişi bir gecede polis çatışmaya girer" dedi. Örgütleyip hazırladığımız, donattığımız güçler olursa her biri bir yerden şehrin önemli bir kesimini denetim altına da alabilirler.

Şehir savaşında gösteriş, propaganda için değil de, düşmanı daha fazla etkisizleştirecek yöntemleri seçmek önemlidir. Yanlış hedeflere vurmamak gerekiyor. Sivil hedeflere zarar görmemeli, sivillere karşı savaş yapmamalıyız. Silahı, elinde silah olan ve bize saldırınlara karşı kullanacağız. Öyle olmayanlara karşı silahlı eylem yapılmamalıdır. Savaşın önemli bir özelliğini görmemiz gerekir. Buradaki mücadele sadece silahlı eylem vurma üzerine kurulmayacaktır. Askeri, silahlı hedeflere dönük bu durum kullanılırken, silahlı olmayan, askeri olmayan hedeflere karşı da farklı savaş türleri, eylem biçimleri kullanılmalıdır. Mesela ekonomik hedeflere dönük etkisizleştirme yöntemlerini bulmalıyız. Askeri eylemlerle ekonomik hedefler yok edilemez. Yakabilirsin, bozabilirsin ve kaçırıp çalışmasına izin vermezsin.

Sivil, siyasi hedeflere yönelik hukuku harekete geçirebilmeliyiz. Mücadelenin askeri, siyasi ve hukuksal yöntemleri vardır. Bunları kullanmak gerekiyor. Yargı olayını, tutuklamayı, mahkemeyi, hukuku etkili bir biçimde kullanmalıyız. Çok önemli bir mücadele alanıdır. Tutuklayacağız, yargılayacağız, alacağız, tehdit edeceğiz, kaçıracağız, uyacağız, etkisizleştireceğiz. Bazı hedeflere dönük bu tür yöntemler de kullanılmalıdır.

Sivil hedeflere askeri eylemler yapılamaz

Her hedefin niteliğine, karakterine uygun bir eylem biçimi geliştirmek gerekmektedir. Sivil hedeflere askeri eylemler yapılamaz. Ekonomik, kültürel kurumlara askeri saldırılar gerçekleştirilemez. Amaç hedefi etkisizleştirmektir. Ama bunda ucuz yöntem, vurup imha etmek olmamalıdır. Fakat çoğunlukla öyle görünüyor. Kesinlikle böyle yapılamaz. Yapıldığı takdirde de bu suçtan sayılır. Her hedefin karak-

terine uygun eylem biçimi, tarzı geliştirebilmeliyiz. Hedef çoktur. Bu nedenle eylem zenginliğimiz de olmalıdır. Devrimci Halk Savaşı, en zengin bir savaş tarzıdır. Öyle dar, sınırlı değildir; zengindir, geniştir, yaratıcılığa açıktır ve inisiyatif gerektirmektedir. Bunların hepsi yaratılır, öngörülürse buna göre bir savaş yapılabilir.

Şehirdeki durum, şehir gerillacılığı bazı bakımlardan yeterince hazırlıklı ve örgütlü olmadığımız bir durumdur. Yoksa öyle çok yeni olduğumuzu söylemek doğru olmaz. PKK dağda değil, şehirlerde kuruldu. Şehir çalışmalarıyla ortaya çıktı ve şehir direnişiyle var oldu. Bu nedenle önemli bir tecrübesi vardır. 1970'li yıllar sadece bir ideolojik duruş, ideolojik grup olma, propaganda dönemi olarak algılanırsa, bu yetersiz bir anlama olur.

Hilvan-Siverek adı altında gelişen mücadele, Kuzey Kürdistan'ın kentlerinde gelişen bir silahlı mücadele durumudur. Onun da çok önemli bir pratiği vardır. Neredeyse birçok şehirde sokak sokak, mahalle mahalle etkinlik geliştiren, içinde şehirlerin de yer aldığı belediyeleri seçimlerde kazanacak kitle gücüne ulaşan bir direniş pratiğiydi.

İkincisi, 1990'lı yılların pratiğidir. Ağırıklı yönü köylerde, kırsal alanda milis örgütlenmesiydi. Çünkü o zaman köylülük yaşıyordu. Topyekun savaş tarafından tasfiye edilmemişti. Fakat o zaman da şehirlerle de sınırlı ilişkiler vardı. Şehirlerde kitle örgütlenmeleri olarak Koma-Gel çalışmaları oldu. Serhildanlar biraz öyle gelişti. Kırsal alan belli ölçüde tasfiye edildikten sonra da, kısa da olsa şehirlerle bir tür ilişki devam etti. Köyde olsun, şehirde olsun bir milis örgütlenmesi tecrübesiz kısmen vardır. Birebir aynı sayılmaz, tam hedeflediğimizi karşılamasa da o da bir pratik tecrübedir.

Yine 2005-2006 pratiği var. Çok gelişme olmadıysa da, fakat yine de önemli bir pratikti. Çeşitli eylemlilikler de oldu. Ana karargahtan itibaren, öz savunma karargahı oluşturuldu ve bu süreçte İbrahim arkadaşın önemli bir çabası oldu. İstenen sonucu vermedi, tarzı iyi değerlendirilemedi, yetersiz oldu, ama bunlar da bir tecrübe ve dersti.

Son iki yıldır çok yoğun olarak tartışmaktayız. Özellikle V. Konferans'tan bu yana daha fazla tartışılmaktadır. Bu konuya ilişkin 2009 yılının aralık ayında bir konferans da yaptık. HPG bünyesinde öz savunmanın örgütlenmesini, öz savunmanın kapsamını, silahlı boyutunu, bunun yürütülmesini tartıştık ve bu yönlü anlayış birliği oluşturduk. Bu temelde bir netleşme ya-

şandı ve kararlara gittik. Bir yılı aşkın süredir de, bu konferans temelinde pratik faaliyetler yürütülüyor. 2010 Haziran-Temmuz savaşlarında bazı deneyimler de oldu. Çok sınırlı oldu, ama yine de ders çıkartmayı içerecek düzeyde şehir girişimleri gerçekleşti.

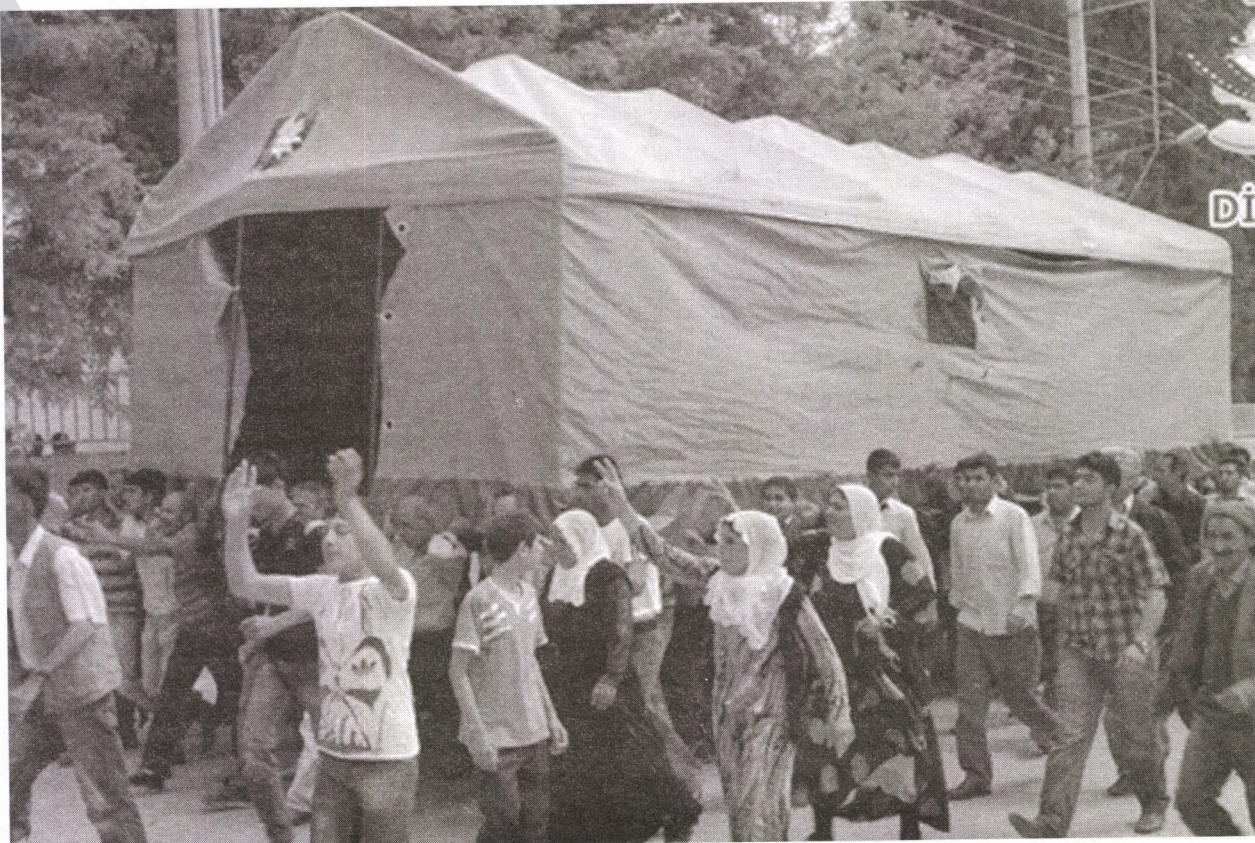
Tüm bu yaşananlardan ders çıkarılabilir. Nelerin sonuç vermediği, hata içerdiği, zarar verdiği çokça gördük. Özellikle son dönem pratiklerinde bu çok fazla açığa çıktı. Geçmişte oluşmuş, olumlu sonuçlar vermiş bir tecrübe de var. Kırdaki gerilla tecrübemiz var. Bütün bunları değerlendirerek, bir çalışma geliştirmemiz gerekmektedir. Elimizdeki veriler bunlardır.

Bütün bunlar bir temel, ama kırık, dağınık esas alarak şehri tanımlamaya çalışmak yanlıştır. Kırdaki tecrübeye göre bir şehir tanımlaması, örgütlenmesi yapmak istemek, "biz zaten biliyoruz, gerilla tecrübemiz vardır, kır şehir fark etmez" demek yanlıştır. Çünkü şehrin koşulları çok ayrıdır. Şehrin denetimi çok daha fazla, çok daha farklıdır. Onun için şehir savaşının tarzı, taktiği ayrı olmak durumundadır. Tedbirleri ayrı olmak durumundadır.

Şehirler üzerinde yoğunlaşmak, uzman olmak gerekmektedir. İkimizde şehir savaşına dönük "biz gerillacılığı biliyoruz, ha kır, ha şehir ne fark eder" deyip düz ve kaba bir yaklaşım çıkabiliyor. Bu eğilim olarak var ve içten içe taşınıyor. Bu yanlıştır ve bu durumu kesinlikle aşip düzelmek gerekiyor. Bu bakımdan şehir için özel bir yoğunlaşma olmak durumundadır. Her şey daha farklı ve yeniden ele alınmak, şehir koşullarına göre örgütlenmek ve yenilenmek durumundadır. En profesyonel hırsızlar bile bir kalem bile çalamıyor, polis derhal yakalıyor. Öyle sanıldığı gibi boş bir alan değildir. Keşif uçağıyla keşfedilen bir yer gibi de değildir. O bakımdan da çok farklı yöntemler, tedbirler gerekecektir. Öyle kırdaki ölçülerle şehirde bir kişi kalamaz, gerillacılık yapamaz, kendini koruyamaz. O nedenle çok titiz bir tarzda ele alınıp yürütülmesi gereken bir çalışma olacaktır. Eğer iyi örgütlenmezse insanın başına bela getirip ağır kayıplara yol açabilir. Toplumun katliamlarına zemin de yaratılabilir. Bir provokasyon gücü haline bile gelinebilir. Düşman buna dayanarak bir sürü katliam, provokasyon düzenleyebilir. Hata yapma, dolaşısıyla hareketin halk ilişkilerine, kitle ilişkilerine zarar verme boyutu çok fazladır. Bazıları bu durumu kendi çıkarları ve imkanı için kullanmak isteyebilir. Koruluk kontrol altına alındığı halde yozlaşıyor. Toplumun içinde bir örgütlenme yaptığımız zaman, onu çok sıkı denetleyemezsek benzer durumlar bizde de ortaya çıkabilir.

O nedenle şehir çalışmalarında nicelik çalışmasından daha çok, niteliğine önem vermemiz gerekecek. Savaşçı seçiminde daha titiz davranmalı, önemli kıstaslarımız olmalıdır. Yine eğitimin de, bu çerçevede daha etkili, göreve göre hazırlayacak düzeyde olması gerekmektedir. Şehir koşullarına uygun eğitimler yapmalıyız. Sadece düşmana vurmak değil, düşmanın saldırı yöntemlerinden kendini koruyup savunacak bir bilince, kurnazlığa ulaştırarak, tecrübe edindirecek eğitimlerle kişiyi donatmalıyız. Yoksa saf duruşlar, o ortamda ayakta kalmaya fırsat vermez. Yine örgütlenmede de çok daha duyarlı, titiz olmak gerekiyor. Çok denetimli, kontrollü olmak gerekiyor ki, hata yapmayalım, yozlaşma olmasın.

Üçüncü bir kol olarak, serhildanları tanımladık. Onlar da bu mücadelenin bir parçasıdır. Fakat dikkat edilirse, HPG parçası değildir. Bu halkın mü-

cadelesinin parçasıdırlar, ama HPG dışındaki parçasıdırlar. Bu anlamda silahlı olanla, silahsız olanı ayırabilmiyiz. Bunlar mümkün olduğu oranda birbirlerine destek vereceklerdir, ama birbirine karışmayacaklar. Birbirini olumsuz etkilemeyecekler. Silahlı mücadele gereksiz yere silahlı olmayan serhildanı, mücadeleyi deşifre edici, düşman saldırılarıyla yüz yüze getirici durumlara kesinlikle düşmemelidir. Bunun için de çok hassas olmak gerekiyor. Çok duyarlı olunmaz, dikkatli davranılmazsa her an böyle bir duruma düşülebilir.

En küçük bir gevşeme derhal darbe yemeye yol açar

Diğer yandan, silahsız örgütlenmenin ölçülerine, davranışlarına, tutumlarına bakarak o anlayışları, tutumları gerillanın içine taşımayacaklar. Gerilla eğitimi en çok onların üzerinde olacak. Silahlı öz savunma çalışması, yerel birlik çalışması gevşemeyecek. Bunun adını "Yerel Birlik" olarak ifade ettik. Bu silahlı öz savunma olarak anlaşılmalıdır. O halde silahsız serhildanın ölçüleri, özellikleri yerel birlik çalışmalarına yansımamalıdır. Öyle oldu mu, "o da şehirdedir, aynı alandır" diye yerel birlik çalışmalarını gevşetir, ölçülerini aşındırır. En küçük bir gevşeme derhal darbe yemeye yol açar. Çünkü düşman en fazla böyle bir süreçte yerel birliklerin üzerinde duracak ve takip edecektir. En büyük güçle, yoğun olarak şehir gerillasını bulmaya, açığa çıkartmaya ve etkisiz kılmaya çalışacaktır. Öyle basit, üstünkörü, ciddiyyetten uzak yaklaşmayacaktır. Onun için bizim de, bu şehir gerillacılığını, yerel birlik çalışmalarını çok özgün, kendi ölçülerine, kurallarına göre çok disiplinli ve sistemli ele alıp yürütmemiz gerekmektedir.

Bunun yanında serhildanın da bu mücadelede oynayacağı önemli roller vardır. Onu örgütleyen, yürüten güçler de var. Bu konuda da önemli bir tecrübemiz vardır. Kır gerillasından sonra, en çok tecrübeli olduğumuz mücadele alanı şehirlerdeki serhildanlardır. Bunun yasal biçimlerinin de nasıl olacağını biliyoruz. Yasal olmayan, meşruiyet içinde gelişen direniş biçimlerini de biliyoruz. Uzun süredir de çeşitli gençlik ve kadın örgütleri tarafından uygulanıyor. Bu bakımdan bu mücadele de sürüp gidecektir. Kendi kulvarında yürüyecektir. Silahlı olanla karışmayacak, ama aynı alanda, aynı zeminde yürütülen mücadele olarak birbirine güç ve destek verecektir. Silahsız serhildanın rolü ve görevi en yasal eylemler, kutlamalar, bir moral ve coşku kaynağı, irade, tutum beyanı oluyor. Düşman uygulamalarını, katliamları, soykırımı, faşist gerici uygulamaları protesto, teşhir oluyor. Kürt iradesini, ulusal tutumunu ortaya çıkarıyor. Diğer yandan sivil itaatsizlik eylemleri kapsamında, devlet yönetiminin işleyişini bozuyor, engelliyor ve zayıflatıyor. Polis otoritesini zayıflatıyor. Polis egemenliğini kırıyor, denetim ve istihbarat çalışmalarını bozuyor. Belli ölçüde gerici güçleri zorlayıp sıkıştırıyor. Özellikle sivil istihbarat, özel tim gibi gizli istihbarat çalışmalarını korkutuyor, açığa çıkartıyor ve teşhir ediyor. Devlet kurumları üzerinde baskı oluşturuyor. Böyle önemli görevleri vardır. Bunun araçları ve yöntemleri de belirlenmiştir. Ateşli silah denen, mermiyi içermeyen silahlar kullanılıyorlar. Esas olarak yakıcı aletler kullanılıyor. Bunlarla yürütülen bir mücadeledir. Belli bir örgütlülüğü de vardır.

Amacı, devlet yönetiminin, polisin şehirlerde ve sokaklarda toplum üzerindeki denetimini, kontrolünü dağıtıp zayıflatmaktır. Bunlar önemlidir ve genel tepkiye dönüşebiliyor. Önümüzdeki süreçte bütün bunlar yaygınca kullanılabileceği gibi, daha da ileriye gidebilir ve genel bir tepkiye kadar varabilir. Bunlar şimdiden oluyor. Öyle bazı gericileri, provokatörleri bulup açığa çıkartınca linç etme, öylece korku salma gerçekleşmektedir. Polisi etkisiz kılma, püskürtme, sokağa çıkamaz hale getirme, polisin şiddet uygulamaları karşısında direnme, giderek polisi çalışamaz kılma, polis görevlerini üstlenecek bir örgütlülüğü de kendi içinden çıkarma, polis karakollarını bile etkisizleştirerek, kuşatarak, asayişini kendisinin sağlayacağı bir düzeye kadar ulaşabilir. Bu alandaki örgütlülük ve eylemliliğin de çerçevesi böyledir. Bu durumda kitlenin ister geniş bir nicelik olarak tutum koymasına, isterse sivil itaatsizlik olarak devlet sistemini işletmemesi için uygun zemin yaratmaktadır. Hem düşmanın, suçunun açığa çıkartılmasının hem de onun etkisizleştirilmesinin zeminini güçlendirir.

Serhildan alanında önemli bir tecrübe vardır. Özellikle gençlik örgütünün geliştirdiği bir birikim, tecrübe, örgütlülük düzeyi söz konusudur. Bunlar rahatlıkla yapılabilir. Önümüzdeki süreçte de bu biçimde rol oynayabilir. Mevcut eylemler içerisinde dayanışma, ortaklıklar olabilir. Daha zengin, yaratıcı taktikler olabilir. Herkesin kendi alanında görevlerini yerine getirmesi, birbirine büyük bir destek vermeyi ve dayanışmayı ifade ediyor. Ama onun ötesinde de dayanışmalı, fırsat bulduğunda ortak eylemliliği ifade eden girişimler olmalıdır. Serhildan, halk ve gençliği iyice ateşler, örgütler, sokağa döker. Böylece halkın aktivitesi artar, devletin yönetim etkinliği zayıflar ve parçalanır.

Kısaca eylem biçimleri yoğun, taktik zenginlik fazladır. Ama burada yaratıcı olmayı bilmek, işin üzerinde çok yoğunlaşmak, gelişmeleri doğru değerlendirecek, doğru kararlar verebilmek önemlidir. Neyi nerede yapmak gerektiğini doğru bilerek, ona göre eylem biçimi, taktik gelişmeyi kararlaştırabilmek ve gerçekleştirebilmek önemlidir. Bu da pratikte yaratıcılık istiyor.

Bunlara ekleyebileceğimiz bir diğer husus da, alanları birbiriyle kıyaslamamak, mücadeleleri eşitleştirmek önem taşımaktadır. Bunu, 1 Haziran 2004'ten sonraki alan pratiklerinde de kısmen gördük. Şimdi böyle bir mücadele sürecine girersek, bu tür yetersiz

yaklaşımlar çok fazla görülecektir. Örneğin eyaletler birbirini taklit eder duruma düştüler. Şimdi mevcut mücadele içerisinde de mahalleler, şehirler, kasabalar, oralarda yapılanların birbirini taklit etmesi, birbirine benzemesi gibi durumlar ortaya çıkabilir. Bunlar yanlıştır. Birbirinden tecrübe edinmek, onun pratiğinden ders çıkartmak doğrudur, ama ona olduğu gibi benzemek, onu taklit etmeye çalışmak yanlıştır. Onun yerine, yaratıcı olmak gerekmektedir.

Diğer yandan böyle bir mücadele içinde eşit bir gelişme olmayacaktır. Bazı alanlar öne çıkacak, birinci alanlar olacaklar. Biz yüzde altmış, yetmiş, seksen etkili olacağız, devlet yüzde otuz, kırka düşecek. Bazı yerlerde yarı yarıya etkinlikler olacak, bazı yerlerde ise devlet yüzde yetmiş, seksen etkili olacak. Biz yüzde yirmi, otuz etkinlik içinde bulunacağız. Bir şehrin bazı mahallelerinde demokrasi etkin hale gelecek, bazı mahallelerinde devlet etkili olacaktır. Böyle eşitsiz, dengesiz, ama aynı zamanda iç içe bir gelişme olacak. Bu bakımdan da hepsi aynı olsun, eşitleşsin, bir bütünlük ve denge içinde gelişsin demeyeceğiz. O halde nerede imkan varsa oradan tutarak, orada ulaşabileceğimiz en ileri gelişme düzeyine ulaşmak için mücadele edeceğiz. Önderlik de savunmalarında "nerede fırsat varsa değerlendireceksin, nerede iş yapılabilir orada iş yapacaksın. Fırsat buldukça iş yapacaksın. İş yaptıkça, yaşayacaksın, daha fazla mücadeleye kendini hazırlayacaksın" dedi. Tarz ve üslup budur. Mücadele de böyle sürecektir. Belli bir pratik süre içerisinde farklı farklı düzeyleri olan bölgeler ortaya çıkacaklar. Bazı yerlerde, biz çok etkili olacağız, bazı yerlerde devlet etkili olacak. Bu durum bir şehrin mahalleleri arasında da olabilecek. Bu durum bütün Kürdistan genelinde olabilir. Botan'da, Zagros'ta mevcut kitle gücü var, coğrafyası buna uygundur, bu nedenle mücadele biraz daha öne geçebilir. Orta saha, Dersim biraz farklı özelliklerle gelişebilir. Ya da Amanos, Serhat ve diğer alanlar biraz daha farklı pozisyonda olacaktır. Elbette her yerde temel görevleri, amaçlarımızı hayata geçirmek için mücadele edeceğiz, ama bunu koşullara göre yapacağız. Bir yerde yüzde yetmiş imkanımız varsa onu kullanacağız. Bunu, yüzde seksen, doksana çıkartmaya çalışacağız. "Diğer yerde yüzde otuzdur, onlar da yüzde kırk, elliye çıksın, biz ondan sonra burada hareket edelim" demeyeceğiz. Bir yerde yüzde yirmi

etkinlik kurabiliyorsak, bunu artırmak için, ona göre bir mücadele yürüteceğiz. Ama "burada yüzde yirmide kaldık, diğer yerde yüzde seksene çıkmış, o zaman biz geride kaldık" diyerek orada mücadeleyi bırakmayacağız.

Hiç kimse birbirine benzemeye birbirini taklit etmeye çalışmayacak

Genel planlamalarımız çerçevesinde, kırsal alan, dağ, mıntıka, şehir, kasaba, mahalle, her yerin özgün planlaması olacak. Oradaki düşman durumuna, bizim durumumuza, koşullara, güçler dengesinin içinde bulunduğu duruma göre amaçlarımızı daha fazla hayata geçirebileceğimizin, düşmanı daha fazla nasıl gerileteceğimizin planını yapacağız. Ona özgü plan çıkartacağız ve orada o temelde mücadele edeceğiz. Bu bakımdan da her yerin özgün, yaratıcı planlamaları gerekecek. Her yerin kendi koşullarına ve planlamasına göre özgün mücadeleleri, çalışmaları olacak. Hiç kimse birbirine benzemeye, birbirini taklit etmeye çalışmayacak. Hiçbir yer diğerleriyle kıyaslanarak bir eleştiriyeye, değerlendirmeye tabi tutulmayacak. Kendi koşullarına göre ele alınıp değerlendirilecek. Kendi koşullarına göre başarı veya başarısızlık durumu değerlendirilecek.

Bu bakımdan da hem çalışmaların planlanıp yürütülmesinde, hem de sonuçlarının değerlendirilmesinde öyle genellemeci, düz yaklaşım olmayacak. Planlamalarımızı ona göre oluşturmalıyız. Taktiklerimizi ona göre belirleyip örgütlemeliyiz, pratiğimizi de bu çerçevede geliştirmeliyiz. Bu anlamda yapılabilecek her çalışma doğru, etkili, yeterli çalışma olacaktır. Bir yerdeki çalışma düzeyi ne olursa olsun, diğer yerdekenden daha önemli ya da daha geri olmayacak. Eğer oranın koşullarına uygun, o koşullarda yapılabilecek bir çalışma ise onun yapılması aynı oranda değer taşıyacak, önemli olacak ve mutlaka yapmadık gerekecek.

Bu çerçevede böyle bir mücadeleyi yürütürken, her zaman ikili bir durum içinde olmalıyız. Şimdiye kadar böyle bir pratik mücadele yürütürken, üçüncü stratejik dönemde, 2010 Haziranı'na kadar olan süreçte, bütün mücadeleleri, çalışmalarını, diyalog ve siyasi görüşmelerin önünün açılmasına bağladık. Şimdi artık kendi gücümüzle, mücadelemizle halkı örgütleyip, Demokratik Konfederalizmi yaratmayı esas alıyoruz. Mevcut savaş anlayışımız, Devrimci Halk Savaşı, böyle bir mücadeleyi ifade etmektedir.

Fakat biz böyle bir mücadele yürütür, mevcut hedefleri bu çerçevede esas alırken, elbette ki uygulamak istediğimiz, hayata geçirmek istediğimiz program, devlet artı demokrasi programıdır. Bu da demokrasiyle devletin bir yerde uzlaşmasını ifade eder. Eğer en sonunda, biri diğerini tümenden yok etme noktasına gelmemişse, öyle bir düzeye gelene kadar ikili durum varsa, uzlaşma koşulları, zemini de vardır demektir. O nedenle her zaman bu güçler arasında bir uzlaşma, diyalog gündeme gelebilir. 1 Haziran 2010'da Yürütme Konseyi'nin yapmış olduğu açıklamada bu net bir biçimde vardı. Biz Devrimci Halk Savaşı temelinde kendi inisiyatifimizle, irademizle, kendi gücümüzle direnerek KCK sistemini örgütleyeceğiz, hayata geçireceğiz ve Kürt sorununu kendimiz çözeceğiz. Kürtler açısından çözüldük, siyasi sistem açısından da çözeceğiz diyoruz. Bu temelde kendimizi örgütleyip mücadeleye giriyoruz. Fakat bir yerde, böyle bir gelişme içerisinde devlet tarafının siyasi görüşü değişebilir. Demokratik siyasetin etkileri daha fazla gelişebilir. Demokratik siyaset hakim hale gelebilir. Çözüm siyasetleri üretip ortaya çıkabilir. Bu çözümsüz, gerici, faşist siyasi duruş aşılabilir. Öyle bir durumda elbette ki uzlaşma, müzakere zemini, Demokratik Özerlik temelinde çözüm zemini ortaya çıkabilir. Böyle bir durum olduğunda da ona açık olacağız.

Önder Apo bu duruşu temsil ediyor. Barış içinde, siyasi çözüm stratejisini, çizgisini temsil ediyor ve hep o çizgide olacak. Önderliğimiz öyle bir çözümün stratejik temsilciliğini yapıyor. Biz ise Devrimci Halk Savaşı temelinde, Demokratik Konfederalizmi inşa edip iç içe bir mücadeleyle kendi çözümümüzü, kendi öz gücümüzle yaratmayı esas alıyoruz. Biz savaş ve mücadele gücüyüz. Önderlik barış, diyalog ve uzlaşma gücüdür. Eğer Kürt sorunuyla ilgili taraflardan bu yönlü uzlaşmaya dayalı çözüm arayışı gelişirse ve Önderliğimiz buna ikna olur, bizden de böyle bir talepte bulunursa biz ona da açık olacağız. Öyle bir talebe, çağrıya olumlu yanıt vereceğiz. Böyle bir tutum içinde olduğumuzu baştan taahhüt ediyoruz.

Bundan sonraki pratiğimizi, ideolojik, siyasi, askeri çalışmalarımızı sırf "böyle bir durum ortaya çıksın, Önderlikle diyalogun önü açılsın, diyalog gelişsin" diye yapmıyoruz. Biz devleti geriletip Demokratik Konfederalizmi kendi öz gücümüzle örgütlemenin mücadelesini esas alıyoruz. Yaklaşımımız bu temeldedir ve planlamamızı buna göre oluşturup, pratiğimizi buna göre geliştiriyoruz. Böyle bir durumda olmak diğerini reddetmiyor. Diğerine kapalı olmak anlamına gelmiyor. Fakat bizim çabalarımız artık oraya bağlı ve endeksli değildir. Tam tersine, öz gücümüzle devleti geriletip Demokratik Konfederalizmi örgütleme hedefine bağlıdır. Ama böyle bir mücadele içerisinde de karşıt taraflar eğer farklı çözüm arayışına girerlerse, KCK sistemini kabul edip Kürt halkının varlığını, iradesini, örgütlülüğünü tanırlarsa, bu temelde de bir çözüm ararlarsa, illa kavga ederek değil demokratik siyasi çözüm halinde yürütmeyi de bileceğiz. Buna da hep açık olacağız. Ama böyle bir beklenti içinde de olmayacağız. Bunu beklemeyeceğiz. Kendi mücadelemizi öz gücümüzle yürüteceğiz. Fakat böyle bir durum ortaya çıkarsa, onu değerlendirilmeye de hazır olacağız.

Kürtlerde dış ilişki ve diplomasi üzerine

Dış ilişkiler en genel anlamda taraflar arasında karşılıklı menfaatler üzerine kurulan ve geliştirilen ilişkilerdir. Bunun siyaset terminolojisindeki diğer adı diplomasi olmaktadır. Diplomasi, aynı zamanda dış ilişkilerin daha örgütlü geliştirilmesi demektir. Halklar, topluluklar ve devletler düzeyinde olan bu ilişkilerin tarihi neolitik dönem sonrasına kadar uzanmaktadır. Neolitik dönemde yoğunlaşan toplumsallaşmayla birlikte, topluluk birimleri arasındaki komşuluk ilişkilerinin geleneksel ifade edilişi de diplomasi kapsamındadır. Artık ürünün ortaya çıkmasıyla birlikte ezen ezilen, sömüren-sömürülen, iktidar olan ile olmayanlar arasındaki çelişki ortaya çıktığından günümüze kadar farklı tarihsel dönemlerde, farklı düzey ve boyutlarda, farklı araç ve biçimlerde de olsa süregelen temel bir uğraş olmaktadır.

Dış ilişki ve diplomasi devletler düzeyinde söz konusu olurken buna her zaman karşılıklı menfaatler üzerinde kurulan ilişkiler denilmektedir. Bunun her şeyden önce bir yanlısıma ve yanlış tanımlama olduğunu belirtmek gerekmektedir. Doğrusu şudur ki, dış ilişki ve diplomasi rengini, içeriğini ve düzeyini belirleyen aslında güç olgusudur. Güçten kastımız ise hiç kuşkusuz ekonomik, siyasi ve askeri olgulardır. Daha anlaşılır olması için basit bir örnekle izah etmek yararlı olacaktır. Bugün kapitalist modernitenin süper gücü durumunda olan ABD'nin Ortadoğu'da veya dünyadaki herhangi bir uydu rejim ile kurduğu ilişki, karşılıklı menfaat ilişkisi olarak tanımlanabilir mi? Örneğin Kuveyt ile içerisinde olduğu bir ilişki ve diplomasi söz konusudur. Kuveyt devletiyle ABD arasında ne ekonomik, ne siyasi, ne askeri ne de hiçbir alanda hiçbir biçimde kıyaslanmayacak kadar muazzam derinlikte bir güç orantısızlığı ortadayken sözü edilen iki devlet arasında gerçekten hangi eşit ve karşılıklı menfaatler üzerinde kurulan bir ilişki ve diplomasi söz edilebilir? Açık ki, böyle bir şey mümkün değildir. O halde olan nedir diye soracak olursak; besbelli ki bunun cevabı ABD'nin Kuveyt devleti üzerindeki tartışmasız hegemonyasıdır. Taraflar arasında bazı durumlarda hukukun ve sözde belki karşılıklı temsil yeti ve çıkarlardan söz edilebilir. Ancak gerçek olan belirttiğimiz gibi bunun tam tersidir. Taraflardan hangi devlet daha güçlüyse şekillenen ilişki ve gelişen diplomasi düzeyi buna göre olmaktadır. Demek ki kapitalist modernite zihniyetine göre ve onun sistemi içerisinde dış ilişki ve diplomasi sorunu özünde bir hegemonik güç olma sorunudur. Devletlerarasında kurulan ilişki ve geliştirilen diplomasiye kimi zaman stratejik ilişki, stratejik ortaklık, birlik vs denilse de bu tür adlandırmalar genellikle hegemonik ilişkiyi gizleme amaçlıdır. İlişkinin özü belirttiğimiz gibi güç olgusu olmaktadır.

Güç olgusu bu ilişkilerde bu kadar belirleyici olurken esas amaç aşırı kar olgusundan başka bir şey değildir. Yani daha fazla sömürü ve daha fazla kar... Bunun için her şey mubah, her şey makul ve geçerlidir. Yoksa birakalım dünyayı ve tarihte olup bitenleri, günümüzde sadece Ortadoğu'da aktüel yaşananları dahi nasıl anlamlandırabiliriz? İnsanlığın, kültürlerin, doğa ve çevrenin katledilmesi ve kirletilmesi pahasına da olsa burada azami kar

amacı ve hırsı belirleyici olmaktadır. Devletlerarası kurulan ve geliştirilen tüm ilişki ve diplomasi bundan ibarettir. Bunun içindir ki, dönün vazgeçilmez olan sözüm ona stratejik ortak ve ittifak güçleri bugün kapitalist modernite tarafından rahatlıkla firavun olarak değerlendirilmekte (sanki dün de firavun değillerdi!) ve yine aynı rahatlıkla istediği yere yönelebilmekte, egemenlik kurabilmektedir. Bu tarz ilişki ve diplomasi özünde insanlık, moral ve manevi değerler, hakkaniyet ve hukuk adına hiçbir şey söz konusu değildir. Bu aynı zamanda kapitalist modernitenin özü ve onun sahip olduğu gücün ne anlama geldiğini ortaya koymaktadır.

İlkeler adına kaba retçilik doğru değildir

Kapitalist modernite günümüzde her ne kadar egemen sistem ise de, tarihsel olarak gelişme ve olgunlaşma aşamalarını geride bırakmış, çözülüş ve kaos sürecini yaşamaktadır. Bunun karşısında sistem dışı ya da çıkarları sistemde olmayan, bu anlamda sistem karşıtı devletsiz halklar ve toplulukların yanı sıra birçok sivil toplum örgütleri, devrimci ve sosyalist güçler bulunmaktadır. Kapitalist modernitenin kirlendiği, çürütürük özünden boşaltmak istediği her şeye karşı bir de demokratik güçlerin politik ahlak eksenli bir hakikat arayışı ve bu temelde gerçekleştirilmek istedikleri bir dış ilişki ve diplomasi çalışması söz konusudur. Demokratik modernite güçlerinin; yani, devletsiz halklar ve toplulukların yanı sıra çeşitli sivil toplum örgütlerinin, sosyalist ve devrimci güçlerin sahip oldukları paradigma ve geliştirdikleri zihniyet hiç kuşkusuz farklı olmak zorundadır. Her şeyden önce halkların gerçek demokrasilerine ve özgürlüklerine kavuşmasını esas alan, maddi çıkarlardan çok moral ve manevi değerleri öne çıkaran, gerçekten hukuka dayalı, eşit ve onurlu ilkeler temelinde, ortak çıkarları savunan ve bunun mücadelesini veren bir ilişki, ittifak ve diplomasi anlamıdır.

Demokratik modernite güçleri, demokrasi, özgürlük ve eşitlik ilkesi temelinde hareket ederken, aynı zamanda gerçekçi de olmak zorundadır. Kapitalist moderniteyi lanetlemek ve karşı çıkmak ayrı bir şeydir. Onun bir olgu ve gerçeklik olduğunu bilerek buna göre bilenen ilkeleri esas alıp mücadele etmek; bazı ilişki ve çelişkilere istifa ederken bunları devrim mücadelesinin hizmetine sunmak ayrı bir şeydir. İlkeler adına kaba ve retçi bir yaklaşım elbette doğru olmayacaktır. Aynı şekilde kapitalist modernitenin azami kar hırsı temelinde çıkarları uğruna her türlü zulmü, vahşeti ve soykırımı mubah sayan gerçek yüzünü bilerek, bu anlamda asla ona endekslenmeden, bilakis her ilişki ve ortamı bir karşı mücadeleye dönüştürmeyi esas alarak hareket etmek ayrı bir şeydir. O halde bu bilinç ve duyarlılıkla yaklaşmak, ilişki, çelişki ve mücadele sistematiğini buna göre kurmak daha doğru olacaktır.

Konu Kürdistan ve Kürdistan özgürlük mücadelesi olunca, dış ilişki ve diplomasi açısından durum daha da değişmekte ve başka farklılıklar kazanmaktadır. Kürt tarihinde diplomasi yerini Reber Apo şu şekilde ifade etmektedir: "Kürtlerin tarihinde olumlu veya olumsuz yönde, çok sayıda diplomatik ilişki süreci varlığını hep sürdürmüştür. Çok parçalanmışlık ve topluluklar arasındaki yalıtılmışlık, elçilik faaliyetlerine yüksek değer biçilmesine yol açmış, doğru ifa edildiğinde toplumsal yaşama değerli katkılarda bulunmuştur. Kötü niyetle ve farklı kişisel ve zümresel çıkarlar peşinde ifa edilmediğinde ise, düşmanlıklara ve çatışmalara hizmet etmiştir." Daha yakın tarihlerde devletlerarası diplomasiyle Kürt halkına yaşatılan gerçekliği ise Reber Apo şöyle özetlemiştir: "yakın dönemde, kapitalist modernite sürecinde belki de dünya da en çok diplomatik oyunlara kurban edilen halk Kürtler olmuştur. Bütün 19. ve 20. yüzyılda Ortadoğu'nun parçalanmasında ve kapitalist sistemin hegemonyası al-

tına alınmasında Kürtler kurbanlık rolü oynamıştır. Özellikle I. ve II. Dünya Savaşlarının en trajik kurbanları olmuşlardır. Ortadoğu diplomasisinde (ulus devlet diplomasisi) Kürtlere biçilen rol hep piyonluk olmuş ve bu durum çok ağır sonuçlar doğurmuştur. Kürtler soykırımı varan acı tablolarla karşılaşmışlardır. Bunda şüphesiz Kürt işbirlikçileri kadar Kürt direnişlerinin modern yöntemlerden kopukluklarının da önemli payı vardır."

'Kürtler küresel çapta anlamlı bir diplomasiye şiddetle ihtiyaç duymaktadır'

Kürdistan, tarihsel olarak sömürgeci güçler tarafından dörde parçalanmış, halkımız da tarihsel olarak devletsiz bir halk olma özelliğini taşımıştır. Bunu şunun için belirtiyoruz: Kapitalist modernitenin dünyamızda parselleyip, paylaşmadığı bir toprak parçası ve etkileyip nüfuz etmediği bir halk neredeyse yok gibidir. Sistemin bu kadar güçlü olduğu işbirlikçi sömürgeci devletlerin ise bu denli acımasız ve her türden soykırımı zalimce uyguladıkları, uluslararası ilişki, devlet ve aslında milletler birliği değil de devletler birliği olan 'BM'nin hakkında yok hükmü kararını verdiği Kürdistan halkı adına mevcut sistem içerisinde dış ilişki ve diplomasi yapmanın hiç de öyle kolay olmadığı anlaşılır. Kürdistan'ın insafsız ve hukuksuz bir biçimde uluslararası anlaşmalarla dört başı mamur bir sömürge durumuna getirildiği bir olgudur. Sömürgeci güçler Kürdistan'ı nasıl dörde bölüp halkımızın üzerinde her türlü soykırımı gerçekleştirdilerse, bugün de her türlü kirlilik çıkarlarının kurbanı yapmaya devam etmektedirler. Dolayısıyla halkımızın kimliksiz ve giderek kişiliksiz bir duruma getirilmek istenip, dünyada benzeri olmayan bir biçimde statüsü bırakılmasının asıl sorumlusu kapitalist modernitedir. Çözülmeden Kürt sorununun ve bundan savaşın asıl nedeni de kapitalist mo-

dernite olmaktadır. Yine Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ı uluslararası bir komployla TC sömürgeciliğine teslim eden ve bugün İmralı'da insafsız, hukuksuz ve ahlaksız bir biçimde ona uygulanan işkence, izolasyon ve her türden insanlık dışı muamelelerin asıl sahibi de kapitalist modernite ve onun ajan devleti olan TC sömürgeciliği olmaktadır.

Burada ulaşmak istediğimiz sonuç şudur: Kürdistan halkı ve hareketimiz karşısında bu kadar suçlu, halkımıza statüsüzlük dayatan ve İmralı sisteminin akıl hocası ve mimarı durumunda olan kapitalist modernite ve onun ajan devleti olan ulus devletlerle hangi politik ahlak, hangi insani değerler ve ortak çıkarlar adına bir ilişki ve diplomasi geliştirilebilir? Kapitalist modernite zihniyeti ve ulus devletçiliğin menfaatleri uğruna pazarlayıp satmayacakları ve ayaklar altına alıp yok saymayacakları hiçbir değer yoktur. Bu bir gerçeklik ise gerçeğin diğer bir yüzü de şudur: Egemen sistemin kendi iç çelişkilerinden istifade etmek veya bu ülkelerde halkların mücadeleleri sonucu kazanılan demokratik bazı mevzi ve değerleri sahiplenmek, bu anlamda bazı ilişkiler geliştirip dost çevreler edinmek; şayet olacaksa bu temelde diplomatik bazı kanallar açmak gerekli ve zorunludur. Reber Apo'nun dediği gibi; "günümüzde Kürtler gerek kendileri ve komşuların arasında, gerek küresel çapta anlamlı bir diplomasiye şiddetle ihtiyaç duymaktadır. Varlıklarını korumada ve özgürlüklerini sağlamada olumlu diplomatik faaliyetlerin büyük rolü vardır." Bu kapsamda bölge ve dünya genelinde geliştirilecek diplomasi faaliyetinin nitelik ve hedeflerinin doğru belirlenmesi önem kazanmaktadır.

Örneğin; AB'nin günümüzde temsil ettiğini iddia ettiği bazı değerler ve bu temelde kullandığı bazı argümanlar olmaktadır. Tam da sözü edilen değerler ve kullandıkları argümanlar üzerinden hem onların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak hem de halklarla doğru ilişkiler geliştirerek devletler üzerinde baskı kurmak doğru bir yaklaşım biçimi olacaktır. Ancak devletlerle ilişkilerden halkımızın hayrına ve özgürlük mücadelesinin çıkarlarına hizmet edebilecek stratejik bir diplomasi geliştirilebileceğine inanmak kesinlikle bir safdillik ve ham hayalcilik olacaktır.

Konjonktürel bazı durumlarda bazı devletler çıkarları gereği daha çok uzak ve düşmanca yaklaşırken bazıları da daha yakın ve ilişki kurmaya açık olabilmektedir. Bunu somut koşullarda yine ilkeleri korumayı esas alarak değerlendirmek doğru bir yaklaşımdır. Bazı ülkelerde (devletlerde) iktidar veya muhalefette olan birçok dost ve şahsiyetler her zaman olabilir. Bütün bunlara kaba ve retçi yaklaşımdan hepsini özgürlük mücadelesinin hizmetine çekmek, ilişki ve diplomasi adına en doğrusudur.

Kapitalist modernitenin egemen olduğu dünyamızda adı bağımsız da olsa özünde bağımlılık ilişkisi içerisinde olmayan hiçbir uluslararası örgüt ve kurum bulunmamaktadır. Sınır Tanımayan Doktorlar, Gazeteciler Birliği, Uluslararası Af Örgütü, Uluslararası İnsan Hakları Örgütü vb hepsinin sınırlı bir özgünlükleri olsa da özünde kapitalist modernitenin imaj düzelten birer versiyonu olmayı aşamamaktadırlar. Fakat bütün bu kuruluşların kullandığı

"Demokratik modernite güçleri, demokrasi, özgürlük ve eşitlik ilkesi temelinde hareket ederken, gerçekçi de olmak zorundadır. Kapitalist moderniteyi lanetlemek, karşı çıkmak ayrı bir şeydir. Onun bir olgu ve gerçeklik olduğunu bilerek ilkeleri esas alıp mücadele etmek; bazı ilişki ve çelişkilere istifa ederken bunları devrim mücadelesinin hizmetine sunmak ayrı bir şeydir"

KCK ve demokratik uluslaşmanın boyutları

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

KCK Kürt sorununda ulusların kendi kaderini tayin hakkının devletçi olmayan demokratik yorumunu ifade etmektedir. Ulusal sorunun çözümünde köklü bir dönüşüm olarak değerlendirilmelidir. Kapitalist modernitenin yol açtığı ulusal sorunlar hep ulus devletçi, milliyetçi zihniyet ve paradigmalara çözümlenmeye çalışılmıştır. Ulus devletin kendisi çözümün temel aktörü olarak sunulmuştur. Ulusal sorun deyince akla hemen "bizim de bir ulus devletimiz olsun" deyimi gelmektedir. Neredeyse her etnisite ve milliyete bir devlet öngörülmüştür.

Bu yaklaşımı, özellikle dünya çapında hegemonyacılık peşinde koşan İngiltere'nin karşısındaki imparatorluk gibi büyük devletlerle, şehir devletleri gibi küçük devletleri engel olmaktan çıkarmak ve "böl yönet" politikasını yürütmek için geliştirmiştir. Kapitalist sisteme dayalı hegemonyacılığın iktidar düzenlemesidir. Azami kar ve endüstriyalizmin en uygun gerçekleştiği devlet düzenlemesidir. Ulus devletleri doğru kavramak için hegemonik sistemdeki yerini, kapitalizm ve sanayicilikle bağına doğru çözümlenmek gerekir. Her etnisiteye veya mezhebe, kavme bir devlet demek; kapitalizmin küreselleşmesine, dolayısıyla sömürü ve sanayiciliğin (ekolojik yıkımı) azamileşmesine katkıda bulunmak demektir. Reel sosyalizmi çözülmeye götüren de esasta bu katkıda bulunma eylemi olduğunu ısrarla vurguladık. Yola çıkışta reel sosyalist sistemi esas alan PKK'nin ulusal sorunda tıkanmasının da özünde bu yaklaşımdan kaynaklandığını çözümlenmeye çalıştık. Özeleştiriyile dönüşüm geçirdiğini belirttik.

Ulus devletler aşılacak

Ulusal sorunda dönüşümün ana çizgisi ulus devletçi çözümden vazgeçmek, alternatif olarak demokratik çözümün esas alınmasıdır. Demokratik çözüm, ulus devlet dışında toplumun demokratikleşmesinde arayımları ifade eder. Ulus devleti kavram olarak kapitalizmle birlikte toplumsal sorunlarda çözümün değil, daha da artan sorunların kaynağı olarak değerlendirmek gerekir. Ulusal ve toplumsal sorunların ulus devlete bağlanması modernitenin en zorbaca yönünü teşkil eder. Kendisi sorunların kaynağı olan bir araçtan çözüm beklemek sorunların çılgınlığına, toplumsal kaosa yol açar. Kapitalizmin kendisi uygarlık sisteminin en krizli aşamasıdır. Ulus devlet ise bu krizli aşamada toplum tarihi boyunca en çok geliştirilmiş şiddet örgütüdür. İktidar şiddetinin tüm toplumu kuşatmasıdır. Kapitalizmin azami kar ve endüstriyalizmle çözülmeye uğrattığı toplumu ve çevreyi zorla bir arada tutma aracıdır. Şiddetle aşırı yüklenmesi kapitalist sistemin azami ve kesintisiz birikim eğiliminden ileri gelmektedir. Ulus devlet tipi bir şiddet örgütlenmesi olmadan kapitalist birikim yasaları işlemez. Endüstriyalizm sürdürülemez.

Gelinen son aşama olan küresel finans kapitalizmi çağında toplum ve çevre tam bir dağılmaya karşı karşıyadır. Başlangıçta devrevi olan bunalımlar, sürekli ve yapısal bir karakter kazanmıştır. Bu durumda ulus devletin kendisi de sistemi tamamen kilitleyen bir engele dönüşmüştür. Kendisi krizli bir yapı olan kapitalizm bile ulus devlet engelinden kurtulmayı gündemin başına taşımıştır. Ulus devlet egemenliği değil çözümün de önündeki temel engel konumundadır. Egemen, kapitalist sınıf açısından böyle olan bir sistemi toplum için, halklar ve emekçiler için bir çözüm aracı olarak düşünmek kendi toplumsal doğasına terstir. İnkarı anlamına gelir. Toplumsal sorunların, en önemli parçası olan ulusal sorunların çözümünde demokratik model, hem toplumun, halkların ve emekçilerin doğası gereği hem de hegemonik sistemin ulus devlet engeli nedeniyle esas alınmak durumundadır. Demokratik çözüm modelleri sadece bir çözüm seçeneği değil başlıca çözüm yöntemidir. Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri başarılı olmak istiyorlarsa çözüm aracını demokrasi dışında arayamazlar. Sağ-sol-merkez her türlü diktatörlük eğilimi ancak çözümsüzlüğü derinleştirir. Kapitalizmi daha talancı, çapulcu ve sanal kılar. Demokratik çözüm modelini, üniter ulus devletin federe veya konfedere biçimlere dönüşmüş hali olarak düşünmemek gerekir. Ulus devletin federe ve konfedere biçimlere dönüşürülmesi sorunları yumuşatıp kısmi çözümler getirebilir. Ama köklü çözümlere yol açamaz. Demokratik çözüm güçleriyle

ulus devletçi güçler arasındaki çözüm araçlarında federe ve konfedere biçimler denenebilir. Ama bu araçlar kullanıldı diye köklü çözümler beklemek kendini bir kez daha yanıltmaktır. Birinci yanıtın ister ulusal kurtuluş devleti ister reel sosyalist devlet dediğimiz ulus devletin sol maskelisi olduğunu biliyoruz. Daha diktatörcü, faşizme yatkın sistemler olduğu açığa çıkmıştır.

KCK Kürt sorununda demokratik çözümün somut ifadesidir

Demokratik çözüm modelinin tümüyle ulus devletten bağımsız olmadığını önemle belirtmek gerekir. İki otorite olarak demokrasi ve ulus devlet aynı siyasi çatı altında rol oynayabilirler. İkisinin kullanım alanını demokratik anayasa belirler. AB örneği bu doğrultuda bazı adımlar atmakla birlikte hakim yan ulus devlet egemenliğidir. Ama dünya genelinde kayış ulus devletin aşılması doğrultusundadır. Dünyada yaşanan en temel siyasi dönüşüm ulus devletin teorik ve pratik olarak aşılmasına dayanmaktadır. Demokratik çözüm kendini ne kadar özerk kılar, sistematize ederse o denli siyasi dönüşüme katkıda bulunabilir. Ulus devletin olumlu yönde dönüşümü, demokratikleşmenin, demokratik özerk yönetimin, demokratik ulus inşasının, yerel demokrasinin, demokrasi kültürünün tüm toplumsal alanlarda geliştirilmesiyle yakından bağlantılıdır.

KCK, Kürt sorununda demokratik çözümün somut ifadesidir. Geleneksel yaklaşımlardan farklıdır. Çözümü devletten pay almada görmez. Hatta Kürtler özerklik anlamında bile devlet peşinde değildir. Federe veya konfedere devleti hedeflemediği gibi kendi çözümü olarak da görmez. Devletten beklenen temel talebi, Kürtlerin özgür iradeleriyle kendi

kendini yönetme hakkını tanımasıdır. Demokratik ulusal toplum olmaya engel koymamasıdır. Eğer hakim ulus devletler demokratik ilkeye sözde değil de özde bağlıysalar, demokratik topluma desteklemeseler bile engel, yasaklama da koymamaları gerekir. Demokratik çözümün devletler veya hükümetler geliştirmez. Toplumsal güçlerin kendileri çözümden sorumludur. Devlet veya hükümetlerle demokratik anayasa bağlamında uzlaşma ararlar. Demokratik toplumsal güçlerle devlet veya hükümet güçleri arasında yönetim paylaşımı anayasalarla belirlenir. Ne mutlak devlet yönetimi ne de mutlak demokrasi talep etmek gerçekçi olmadığı gibi çözümün ruhuna da aykırıdır.

Demokratik çözüm özünde demokratik ulus olma, toplumun kendini demokratik ulusal toplum olarak inşa etme olgusudur. Devlet eliyle ne ulus olma ne de ulus olmaktan çıkmaz. Toplumun kendini demokratik ulus olarak inşa etme hakkını bizzat kullanmasıdır. Bu durumda ulus tanımını yeniden yapmak gerekir. Ulusun tek bir tanımı olmadığını öncelikle belirtmek gerekir. Ulus devlet eliyle inşa edildiğinde en genel tanımı devlet-ulusdur. Birleştirici unsur ekonomiyse buna pazar-ulus demek de mümkündür. Hukukun egemen olduğu ulus, hukuk-ulusdur. Politik kültürel ulus tanımları da mümkündür. Dinin birleştirdiği topluma zaten millet denir. Ümmet, tüm milletleri birleştiren aynı dinden milletler topluluğudur. Demokratik ulus ise, özgür birey ve toplulukların öz iradeleriyle oluşturdukları ortak toplumdur. Demokratik ulusta birleştirici güç aynı ulustan olmaya karar veren toplum birey ve gruplarının özgür iradesidir. Ulusu dil, kültür, pazar ve ortak tarihe bağlayan anlayış devlet-ulusunu tarif eder ki genelleştirilemez. Yani tek bir ulus anlayışı olarak mutlaklaştırmaz. Reel sosyalizmin de benimsediği bu ulus anlayışı

demokratik ulusun zıddıdır. Özellikle Stalin'in Sovyet Rusyası için geliştirdiği bu tanım, Sovyetlerin çözümlenmesinin temel nedenlerinden biridir. Kapitalist modernitenin mutlaklaştırdığı bu ulus tanımı aşılmadıkça ulusal sorunların çözümü tam bir çıkmaza girer. 300 yılı aşkın bir zaman sürecinde ulusal sorunların halen olanca ağırlığıyla devam etmesi, bu eksik ve mutlak tanımla yakından bağlantılıdır. Katı ulus devlet sınırlarına mahkum edilmiş, iktidarın en küçük hücrelere kadar sızmış olduğu bu tip ulusal toplumlar milliyetçi, dinci, cinsiyetçi ve pozitivist ideolojilerle adeta serseme çevrilmişlerdir. Toplumlar için ulus devlet modeli tam bir baskı ve sömürü tuzağıdır, şebekesidir. Demokratik ulus kavramı bu tanımla tersine çevirir. Katı siyasi sınırlara, tek dile, kültüre, dine, tarihe yorumuna bağlanmamış demokratik ulus tanımı; çoğulcu, özgür ve eşit yurttaşlarca toplulukların bir arada dayanışma içinde yaşam ortaklığını ifade eder. Demokratik toplum ancak bu tür tanımla, ulusa gerçekleştirilebilir. Ulus devlet toplumu doğası gereği demokrasiye kapalıdır. Ulus devlet ne evrensel ne de yerel bir gerçekliği ifade eder. Evrenselin ve yerelin inkarı anlamına gelir. Tek tip toplum vatandaşlığı insanın ölümüdür. Buna mukabil demokratik ulus, yerel ve evrenselin yeniden inşasını mümkün kılar. Toplumsal gerçekliğin kendini ifade etmesini sağlar. Diğer bütün ulus tanımları bu iki ana model arasında bir yerde dururlar.

Yirmi dört saat demokratik zihniyetle yaşamak

Ulus inşa modellerinin geniş yelpazeli tanımları olsa da hepsini birleştiren genel bir tanımı da mümkündür. O da ulusun zihniyetle, bilinç ve inançla ilgili tanımıdır. Bu durumda ulus, ortak zihniyet dünyasını paylaşan insan topluluğudur. Bu ulus tanımında dil, din, kültür, pazar, tarih, siyasi sınır belirleyici rol oynamaz. Bedensel rol oynarlar. Ulusu esasta zihniyet durumu olarak tanımlamak dinamik bir karakter taşır. Devlet ulusunda ortak zihniyete damgasını vuran milliyetçilik iken, demokratik ulusta özgürlük ve dayanışma bilincidir. Fakat uluslar sadece zihniyet durumlarıyla tanımlanırsa bu eksik bir tanımdır. Nasıl zihniyetler bedensiz olmazsa uluslar da bedensiz olamaz. Milliyetçi zihniyetli ulusların bedeni, devlet kurumudur. Zaten bu beden nedeniyle bu tür uluslara devlet ulus denir. Hukuk, ekonomi kurumları ağır bastığında bu tür ulusları ayırdetmek için pazar veya hukuk ulusu demek mümkündür. Özgürlük ve dayanışma zihniyetli ulusların bedeni Demokratik Özerkliliktir. Demokratik Özerklik esas olarak birey ve toplulukların (benzer zihniyeti paylaşanlar) kendilerini öz iradeleriyle yönetmeleri anlamına gelir. Demokratik yönetim veya otorite demek de mümkündür. Evrensellik açık bir tanımdır.

Devami 19'da